Bestseller INTERNATIONAL

JAMIE KING

111 TEORII ALE CONSPIRAȚIEI

LITERA

Săptămâna Financiară

LITERA®

Conspiracy Theories,
de Jamie King
Copyright © Summersdale Publishers Ltd, 2010
Ediţie revizuită şi adusă la zi, cu text adiţional de Johnny Morgan
Ediţia în limba română publicată prin înţelegere cu Agenţia literară Livia Stoia
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O. P. 53; C. P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel./fax 031 425 16 19; e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

Copyright © 2010, Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft – Integrated Translation Services

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Sorin Şerb
Copertă: Ionuţ Broştianu
Tehnoredactare şi prepress: Teodor-Alexandru Pricop

Tipărit în Germania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KING, JAMIE
111 teorii ale conspiraţiei / Jamie King ;
trad.: Graal Soft. - Bucureşti : Litera Internaţional,
2010
ISBN 978-973-675-843-0

I. Graal Soft (trad.)

NOTĂ

Teoriile conspiraţiei prezentate în această carte sunt doar atât: teorii care au fost exprimate public la un moment dat. Ele nu au o bază reală, sunt reproduse doar pentru amuzament şi nu trebuie interpretate literal.

Cuprins

Introducere 11
11 septembrie 13
Apogeul petrolului 17
Asediul de la Waco 19
Atentatele asupra apartamentelor din Rusia 20
Atentatele de la Londra din 7 iulie 22
Atentatele din trenul de la Madrid 24
Atentatul din Oklahoma City 26
Aurul naziștilor 28
Automobilele 30
Bărbații în negru 31
Benazir Bhutto 33
Martin Bormann 35
Campingurile pentru rulote 36
Cantinele școlare 37
Cercurile din lanuri 38
Cernobîl: a fost un accident? 39
Cine a ucis automobilul electric? 40
Bill Clinton 42
Kurt Cobain 43
Companiile farmaceutice 45
Conspirația legată de Iisus 47
Conspirația virtuală 49
Controlul populației 51
Dârele chimice 53
Desenele animate 55
Desfrânata din Babilon 56

Dezastrul din Port Chicago 57
Dispariția misterioasă a lui Shergar 59
Drogurile 60
Ebola 61
Eliberarea autorului atentatului de la Lockerbie 62
Elicopterele negre 64
Extratereștrii 66
Fluorura 68
Francmasoneria 69
Benjamin Franklin 71
Fratele cel mare te privește 73
Giulgiul din Torino 76
Gripa porcină 78
Guy Fawkes și complotul prafului de pușcă 80
Hatshepsut 82
Rudolf Hess 83
Adolf Hitler 86
Implanturile cu microcipuri: semnul fiarei? 88
Impozitul pe venit și Donald Duck 90
Încălzirea globală 92
Michael Jackson 94
David Kelly 96
John F. Kennedy 98
Martin Luther King 104
Lady Diana 107
Bruce Lee 111
John Lennon 113
Abraham Lincoln 115
Liniile de la Nazca 117
Aleksandr Litvinenko 119
Locuitorii de pe Lună 121
Malcolm X 123
Mari feline extraterestre 125
Christopher Marlowe 127
Marte 128
Robert Maxwell 130
Paul McCartney 131

Membrii familiei regale britanice sunt extratereștri 132
Moartea Neagră 134
Piet Mondrian 135
Marilyn Monroe 136
Wolfgang Amadeus Mozart 138
Mușamalizarea Războiului din Golf 140
Naveta spațială Columbia 142
Barack Obama 144
Omul pe Lună 146
Oracolul din Delphi 148
Ordinul Illuminati și Noua Ordine Mondială 150
Ordinul Skull and Bones 152
Papa Ioan Paul I 154
Papa Ioan Paul II 156
Parizerul de porc la conservă 157
Pearl Harbor 158
Persecutarea creștinilor 160
Elvis Presley 161
Programul HAARP 163
Proiectul MK-Ultra 165
Protocoalele înțelepților Sionului 167
Publicitatea subliminală 169
Recesiunea economică globală 171
Regele Iacob I al Angliei 173
Regina Elisabeta I 174
Rennes-le-Château 175
Roswell 178
Sfinxul și marile piramide 180
William Shakespeare 183
Tupac Shakur 185
SIDA 187
Sistemul ECHELON 189
Iosif Stalin 191
Submarinul nuclear *Kursk* 193
Ștrumfii 196
Televiziunea 198
Teoria Pământului gol 199

Titanicul 201
Turnul Eiffel 202
Turnul înclinat din Pisa 203
Uniunea Nord-Americană 204
Uraganul Katrina 206
Valul tsunami din 2004 208
Virusul SARS 210
Paul Wellstone 212
Harold Wilson 213
Zborul AF 447 215
Zona 51 217

Introducere

FORMA TIPICĂ A UNEI TEORII A CONSPIRAŢIEI sună cam în felul următor: există în mijlocul nostru o societate secretă cu puteri nebănuite... membrii ei sunt străini de toate lucrurile în care credem şi sunt pe punctul de a lua lumea în stăpânire... sunt depravaţi din punct de vedere sexual... sunt capabili de cele mai odioase crime cunoscute oamenilor.

Credinţa în teoriile conspiraţiei presupune mai mult decât simpla credinţă într-un complot tainic. Este un sistem de teorii, conform cărora evenimentele din această lume sunt controlate în secret de un grup de manipulatori extrem de puternici din spatele scenei. Deşi nu prea se poate face nimic în privinţa acestei aparente corupţii, cel puţin putem avea satisfacţia de a fi deslușit ce se întâmplă.

Desigur, se poate spune că obsesia teoriilor conspiraţioniste nu reuşeşte decât să ilustreze paranoia care sufocă societatea de azi. Vorbăria pe tema conspiraţiilor este considerată o formă de paranoia, şi, în mare măsură, chiar aşa şi este. Dar, în realitate, istoria a demonstrat cu prisosinţă că politicienii mint, preşedinţii mint şi birocraţii mint. Dacă rămânem în continuare naivi şi acceptăm tot ceea ce ni se spune, adevărul nu va ieşi niciodată la iveală. Devine nu doar interesant şi revelator, ci chiar de o importanţă absolută să punem sub semnul întrebării autoritatea şi, mai exact, pe reprezentanţii autorităţii.

De ce putem accepta că Barack Obama este cel care susţine că este? Sau că CIA l-a asasinat pe preşedintele statului Chile, dar nu şi că ar fi capabilă să-şi asasineze propriul preşedinte? De ce putem accepta că guvernele ar face experimente asupra cetăţenilor lor cu plutoniu, sifilis şi gaze paralizante, dar nu ne gândim că ar fi dispuse să folosească virusul SIDA? De ce l-a acceptat populaţia germană pe Hitler ca fiind de încredere?

Teoriile conspiraţioniste nu sunt noi. Se crede că împăratul Nero a creat o poveste complicată pentru a-i face pe creştini vinovaţi de incendierea Romei. Hitler era maestru în acest gen de înscenări. Şi, fără îndoială, atunci când conspiraţiile nu reuşesc să prezică exact evenimente mondiale, acest lucru

reuşeşte doar să le demonstreze credibilitatea. Dubla cacialma este rafinată până când devine o artă.

Nu se poate nega faptul că multe dintre punctele de cotitură ale civilizaţiei occidentale au fost însoţite adesea de controverse. Numeroase evenimente majore, indiferent dacă acest lucru a avut efecte pozitive sau negative, păreau că sunt orchestrate de oameni din spatele cortinei, care deţin elementele-cheie ale controlului asupra lumii. Descoperiri şocante, mergând adesea până în vremuri străvechi, pot influenţa chiar şi felul în care gândeşte şi se comportă lumea occidentală de astăzi. Iar asta fără a mai vorbi de dezvăluiri terifiante privind moartea lui Michael Jackson, de exemplu, şi teoria că ar mai fi în viaţă sau adevărul despre locul unde se află pasagerii de la bordul blestematei curse către Paris, AF 447, din mai 2009. Citiţi mai departe...

11 septembrie

SE SPUNE CĂ „RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA TERORII" a început pe 11 septembrie 2001. Dar este oare imposibil ca războiul să fi început înainte de această dată? Unii oameni susţin că guvernul SUA a fost complice la evenimentele din 11 septembrie, fie pentru că nu a luat măsurile necesare pentru a le preveni, fie – mai grav – pentru că le-ar fi plănuit activ. Indiferent care ar fi adevărul, există numeroase ipoteze că evenimentele din acea zi nu se potrivesc cu versiunea populară, cunoscută de toţi. De fapt, există chiar şi o organizaţie dedicată investigării versiunii oficiale, Mişcarea pentru Adevărul asupra 9/11, care insistă chiar şi azi ca atacurile să fie investigate din nou.

Ceea ce este incontestabil este faptul că susţinerea publică faţă de „războiul împotriva terorii" a fost considerabil mai puternică după aceste atacuri decât ar fi fost la 10 septembrie 2001. E posibil să fi fost permisă executarea atacurilor pentru a determina publicul să susţină un război care ar fi fost, altfel, de neconceput? Au fost numeroşi cei care au subliniat posibilitatea ca evenimentele din 11 septembrie să fi fost o reproducere a episodului Pearl Harbor, un atac asupra unei baze navale americane care, conform unor păreri, a fost permis intenţionat de către oficialii americani pentru a sprijini agenda războinică a preşedintelui Roosevelt. Dar o comparaţie şi mai sinistră a fost făcută de cei sceptici în privinţa motivelor administraţiei George W. Bush. Ei susţin că ceea ce s-a întâmplat seamănă mai mult cu episodul incendierii Reichstagului, clădirea Parlamentului Republicii Germane, din 27 februarie 1933, incendiere orchestrată, se pare, de Adolf Hitler. Acesta a pus incendiul pe seama comuniştilor care unelteau împotriva statului. Dar mulţi istorici sunt de acord că incendiul a fost declanşat intenţionat de un membru al Ministerului Prusac de Interne, la ordinele lui Hitler. Imediat după incendiu, Hitler a declarat starea de urgenţă, suspendând drepturile şi libertăţile civile normale ale cetăţenilor şi învestind guvernul cu autonomie completă. Acest moment a marcat începutul sfârşitului pentru valorile democratice şi a anunţat instaurarea dictaturii naziste.

La 3 octombrie 2001, Congresul a aprobat Actul Patriotic al lui Bush, o lege care limita libertăţile civile ale cetăţenilor SUA şi permitea trimiterea în închisoare fără judecată a oricărei persoane considerată de guvern o potenţială ameninţare la adresa securităţii. Mai mult, presiunea publică şi politică de a răzbuna atacurile creştea tot mai mult şi se potrivea perfect agendei „Proiectului pentru un nou secol american". Acesta era un document strategic înaintat de un grup de neoconservatori în septembrie 2000, propunând o nouă abordare pentru a impune dominaţia globală a SUA în secolul XXI. Printre cei care au susţinut acest document s-au numărat Dick Cheney, vicepreşedinte; Donald Rumsfeld, ministru al apărării; Paul Wolfowitz, adjunctul său; Jeb Bush, fratele lui George (W.) şi guvernator al Floridei şi Lewis Libby, şeful echipei de campanie electorală a lui Bush din 2000, care lucra la Casa Albă la acea vreme.

Cea mai interesantă parte a documentului se referă la reaşezarea forţelor militare americane pe glob. În raport se menţionează că, din cauza unor constrângeri politice şi publice, această restructurare radicală nu poate fi îndeplinită decât printr-o abordare treptată, cu excepţia cazului în care s-ar produce „un eveniment catastrofal şi catalizator precum un nou Pearl Harbor".

Însă, în pofida tuturor acestor amănunte, rămâne întrebarea cum ar fi putut guvernul şi agenţiile sale să pregătească şi să execute un atac atât de complex fără a trezi suspiciuni puternice în mass-media. Cea mai probabilă explicaţie este că atacurile au fost plănuite de Osama Bin Laden şi al-Qaeda, dar agenţiile de spionaj americane nu au fructificat informaţiile primite şi nu au luat măsurile ce se impuneau pentru a împiedica atentatele. Dovezi ale eşecului lor, indiferent dacă intenţionat sau rezultat din incompetenţă, au apărut frecvent în urma anchetelor desfăşurate de Congres, dar fără vreo probă de netăgăduit. Pe de altă parte, birourile CIA şi cele ale departamentului antiterorism din New York se aflau în Clădirea 7 a World Trade Center şi au fost, prin urmare, distruse odată cu orice dovezi potenţial-incriminatoare.

Suspiciunile privind agenţiile de spionaj sunt doar parte din neîncrederea legată de evenimentele acelei zile, care s-au răsfrânt ulterior în întreaga lume. În ziua atacurilor, măsurătorile geologice din New York au indicat cea mai mare intensitate a activităţii seismice ca producându-se cu puţin timp înainte de prăbuşirea Turnurilor Gemene, şi nu când acestea au ajuns la sol. Acest lucru i-a determinat pe mulţi să concluzioneze că turnurile au fost aruncate în aer cu explozivi plasaţi sub clădiri şi nu din cauza cantităţii enorme de combustibil care a luat foc după explozia celor două avioane de linie, opinie susţinută şi de faptul că Turnurile Gemene au făcut implozie în loc să se prăbuşească în lateral.

John Farmer, fost procuror general al New Jersey şi consultant senior în cadrul Comisiei 9/11, a publicat o carte intitulată *The Ground Truth*. Farmer susţine că versiunea oficială a evenimentelor se bazează pe depoziţii şi pe documente false, fiind în mare măsură neadevărată. El afirmă că „la un anumit nivel din cadrul guvernului, la un moment dat... s-a ajuns la un acord să nu se spună adevărul despre ceea ce s-a întâmplat... Casetele [Apărării Aeriene NORAD] conţineau o poveste radical diferită de ceea ce ni se spusese nouă şi publicului timp de doi ani. Nu e doar o problemă de interpretare". Părerile sale par să fie confirmate de şeful comisiei 9/11, Thomas Kean: „Nici până în prezent nu ştim de ce NORAD [Comandamentul Aerospaţial Nord-American] ne-a spus ceea ce ne-a spus, era pur şi simplu atât de departe de adevăr...". Cu toate acestea, nici Kean, nici Farmer nu oferă explicaţii alternative pentru 9/11 şi, cu atât mai puţin, informaţii despre cei care s-au aflat în spatele evenimentelor, iar afirmaţiile lor se pierd în vârtejul enigmelor care înconjoară 9/11.

Şi dovezile de la Pentagon dau naştere la întrebări tulburătoare. De ce a fost Pentagonul lovit într-o aripă a clădirii care, întâmplător, era goală în ziua atacului, fiind în renovare? De ce nu s-au găsit urme vizibile ale unui avion printre resturi? De ce nu au fost trimise avioane militare care să intercepteze avionul deturnat decât după ce al treilea avion a lovit Pentagonul, deşi în SUA este obligatoriu prin lege să se trimită avioane de vânătoare de câte ori un avion comercial se abate semnificativ de la traseul de zbor? Cum de existau atâtea informaţii despre deturnători şi cum de acestea au fost date publicităţii de către FBI într-un răstimp atât de scurt după atacuri, inclusiv detalii despre un paşaport descoperit ca prin miracol în mijlocul resturilor de la Turnurile Gemene? De ce sunt încă în viaţă cel puţin şase dintre cei care, se presupune, au deturnat avioanele? Şi cum se face că listele de pasageri, făcute publice, nu conţin nici un nume arab?

Soarta celui de-al patrulea avion, zborul 93 al United Airlines, a dat naştere şi el la controverse – acest avion s-a prăbuşit pe un câmp lângă Shanksville, Pennsylvania, după ce pasagerii s-au revoltat. A fost singurul dintre cele patru avioane care nu şi-a atins ţinta. O teorie populară sugerează că, de fapt, acest avion a fost doborât de un avion de vânătoare american. De ce? Pentru că pasagerii descoperiseră adevărul în legătură cu complotul şi interveniseră cu succes – guvernul nu putea permite să rămână supravieţuitori care ar fi putut să-i arate cu un deget acuzator.

Aceste întrebări dau naştere la suspiciuni serioase în privinţa versiunii oficiale a ceea ce s-a întâmplat la 11 septembrie 2001. Pe lângă aceste afirmaţii tulburătoare, evenimentele de la 9/11 au generat şi o mulţime de teorii adiacente încă şi mai bizare. De exemplu, conspiraţia Windings susţine că şi compania Microsoft a fost implicată într-o oarecare măsură. Selectând caracterele „Windings" în Microsoft Word şi tastând „q33ny", apar un avion, două clădiri, un craniu şi oase încrucişate şi steaua lui David. Susţinătorii acestei teorii afirmă că „q33ny" ar fi fost seria de zbor a unuia dintre avioanele deturnate. Nu a fost aşa. Dar teoria face, în continuare, carieră, iar unii merg chiar până acolo încât să citească mesaje antisemite în legătură cu New York City. Dacă scriem „NYC" cu caractere Windings, apar un craniu

cu oase, steaua lui David şi un semn de încurajare, pe care adepţii teoriei îl citesc drept un îndemn subliminal la uciderea evreilor din New York.

David Icke ne-ar cere să credem că de vină sunt extratereştrii reptilieni care-şi pot schimba forma, controlând toate echipele guvernamentale din lume. Oricare ar fi adevărul, praful ridicat de evenimentele acelei zile fatidice nu dă semne că s-ar aşterne în viitorul apropiat.

Apogeul petrolului

SINTAGMA „APOGEUL PETROLULUI" sau „vârful petrolului" se referă la momentul în care producţia mondială de petrol va atinge punctul său maxim, urmat, apoi, de un declin al ratei de extracţie, încheiat cu epuizarea resurselor. Acest concept a intrat în atenţia publicului după ce unii adepţi ai teoriilor conspiraţiei au afirmat că ideea este răspândită de un grup de elită alcătuit din politicieni, lideri şi personaje din industria petrolului, cu scopul de a crea un deficit artificial care să determine o creştere a preţurilor la mărfuri.

Cei care adoptă această perspectivă vorbesc despre presupuse dovezi ştiinţifice care demonstrează că petrolul este, de fapt, o resursă inepuizabilă, precum şi de rapoarte confidenţiale ajunse cumva în domeniul public, redactate de companii din industria petrolieră şi de date neconcordante din puncte de producţie cheie, care susţin ipoteza unei conspiraţii. Ei cred că aceasta a fost concepută de un grup puternic pentru a-şi păstra controlul asupra unei populaţii dependente de petrol şi pentru a-şi păstra buzunarele burduşite.

Cum ar trebui să interpretăm dovezile ştiinţifice prezentate de amatorii de conspiraţii care pretind că petrolul este o resursă abiotică regenerabilă şi nu una finită, rezultată din materie biologică descompusă pe parcursul unei lungi perioade de timp? Dacă s-ar descoperi că planeta îşi reface stocurile de petrol, nu s-ar ajunge ca puterea şi bogăţiile celor mai importante ţări şi companii producătoare de petrol din lume să se subţieze considerabil? Dacă ar fi să-i încolţim pe aceşti jucători puternici, ce ar face ei? Şi-ar proteja propriile interese şi socoteli, asta e sigur.

Cinicii atrag atenţia asupra fluctuaţiilor misterioase de producţie din zăcământul de petrol de pe Eugen Island 330, din Golful Mexic. Descoperit în 1973, acest zăcământ producea iniţial 15 000 de barili pe zi, înainte ca rata producţiei să se reducă până la 4000 de barili în 1989. Însă, mai târziu, producţia a revenit la 13 000 de barili pe zi. Ce se afla în spatele acestor variaţii? Oare să însemne acest lucru că zăcământul se regenerează, distrugând astfel complet teoria unui apogeu al petrolului, susţinută de organizaţii

precum OPEC, FMI şi nenumărate alte conglomerate majore, guvernamentale sau petroliere?

S-a speculat că şi companiile petroliere în sine ştiau că teoria unui apogeu al petrolului era falsă. Conspiraţioniştii afirmă că au văzut rapoarte în care se descriu strategii pentru crearea intenţionată a unui deficit artificial şi pentru a creşte preţurile, documente redactate de Mobil, Chevron şi Texaco. Se zvoneşte că a circulat un memoriu al companiei Chevron care avertiza că profiturile vor fi afectate, dacă se păstrează niveluri înalte de extracţie.

Ultimul război împotriva Irakului a fost considerat de mulţi ca fiind o invazie motivată de petrol. E posibil oare ca guvernul SUA, condus de Bush şi amicii săi din industria petrolului, să se fi folosit de această ocazie pentru a impune un control şi mai accentuat asupra resurselor de petrol ale lumii, acordându-le astfel şi mai multă putere tuturor celor implicaţi, asupra consumatorilor înspăimântaţi de teoria privind apogeul petrolului? Să fi fost acesta motivul pentru care administraţia americană s-a străduit atât de mult să boicoteze tehnologiile pentru producţia unor carburanţi alternativi?

Companiile petroliere, organizaţiile guvernamentale şi globale majore s-au întrecut toate să combată aceste teorii, dar descoperirea făcută de British Petroleum, care a găsit uriaşe rezerve de petrol în Golful Mexic în septembrie 2009, la doar câteva zile după ce Iranul anunţase, şi el, o descoperire şi mai mare, de 8,8 miliarde de barili, ridică noi semne de întrebare în privinţa certitudinilor promovate de cei care au cel mai mult de pierdut dacă se descoperă că petrolul este mai abundent decât se credea. Aceste descoperiri ale unor resurse de petrol, alături de altele din Uganda, vestul Groenlandei şi Brazilia, contribuie toate la contrateoria conform căreia *apogeul petrolului* este doar un ghem de minciuni.

Asediul de la Waco

LA 28 FEBRUARIE 1993, Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc (ATF) încerca să pună în aplicare un mandat de percheziţie la ferma sectei Branch Davidian de la Mount Carmel, lângă Waco, Texas. S-au tras focuri de armă şi patru agenţi au fost ucişi, precum şi şase susţinători ai lui David Koresh, liderul grupului davidian. Pe durata următoarelor 51 de zile, FBI a ţinut centrul sub asediu, tensiunea crescând periculos în 19 aprilie, când FBI a iniţiat un atac şi a izbucnit un incendiu care a distrus complexul, provocând moartea a 76 de oameni, inclusiv a lui David Koresh.

Dar de ce a acţionat FBI-ul astfel? Versiunea oficială este că, spre sfârşitul asediului, agenţii erau îngrijoraţi că oamenii din interior ar putea pregăti o tentativă de sinucidere în masă, în pofida faptului că liderul sectei, Koresh, nu sugerase nimic de genul acesta în timpul negocierilor. Existau şi informaţii potrivit cărora înăuntrul complexului aveau loc abuzuri asupra copiilor, ceea ce a determinat FBI-ul să facă pasul decisiv.

Texanul Steve Stockman a scris un articol în care prezenta o teorie a conspiraţiei conform căreia autorităţile administraţiei Clinton au luat cu asalt acea comunitate într-o încercare de a obţine susţinere pentru promulgarea unor legi de control asupra armelor. Susţinătorii lui Koresh din interiorul fermei erau cu siguranţă bine dotaţi la capitolul arme de foc.

Conform lui Peter Boyer, care a scris o analiză revelatoare asupra tragicului raid al ATF şi dezastruosului atac al FBI, oficialii FBI au profitat de ignoranţa proaspăt numitului procuror-general Janet Reno, care pur şi simplu nu avea suficiente informaţii despre situaţie şi i-au ascuns planuri şi informaţii vitale. Susţinând că David Koresh îi abuza pe copiii din interiorul complexului, FBI i-a forţat practic mâna lui Reno, pentru ca aceasta să comande un atac paramilitar asupra fermei. Nu ştim dacă au existat sau nu abuzuri asupra copiilor. Ceea ce ştim este că rezultatele atacului au fost dezastruoase.

Atentatele asupra apartamentelor din Rusia

ÎNTRE 4 ŞI 16 SEPTEMBRIE 1999, cinci bombe au explodat în patru clădiri de apartamente din Moscova, Buinaksk şi Volgodonsk, provocând moartea a aproape 300 de oameni şi rănirea altor câteva sute. Seria de atacuri a semănat teamă în toată Rusia şi a fost subiect al controverselor de atunci încolo.

Guvernul rus, condus de preşedintele Boris Elţîn şi de primul ministru Vladimir Putin, s-a grăbit să arunce vina pe umerii rebelilor ceceni, acuzaţi că organizaseră atacurile în replică la rezistenţa statului în faţa eforturilor lor de a-şi câştiga independenţa, dar alţii susţin că nici statul în sine nu a fost în afara suspiciunilor.

Mulţi cred că atentatele au fost orchestrate de FSB, serviciul secret rus (succesor al KGB) pentru a intensifica susţinerea publicului faţă de un al doilea război în Cecenia, care începuse în august, şi pentru a grăbi ascensiunea fostului lor şef, Vladimir Putin, la fotoliul de preşedinte.

Poreclită Operaţiunea Succesorul, această presupusă lovitură de stat şi-a atins scopul. După ce, la sfârşitul lui 1999, Elţîn s-a retras înainte de termen, spre surprinderea tuturor, Putin a ajuns în cea mai înaltă funcţie din stat la mai puţin de un an de la atentate, asigurându-şi o victorie uşoară datorită unui val de popularitate creat, parţial, de accelerarea acţiunilor directe în Cecenia şi apelului pentru reînnoirea solidarităţii naţionale.

Această teorie a fost sprijinită de câţiva oligarhi şi refugiaţi politici anti-Kremlin, inclusiv de omul de afaceri miliardar exilat Boris Berezovski şi de fostul ofiţer FSB Aleksandr Litvinenko, care şi-a publicat convingerile în cartea *Blowing up Russia: Terror from Within*.

Au apărut dovezi care arată că un agent FSB închiriase subsolul unuia dintre blocurile de apartamente care a fost atacat în septembrie 1999, în timp ce adepţii conspiraţiilor menţionează şi schimbarea bruscă şi radicală de atitudine a autorităţilor faţă de utilizarea explozibilului militar RDX, susţinând că este o dovadă suplimentară a implicării guvernului. Iniţial, statul a afirmat că bombele fuseseră confecţionate din RDX, dar după ce s-a descoperit că această substanţă nu putea fi obţinută decât dintr-o bază a statului foarte bine protejată, guvernul şi-a schimbat declaraţiile şi a negat că se găsise această substanţă.

Mai mult, o tentativă de a arunca în aer un bloc de apartamente din Riazan, cu doar câteva zile înainte de ultimul atac din Volgodonsk, a fost identificată ca fiind orchestrată de agenţi FSB. După ce iniţial a negat, şeful FSB şi-a cerut scuze şi a recunoscut activitatea agenţiei sale, afirmând că agenţii implicaţi desfăşurau un exerciţiu de antrenament într-un moment prost ales.

Iuri Şcekocihin şi Serghei Iuşenkov, doi membri importanţi ai unei comisii independente însărcinată să ancheteze rolul FSB în aceste atentate, au sfârşit amândoi în mod misterios în 2003, în vreme ce jurnalista Anna Politkovskaia a fost ucisă în octombrie 2006, în timp ce desfăşura o anchetă pe acelaşi subiect. Litvinenko a murit în circumstanţe suspecte în Londra, mai târziu, în cursul aceluiaşi an.

Cu toate acestea, acuzaţiile nu au fost direcţionate doar spre guvernul rus. Liderul militar al Khattab, care are legături cu grupările teroriste Armata de Eliberare din Daghestan şi Armata Islamică a Daghestanului, este indicat, de unii, drept vinovat. Se zvoneşte că a lansat aceste atacuri în replică la ofensiva militară rusă din Daghestan şi Cecenia şi din apropierea acestor regiuni, în perioada de dinainte de atentate.

Alţii afirmă că grupul anticonsumism al Scriitorilor Revoluţionari ar fi fost adevăratul vinovat. Se crede că FSB a descoperit o notă în mijlocul rămăşiţelor blocurilor de apartamente care fuseseră aruncate în aer, notă ce provenea de la această organizaţie şi prin care atentatul era asumat, fiind înfăptuit în semn de protest faţă de răspândirea rapidă a consumismului de tip capitalist pe întreg teritoriul fostei ţări comuniste.

Atentatele de la Londra din 7 iulie

TERORISMUL A TRECUT PRAGUL MARII BRITANII pe 7 iulie 2005, când patru bombe au explodat în sistemul de transport public al Londrei, ucigând 56 de oameni şi rănind mulţi alţii. Atacurile au fost atribuite de îndată organizaţiei al-Qaeda, dar şi azi există dubii privind adevăratul autor al acestor atrocităţi.

Trei bombe au fost detonate la interval de mai puţin de un minut între ele, în trei garnituri de metrou din Londra, la o oră de vârf a dimineţii, provocând un număr considerabil de morţi şi răniţi, iar o a patra bombă a explodat, aproape o oră mai târziu, într-un autobuz etajat din piaţa Tavistock.

După atacuri, au circulat peste tot rapoarte conform cărora autori ar fi fost patru atentatori musulmani sinucigaşi, toţi cu descendenţă britanică, care urmăreau să îi pedepsească pe britanici pentru implicarea ţării în războiul din Irak. Opinia publică era consternată şi nu a durat mult până când presa a ajuns la concluzia că exista o legătură între atentate şi al-Qaeda.

Cu toate acestea, pe măsură ce trecea timpul şi ieşeau la iveală noi detalii, versiunea oficială a evenimentelor a devenit din ce în ce mai contestată. Unii adepţi ai teoriilor conspiraţiei cred că atentatele au fost orchestrate de serviciile britanice de spionaj cu scopul de a genera mai multă susţinere pentru războiul din Irak.

Aceşti oameni fac referire la faptul că există presupuse dovezi care demonstrează că bombele fuseseră plasate sub garniturile de metrou şi nu detonate din interior. Se crede că unul dintre martorii oculari a fost avertizat să fie atent la o gaură formată în locul unde se aflase bomba – podeaua garniturii fusese împinsă în sus şi sfâşiată, sugerând o forţă masivă de dedesubt.

Pentru a amplasa explozivii ar fi fost nevoie de acces special la sistemul de metrouri şi este foarte puţin probabil ca acuzaţii să fi avut un astfel de acces. Să fi fost atentatorii sinucigaşi doar ţapi-ispăşitori acoperindu-i pe adevăraţii făptaşi?

Există şi teorii conform cărora guvernul britanic s-a folosit de un exerciţiu antiterorist pentru a masca executarea atentatului. Se presupune că o companie britanică de management a situaţiilor de criză executa un exerciţiu de antrenament în Londra în acea dimineaţă, pentru a testa instructajele privind potenţiale atacuri teroriste asupra oraşului şi că serviciile britanice de spionaj s-au folosit de acest lucru pentru a-şi pune în aplicare operaţiunea mai sinistră.

Şi ce ar trebui să înţelegem din faptul că în mijlocul rămăşiţelor exploziei s-au găsit documente de identificare ale atentatorilor sinucigaşi, complet neatinse? Cum este posibil să fi rezistat exploziilor? Au fost oare amplasate acolo de agenţi MI5 după eveniment?

Adepţii conspiraţiilor se arată suspicioşi şi faţă de faptul că guvernul britanic a anunţat că aceşti teroriştі veniseră la Londra de la Luton cu un tren care fusese, de fapt, anulat. Le scăpase ceva conspiratorilor? De ce nu funcţionau camerele de supraveghere de pe autobuz? De ce ministrul israelian de finanţe de la acea vreme, Benjamin Netanyahu, a decis să-şi anuleze o vizită în una din zonele care aveau să fie aruncate în aer în acea dimineaţă? E posibil ca MI5 să fi avertizat serviciul secret israelian Mossad în legătură cu atentatele?

Alţii cred că CIA a executat atentatele, pentru un câştig financiar. În urma atacurilor s-au câştigat sume considerabile la bursă de către cei care au profitat de căderea lirei sterline. Valoarea monedei, care era deja în pantă, a scăzut şi mai dramatic după aceste atentate. Se crede că evenimente similare s-au petrecut şi după atacurile de la 11 septembrie. Mai există şi unii care susţin că tranzacţiile pot fi urmărite până în biroul serviciilor americane de spionaj.

Atentatele din trenul de la Madrid

ÎN 11 MARTIE 2004, LA 7:39 DIMINEAŢA mai multe explozii au avut loc în trenurile de navetişti din Madrid. Bombele au ucis 191 de persoane şi au rănit altele 1800. Ca o consecinţă a acestor atentate, partidul conservator aflat la putere, Partido Popular, a pierdut conducerea ţării.

În perioada imediat următoare atacurilor, guvernul spaniol condus de José Maria Aznar a susţinut cu fermitate că responsabilitatea atentatelor revine grupului terorist basc ETA, organizaţie care a provocat moartea a peste 800 de persoane în cursul luptelor sale violente pentru afirmare naţională, începând cu sfârşitul anilor '60.

În zilele care au urmat, statul a continuat să îşi afirme convingerea, în ciuda unui volum tot mai mare de probe care sugerau că atentatele teroriste fuseseră executate de militanţi islamici. Acest refuz încăpăţânat de a accepta că vina nu aparţine grupării ETA a fost privită cu ochi foarte răi de către publicul spaniol. Furia a atins un asemenea nivel încât ţara s-a confruntat cu proteste în masă împotriva guvernului. Votul din cadrul alegerilor generale, organizate la doar câteva zile după atentatele din tren, a înlăturat de la putere guvernul pro-SUA al lui José Maria Aznar, reorientând electoratul către Partidul Socialist Muncitoresc Spaniol, condus de José Luis Rodriguez Zapatero.

Cu toate acestea, legăturile cu al-Qaeda nu au fost niciodată demonstrate pe deplin şi mai există unele teorii privind implicarea ETA. Conform uneia dintre acestea, ETA şi militanţii islamici au colaborat la organizarea atentatelor, programându-le exact înainte de alegeri pentru a elimina de la putere guvernul lui Aznar, susţinător al războiului din Irak, şi pentru a şubrezi susţinerea faţă de invazia orchestrată de Bush/Blair. Dacă aşa au stat lucrurile, au avut mare succes, deoarece unul dintre primele acte ale noului guvern Zapatero a fost să promită retragerea trupelor spaniole din Irak. Dar până în ziua de azi, ziare centrale importante din Spania continuă să susţină speculaţii privind implicarea ETA.

Alţii cred că faptul că mulţi dintre atentatori erau marocani indică o implicare a serviciilor secrete din Maroc. Spania îşi reimpusese cu forţa stăpânirea asupra micii insule Perejil, aflată în largul coastei nord-africane, în iulie 2002, în urma unei tentative a Marocului de a ridica pretenţii teritoriale asupra sa şi se zvoneşte că ostilitatea determinată de această acţiune agresivă a convins serviciile de spionaj marocane să ţină secrete informaţii care ar fi putut preveni atentatele de la Madrid, ba e posibil chiar să fi colaborat la organizarea lor.

Mai simplu, unii consideră că aceste atacuri teroriste au reprezentat o parte mai violentă şi îndrăzneaţă a unei lovituri de stat organizată de partidul socialist, deoarece în urma atentatelor Partidul Socialist Muncitoresc Spaniol, în frunte cu Zapatero, a câştigat cu uşurinţă alegerile de la 14 martie, în mijlocul unui val de susţinere naţională. Momentul atacurilor, foarte oportun pentru principalul partid din opoziţie, este un factor important pentru numeroşi observatori.

Atentatul din Oklahoma City

ATENTATUL DIN OKLAHOMA CITY este complet năucitor, iar autorităţile s-au străduit să descopere motivul care a generat atâta violenţă. Printre sugestii s-a numărat o răzbunare pentru incidentul tragic de la Waco, precum şi un complex complot anti-Clinton, dar acţiunile par să fi fost mai mult decât excesive, dacă aşa au stat lucrurile.

În cadrul unei conferinţe video intitulată „America în pericol" Mark Koernke a afirmat că Naţiunile Unite au lansat o invazie a SUA, declarând că trupele ONU se strecurau în SUA şi se ascundeau în baze militare secrete. Şi care era sediul central al acestor baze secrete? Nici mai mult nici mai puţin decât statul Oklahoma. Koernke pretindea şi că bandele urbane erau „antrenate, echipate şi dotate cu uniforme" pentru a fi trimise în prima linie în invazia SUA.

În opinia lui Koernke, Statele Unite aveau să fie desfiinţate, iar ţara urma să fie împărţită în zece regiuni, sub pumnul de fier al ONU. Mai mult, ca parte a planului de cucerire, trupele ONU intenţionau să-i închidă pe cetăţenii americani în 43 de „lagăre de detenţie", localizate în diverse puncte din ţară. „Şi", a adăugat el, „centrul pentru prelucrarea deţinuţilor din jumătatea de vest a Statelor Unite este Oklahoma City".

Ziarele au relatat că atentatorul, Timothy James McVeigh, executat ulterior, a fost unul dintre bodyguarzii care l-au păzit pe Koernke la apariţia sa din Florida, cu un an înainte. Dacă McVeigh şi colaboratorii săi la conspiraţie erau atât de apropiaţi de Koernke cum susţine presa, pare posibil ca atentatul din Oklahoma City să-şi fi propus să distrugă definitiv presupusul complot al ONU de a-i închide pe americani în lagărele de concentrare menţionate mai sus.

În orice caz, este greu de crezut că McVeigh şi Terry Nichols, celălalt bărbat condamnat pentru atentat, au fost în stare să organizeze singuri un act de terorism de o asemenea amploare. De unde ar fi putut să facă rost de atâta îngrăşământ şi combustibil pentru maşinile de curse, fără să trezească suspiciuni când le cumpărau? Ce ar putea motiva doi oameni să execute o atrocitate de o asemenea dimensiune? Cu siguranţă nu doar mesajul antiguvernamental pe care se credea că încercau să-l transmită.

Mulţi susţinători ai teoriei conspiraţiei vorbesc despre cercetările efectuate la locul exploziei şi, în special, despre daunele suferite de clădire. Mai multe rapoarte, printre care şi un raport independent realizat în 1997, sugerează că trebuie să fi existat explozivi suplimentari, plasaţi efectiv în interiorul clădirii, pentru ca aceasta să se prăbuşească aşa cum a făcut-o. Doar explozibilul din camionetă, se spune în raport, nu ar fi fost suficient pentru a provoca distrugeri structurale atât de masive ca acelea care s-au produs. Analiza seismografelor din apropiere sugerează că au existat două trepidaţii, detaliu pe care adepţii teoriei conspiraţiei îl consideră o dovadă a faptului că mai existase un dispozitiv, gata instalat în clădire. Această presupusă instalare anterioară a unui al doilea dispozitiv indică accesul la informaţii din interior şi sugerează că au fost implicaţi mai mulţi oameni, nu doar cei doi bărbaţi. Camerele de securitate din zonă s-au întrerupt şi ele cu puţin timp înainte de eveniment, reactivându-se exact la timp pentru a surprinde explozia. Coincidenţă sau operă a unui expert în domeniu? Poate că a existat o întreagă organizaţie în spatele atentatului, iar cei doi bărbaţi condamnaţi nu au fost decât ţapii ispăşitori?

Unii amatori de conspiraţii afirmă că este posibil ca grupul din spatele atentatului să fi avut legături cu persoane aflate în cele mai înalte poziţii în stat; mai exact, cu preşedintele Bill Clinton însuşi. Ei sugerează că acesta fie a aflat din timp despre complot şi nu a făcut nimic pentru a-l împiedica, fie a comandat chiar el întreaga operaţie, pentru a compromite imaginea despre mişcarea paramilitară pe care se credea că o susţine McVeigh. Deşi nu există nici o probă care să-l lege pe Clinton de explozie, acest lucru ar explica presupusa existenţă a unui al doilea dispozitiv exploziv – cine ar fi avut o libertate mai mare de mişcare pentru a putea instala în secret o bombă decât agenţi ai guvernului pregătiţi să facă exact acest lucru?

Alţii cred că e posibil ca în spatele atentatului să se fi aflat influenţe străine – poate că Nichols luase legătura cu cel care a organizat atentatele de la World Trade Center din 1993, furgonul pe care l-au închiriat provenind de la aceeaşi companie utilizată şi pentru atentatele cu maşini-capcană executate în trecut de grupări teroriste străine.

Deşi s-au redeschis anchete asupra tragediei de fiecare dată când se descopereau noi dovezi despre existenţa unei conspiraţii în spatele atentatului, nu vom mai putea niciodată să-l întrebăm pe McVeigh care este versiunea sa, deoarece a fost executat prin injecţie letală în 2001.

Aurul naziştilor

CONGRESUL MONDIAL EVREIESC încearcă să ne convingă că tone de aur furate de către naziştiîn timpul celui de-Al Doilea Război Mondial sunt păstrate, şi în prezent, în Banca Federală din New York şi în Bank of England din Londra. Mai mult, organizaţia pretinde că este posibil ca o parte din acest aur să fi fost obţinut prin topirea plombelor din dinţii victimelor Holocaustului.

Acest lucru oribil este, de fapt, doar un aspect secundar al unei conspiraţii mult mai tulburătoare, care implică băncile din Elveţia, despre care se crede că au colaborat cu regimul nazist. Naziştii nu au invadat Elveţia, iar în schimb elveţienii au avut grijă de comoara lor furată şi pătată cu sânge.

Congresul Mondial Evreiesc a luat această situaţie foarte în serios după ce a ieşit la iveală că autorităţile din Zürich ascundeau relatări despre Holocaust scrise de victime evrei. Ulterior, s-a aflat că elveţienii nu doar au cooperat cu naziştii în timpul războiului, ci, după terminarea lui, nici nu au returnat toată comoara nazistă pe care o păstraseră în siguranţă.

Ar fi şocant pentru o ţară care s-a pretins neutră să coopereze cu naziştii, însă ar fi şi mai îngrozitor dacă s-ar descoperi şase tone din aurul naziştilor în Bank of England. Un document al ambasadei americane din Paris afirma că livrarea de către Aliaţi, după război, a 8 307 lingouri de aur găsite într-o mină de sare din Germania ar putea „reprezenta aur topit din plombe dentare". Deşi acest lucru nu demonstrează în mod decisiv că aurul naziştilor deţinut de băncile Aliaţilor provenea din dinţii evreilor ucişi, cu siguranţă face posibilă această întrebare.

O altă teorie sugerează o legătură între acest aur şi Mafie. Conform acestei teorii, Charlie „Lucky" Luciano, un mafiot american specializat în traficul ilegal de alcool şi în escrocherii cu pariuri, şi-a trimis asociatul, pe Meyer Lansky, să preia o parte din aurul naziştilor. Lansky s-a deplasat în Elveţia şi a organizat transferul a peste 300 de milioane $ în conturi elveţiene, bani pe care i-a spălat ulterior prin alte conturi, până au ajuns în mâinile şefilor săi certaţi cu legea. Se presupune că aceşti bani au ajutat Mafia să-şi consolideze poziţia,

devenind astfel o forţă de temut în rândul organizaţiilor infracţionale. Faptul că Lansky a furat aceşti bani şi i-a spălat ulterior nu a fost dovedit niciodată, dar este cert că Mafia avea legături cu băncile elveţiene şi deţinea experienţa necesară pentru a realiza o escrocherie de asemenea proporţii.

Totodată, diverse informaţii provenite din mediul serviciilor secrete americane au susţinut că Vaticanul a confiscat o parte din aurul naziştilor, în valoare de aproximativ 350 de milioane de franci elveţieni, dintre care cel puţin 200 de milioane, se crede, sunt păstrate în seifuri bancare, la Vatican, în special sub formă de monede de aur. Vaticanul neagă acest lucru, dar, dacă este adevărat că au în păstrare aur pătat cu sângele a milioane de oameni, acesta trebuie să fie unul dintre cele mai bine păstrate secrete din lumea conspiraţiilor.

În ceea ce priveşte băncile elveţiene, în cele din urmă s-a căzut de acord asupra unei compensaţii prin care au fost obligate să plătească aproximativ 1,25 de miliarde $, dar, după 50 de ani, aceste compensaţii au venit prea târziu pentru mulţi supravieţuitori ai Holocaustului şi pentru familiile lor.

Automobilele

PÂNĂ ÎN SECOLUL XX, Statele Unite ale Americii îşi întăriseră independenţa, iar Marea Britanie acceptase că, deşi pierduse coloniile, câştigase un aliat puternic. Cu toate acestea, un număr mic de britanici nu suportau gândul că fostele colonii deveniseră independente. Încă de la războiul din 1812, se crede că au existat conspiratori care au pus la cale un plan menit să readucă aceste colonii sub stăpânirea britanică. Conform acestei teorii, după cel de-Al Doilea Război Mondial, aceşti gânditori au conceput un plan ce urmărea să distrugă întreaga infrastructură a SUA.

În timpul anilor de prosperitate prin care au trecut SUA începând cu sfârşitul anilor '40 şi până în anii '60, conspiratorii au ajuns la anumite înţelegeri cu producătorii britanici de automobile care doreau să-şi extindă vânzările în SUA. În scurt timp, mărci precum MG, Triumph, Austin Healey şi Jaguar au început să vândă automobile foarte frumoase, dar îngrozitor de pretenţioase şi nesigure în trafic. Conspiratorii credeau că drumurile din SUA care, în lipsa unui sistem modern de transport public, erau atât de importante pentru funcţionarea unui popor atât de numeros, vor fi blocate pe măsură ce o mare parte a automobilelor britanice se vor strica şi vor fi abandonate în zonele rurale. Colapsul economic care ar urma inevitabil ar slăbi atât de mult naţiunea americană încât o armată de soldaţi britanici ar putea ajunge în marş la Washington, preluând controlul statului.

Din păcate, automobilele englezeşti erau atât de nesigure, încât majoritatea nici nu ajungeau mai departe de porturi. Odată ce SUA şi-au dat seama ce se întâmplă, se presupune, au introdus reglementări de siguranţă menite să-i aducă la faliment pe producătorii britanici de autovehicule. Ei bine, dacă acest lucru este adevărat, planul a funcţionat cu siguranţă!

Bărbaţii în negru

BĂRBAŢII ÎN NEGRU AU DEVENIT UN MIT. Ba chiar unul înspăimântător. Asociaţi, de obicei, cu OZN-uri, bărbaţii în negru par să îşi fi făcut un obicei să apară după orice fel de întâlnire cu extratereştri şi să-i terorizeze pe cei care au avut ghinionul de a fi fost obiectul unor astfel de întâlniri. Ceea ce este specific în aspectul acestor personaje este costumul lor negru şi tendinţa de a se deplasa câte doi, în maşini negre, deşi se zvoneşte că folosesc şi abominabilele elicoptere negre drept mijloace de transport. Martorii afirmă că au, adesea, înfăţişarea unor străini, sunt anormal de înalţi şi, uneori, nu au unghii. Vorbesc o engleză cu un vag accent străin şi par să comunice fără a fi nevoiţi să-şi mişte buzele.

Jenny Randles descrie în cartea sa *Men in Black: Investigating the Truth Behind the Phenomenon* numeroase operaţiuni ale acestor bărbaţi. Cazul lui Shirley Greenfield, de exemplu, care a fost răpită de extratereştri, este descris din perspectiva vizitelor bărbaţilor în negru, care au avut loc la scurt timp după. Conform lui Randles, la nouă zile după răpire, la locuinţa familiei Greenfield şi-au făcut apariţia doi bărbaţi care au cerut să vorbească cu Shirley şi au ameninţat că se vor întoarce mai târziu, dacă li se refuza accesul. S-ar părea că cei doi aveau o putere ciudată asupra familiei Greenfield şi manifestau un comportament vizibil excentric. Nu îşi spuneau pe nume, folosind doar apelativul „comandante" şi au refuzat să spună de unde veneau, mulţumindu-se să nege presupunerea domnului Greenfield că ar fi jurnalişti. În timp ce vorbeau, păreau să înregistreze conversaţia folosind o cutie pătrată, dar una care era complet opacă, fără nici un microfon, şi pentru care nu a fost nevoie să schimbe caseta pe tot parcursul întâlnirii. Randles continuă, descriind felul în care au interogat-o cu agresivitate pe Shirley în legătură cu răpirea ei, avertizând-o apoi cu stricteţe, la sfârşitul conversaţiei, să nu relateze acele fapte nimănui. După ce storseseră de la ea toate informaţiile despre ceea ce i se întâmplase, singurul lucru despre care Shirley ezita să le vorbească erau semnele fizice pe care răpirea le lăsase pe braţele sale. Cu toate acestea, în săptămâna care a urmat, Shirley a fost

hărţuită cu telefoane din partea „comandantului", care o întreba mereu dacă avea dovezi fizice a ceea ce se întâmplase. Când Shirley a mărturisit în sfârşit că, da, avea semne fizice cu care putea dovedi ce se întâmplase, anchetatorul a părut uşurat iar telefoanele au încetat.

Întrebarea cea mai importantă în privinţa bărbaţilor în negru este cine sunt ei? Fac oare parte dintr-o conspiraţie a guvernului de a reduce la tăcere victimele activităţilor extraterestre? Există o altă dimensiune pe care astfel de activităţi au dat-o la iveală, dar pe care guvernul ţine neapărat să o păstreze secretă? Să fie acest lucru o manifestare a conspiraţiei dintre guvern şi o rasă extraterestră, conspiraţie care presupune răpirea oamenilor pentru experimente medicale în schimbul unor experienţe şi expertize tehnologice? Sau este misterul bărbaţilor în negru şi mai înspăimântător şi este posibil ca ei să reprezinte o putere sau forţă despre a cărei existenţă nu ştim nimic? Un lucru pare sigur: sunt dispuşi să meargă oricât de departe pentru a-şi păstra identitatea secretă. Ne-am putea întreba care sunt motivele lor pentru a face acest lucru, dar suntem convinşi că, dacă ar exista o explicaţie logică şi raţională, ea ar fi făcută publică.

Benazir Bhutto

ASASINAREA FOSTULUI PRIM-MINISTRU al Pakistanului, Benazir Bhutto, la 27 decembrie 2007 în Rawalpindi, în timp ce se afla în campanie electorală ca lider al Partidului Popular Pakistanez, a scris un nou capitol în povestea kafkiană a politicii din Pakistan. Există numeroase teorii conspiraţioniste în legătură cu forţele care s-ar fi aflat în spatele acestei crime.

Mulţi l-au acuzat pe generalul Pervez Musharraf, preşedinte al Pakistanului la acea dată. El a ocupat această funcţie în urma unei lovituri militare din 2001 şi a deţinut-o până când a fost obligat, prin vot de blam, să-şi dea demisia, în august 2008.

Întoarcerea lui Bhutto în Pakistan după şase ani de exil reprezenta o ameninţare evidentă la adresa puterii şi bazei financiare a lui Musharraf. Partidul Ligii Musulmane din Pakistan (PML-Q), susţinător al lui Musharraf, se confrunta cu o înfrângere în cadrul alegerilor generale şi se zvoneşte că Bhutto îşi dăduse acordul asupra unei înţelegeri cu preşedintele de la acea vreme, care urma să-şi reducă din prerogative. În mediul încins al politicii din Pakistan, Musharraf era în pericol să-şi piardă în mod ruşinos puterea.

Al-Qaeda şi-a asumat responsabilitatea pentru asasinat, dar această recunoaştere este departe de a-l absolvi pe Musharraf şi regimul său. Musharraf şi apropiaţii săi aveau ample legături cu grupările extremiste şi se presupune că s-au folosit de acestea ca forţe armate neregulate pentru a reprima opoziţia de pe divizata scenă politică. Dacă acest lucru este adevărat, n-ar fi fost imposibil ca preşedintele să recurgă la serviciile unui mercenar din rândurile al-Qaeda sau ale talibanilor.

Este posibil ca Musharraf să nici nu fi fost nevoit să recurgă la combatanţi. Agenţia de Spionaj Inter Servicii (ISI) a fost utilizată, se zvoneşte, de numeroşi prim-miniştri pakistanezi, pentru a înăbuşi opoziţia politică şi ar fi fost mai mult decât capabilă să organizeze un atac asupra lui Bhutto în Pakistan. Ca şi Musharraf, ISI şi armata ar fi primit o lovitură fatală dacă Bhutto ar fi reuşit să candideze şi să câştige alegerile.

Uşurinţa cu care lunetistul şi atentatorul sinucigaş cu bombă au reuşit să se apropie de maşina Toyota Land Cruiser a lui Bhutto, rezistentă la gloanţe şi la bombe, sugerează că a existat un anumit nivel de cooperare şi din partea serviciilor de securitate. Neglijenţele de detaliu ale sistemului de pază care au permis accesul atacatorilor ridică multe semne de întrebare, având în vedere că Bhutto supravieţuise unui atentat similar cu doar câteva luni în urmă, în Karachi. Acel atentat cu bombă a provocat moartea a cel puţin 139 de persoane, dintre care mulţi erau membri ai Partidului Popular Pakistanez (PPP) al lui Bhutto.

Mai mult, conform unui ziar din Israel, guvernul Pakistanului împiedicase tentativele lui Bhutto de a-şi angaja pază particulară din SUA şi Marea Britanie, refuzând să acorde vize contractorilor străini de servicii de pază. Musharraf a răspuns criticilor legate de securitate afirmând că de vină era imprudenţa lui Bhutto, care ar fi petrecut prea mult timp la mitingul electoral.

Confuzia asupra cauzei morţii lui Benazir Bhutto nu a reuşit decât să intensifice suspiciunile în legătură cu o presupusă implicare a statului în această crimă. După asasinarea ei, Ministrul de Interne a afirmat că Bhutto a murit în urma unei fracturi de craniu, după ce s-a lovit cu capul de mânerul trapei din plafonul maşinii sale, contrazicând, astfel, rapoartele emise de spitalul local.

Declaraţia opozanţilor săi, care susţin că moartea sa fusese oarecum accidentală, ar putea fi interpretată cu uşurinţă drept o tentativă de a diminua statutul său de martir şi, astfel, intensitatea impactului pe care moartea sa l-ar fi avut asupra alegerilor în pregătire.

Însă Musharraf nu este singurul suspect. Există speculaţii şi în legătură cu fostul prim-ministru Nawaz Sharif ca fiind cel care a comandat asasinatul. Cele două personaje erau inamici politici înverşunaţi şi există o duşmănie ce durează de mult timp între Sharif şi familia Bhutto, politicianul originar din Lahore fiind responsabil de arestarea soţului lui Bhutto sub acuzaţia de corupţie. În urma acestei arestări, el şi-a petrecut peste zece ani în închisoare.

Au existat şi acuzaţii conform cărora guvernul SUA ar fi fost implicat într-o oarecare măsură în acest asasinat. Conform acestei teorii, guvernul SUA ar fi sprijinit riscanta întoarcere din exil a lui Bhutto, înlesnind astfel asasinarea ei pentru a accelera căderea de la putere a lui Musharraf. Presupusul sprijin acordat de ea grupărilor extremiste de la graniţa Pakistanului şi Afghanistanului devenise un obstacol important în calea războiului american împotriva terorii.

Martin Bormann

MOARTEA LUI ADOLF HITLER a fost dintotdeauna enigmatică şi încă nu se ştie nimic despre soarta altor numeroşi lideri nazişti. Destinul secretarului personal al lui Hitler, Martin Bormann, este unul dintre misterele nerezolvate ale celui de-Al Doilea Război Mondial: corpul său nu a fost găsit niciodată. În 1972 un tribunal din Germania a afirmat că găsise craniul lui Bormann, dar unii cercetători susţin că nu a fost decât un complot pentru a-i amăgi pe vânătorii de nazişti. Dacă a reuşit să scape şi să-şi trăiască restul vieţii în secret, se pare că nu s-a descurcat prea bine, pentru că a fost observat, se crede, peste tot, din Scandinavia până în Caraibe.

Dovezile ofiţerilor serviciilor britanice de spionaj indicau posibilitatea ca Bormann să fi venit în Marea Britanie după război. Fiind autorizat să dispună de fondurile germane din băncile elveţiene, ar fi fost un instrument util pentru serviciile secrete britanice, despre care se crede că l-ar fi adăpostit într-un mic sat, plănuind să-l folosească în avantajul lor.

Şi mai bizar e faptul că planul de a-l salva pe Bormann era condus, se crede, de către Ian Fleming care, după ce s-a retras din serviciile secrete britanice, a devenit creatorul lui James Bond. În 1964 Ian Fleming a murit, fără să fi spus un singur cuvânt despre întreaga poveste Bormann. Şi totuşi, după cum a subliniat văduva unuia dintre prietenii lui Fleming: „El considera că nu trebuie să spui niciodată mai mult decât eşti obligat moral să spui".

Campingurile pentru rulote

PE 29 OCTOMBRIE 1929, STATELE UNITE au suferit cea mai gravă prăbuşire a bursei din istoria ţării. Brusc, ţara a fost aruncată dintr-o perioadă de creştere accelerată a puterii economice într-o criză profundă şi de durată, marcată de pierderi financiare şi de şomaj cronic. În 1932, Franklin D. Roosevelt l-a învins pe Herbert Hoover în cursa electorală pentru preşedinţie, şi a iniţiat ampla reformă socială prin care spera să refacă economia SUA şi să ridice moralul cetăţenilor. Programul său cuprindea măsuri variate, de la finanţarea serviciilor publice la instituirea unei forme de protecţie socială. Situaţia disperată a ţării s-a îmbunătăţit treptat, iar Roosevelt a fost reales pentru alte trei mandate, în 1936, 1940, respectiv 1944. Dar a existat oare şi o latură mai întunecată a acestei ample reforme economice, care era ţinută departe de ochii publicului?

Roosevelt ştia, probabil, că o parte a problemei cu care se confrunta ţara era, pur şi simplu, faptul că era suprapopulată. Şi, cu toate că un genocid în stilul lui Hitler, executat de armată, ar fi rezolvat, poate, criza populaţiei, măsura ar fi pătat reputaţia guvernului. Să fi reuşit oare să conceapă un plan alternativ de a elimina părţi importante din populaţia ţării fără a-şi ştirbi reputaţia?

Adepţii teoriei conspiraţiei sugerează că Roosevelt a luat legătura în secret cu diverşi arhitecţi şi ingineri şi le-a cerut să-şi stabilească drept prioritate conceperea unor case mobile sau „case tractabile". Acestea le-ar fi asigurat un acoperiş familiilor cu venituri mici, precum şi un oarecare confort şi viaţă în comunitate. S-a cumpărat pământ în statele din centru-vest şi s-au creat o serie de „campinguri pentru rulote".

Însă aceste parcuri pentru rulote se aflau într-o regiune cu o frecvenţă anormal de mare de tornade. Astfel, conform planului, parcurile de rulote aveau să fie lovite de o mulţime de tornade, ceea ce ar fi dus la dispariţia unor familii întregi, în urma unor „dezastre naturale" de care nu era nimeni vinovat. Iar în fiecare an, sute de oameni sunt răniţi în urma tornadelor care distrug totul în cale în parcurile de rulote, exact aşa cum se crede că ar fi intenţionat Roosevelt.

Cantinele şcolare

ÎN EPOCA DE DINAINTE CA JAMIE OLIVER să atace problema cantinelor şcolare, acestea erau pline de mâncăruri grase şi nocive, din cauza cărora prânzul copiilor devenise foarte nesănătos. Teoreticienii conspiraţiilor şi-au format propria opinie despre motivele pentru care era permis acest lucru – credeau că elevii erau folosiţi drept pioni într-o conspiraţie de largi proporţii a guvernului.

Lăsând deoparte mâncarea grasă şi copioasă, susţineau amatorii de conspiraţii, varza fiartă, copanele de curcan, budinca cu fructe uscate şi alte alimente reprezentative pentru meniul cantinelor şcolare aveau preţuri excesiv de mari. Acest lucru, afirmă ei, făcea parte din plan. Se zvonea că guvernul câştiga milioane de lire sterline de la companiile care produceau aceste „gustări delicioase".

Desigur, efectele obiceiurilor alimentare proaste nu ar fi imediate, dar, în timp, victimele ghinioniste ar ajunge să regrete toţi acei biscuiţi cu dulceaţă mâncaţi în tinereţe şi ar începe să aibă complexe din cauza grăsimii. Astfel, ciclul s-ar relua: se zvoneşte că guvernul ar lucra mână în mână cu companiile farmaceutice care vând medicamente pentru slăbit în schimbul unor sume exorbitante. Şi ce s-ar întâmpla atunci? Victimele ar deveni dependente de medicamente, iar guvernul ar câştiga tot mai mulţi bani de pe urma lor, păstrându-şi totodată puterea absolută asupra electoratului.

Cercurile din lanuri

CERCURILE DIN LANURI (forme uriaşe create în lanuri de secară, porumb, grâu sau orz) sunt fenomene înregistrate de multe secole. În multe lanuri din lumea întreagă s-au găsit modele complexe formate din spice culcate la pământ. Mulţi cred că este vorba despre farse făcute de oameni sau despre opere de artă. Alţii susţin că apariţia lor nu poate fi explicată decât prin existenţa unor forme de viaţă extraterestre.

Conform unei teorii, cercurile din lanuri sunt opera unor extratereştri care vor să comunice cu locuitorii Pământului. Caracterele complexe pe care le imprimă în lanuri sunt litere ale unui limbaj sofisticat pe care oamenii încă nu l-au descifrat. Aceşti adepţi ai teoriilor conspiraţiei pretind că incidenţa crescută în ultimii 30 de ani a cercurilor din lanuri este o încercare a extratereştrilor de a trimite un avertisment în legătură cu degradarea tot mai avansată a planetei. Este Al Gore membru al unei secte secrete care a învăţat să citească aceste mesaje? Şi încearcă el să transmită avertismentele cuprinse de acestea prin intermediul intens mediatizatelor sale dezbateri asupra schimbărilor climatice?

Alţii cred că cercurile din lanuri sunt exemple mult mai puţin sofisticate de comunicaţii extraterestre. Contrar teoriei moderne, aceşti oameni afirmă că Pământul este, de fapt, o suprafaţă plană, nu sferică, aşa cum a demonstrat Galilei, şi că este o tablă neagră (sau albă) utilizată de extratereştri în şcolile şi universităţile lor. Cercurile din lanuri sunt textele scrise pe această tablă, şi deşi unele ţin de lecţii propriu-zise, altele sunt doar mâzgăliturifăcute de elevi plictisiţi.

Unii merg şi mai departe, sugerând că cercurile din lanuri sunt un fel de graffiti geologice făcute de farsori din spaţiu. Caracterul complex al modelelor ar fi doar o şaradă prin care aceştia îi tachinează pe oamenii inferiori care caută un sens ascuns în mijlocul uriaşelor brazde de spice culcate la pământ. Adepţii acestei teorii susţin că piramidele, Stonehenge şi clădirile impresionante ale incaşilor şi aztecilor din vechime depăşeau, de fapt, capacităţile tehnice ale omenirii şi pot fi explicate prin umorul nebun al extratereştrilor.

Cernobîl: a fost un accident?

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ADEVĂRAT LA CERNOBÎL? A fost un accident? Ori au existat, de fapt, motive în spatele unui experiment conştient?

De-a lungul anilor, mulţi oameni s-au întrebat dacă, în 26 aprilie 1986, uriaşa explozie de la reactorul 4 al centralei nucleare din Cernobîl s-a întâmplat din cauză că un reactor fusese în mod intenţionat forţat într-o situaţie extrem de periculoasă. Accidentul a avut loc atunci când un experiment programat să elimine anumite probleme de siguranţă a luat-o razna. O serie de presupuse „erori" fuseseră făcute chiar înainte de experiment. Dar de ce ar fi comandat autorităţile sovietice un dezastru de o asemenea amploare, devastând vieţile a milioane de oameni?

Explicaţia îmbrăţişată de majoritatea celor care cred în conspiraţii este că dezastrul a reprezentat un experiment de pregătire pentru un război nuclear. Dacă guvernul sovietic plănuia un război nuclear împotriva Occidentului, ar fi fost necesar să testeze şi să facă cercetări asupra procedurilor şi echipamentului proiectat în timpul Războiului Rece pentru a-şi putea proteja populaţia împotriva contaminării radioactive care ar fi fost consecinţa unui război nuclear. Totodată, pentru a putea aplica un plan de protecţie pe termen lung, conducătorii aveau nevoie să afle informaţii despre efectele imediate ale unui atac nuclear. Dacă era pus la cale un plan pe mai mulţi ani, culminând cu un război nuclear împotriva Occidentului, ar fi putut un dezastru nuclear de proporţii din Ucraina să se dovedească un experiment util, chiar dacă îngrozitor?

Alte teorii care circulă în legătură cu acest dezastru includ ideea că ar fi fost răspunderea Occidentului, pentru că acesta ar fi vândut Rusiei echipamente defecte în cadrul unei conspiraţii mai largi din timpul Războiului Rece sau, după cum sugerează un videoclip amator postat pe site-ul YouTube, că explozia de la Cernobîl ar fi fost cauzată de o grevă în aviaţia SUA.

Cine a ucis automobilul electric?

LA MIJLOCUL ANILOR '90, mai multe companii importante producătoare de maşini au lansat revoluţionare maşini electrice drept alternative viabile la automobilele alimentate cu benzină. Zece ani mai târziu, aceste maşini aproape au dispărut. Să fi fost maşina electrică victima uneia dintre cele mai importante crime a secolului trecut? Iar dacă da, cine a apăsat pe trăgaci?

În 1996, producătorul american de maşini General Motors a lansat maşina electrică EV1, în replică la neliniştea globală privind epuizarea resurselor de petrol şi impactul încălzirii globale. Toyota RAV4 şi Honda EV Plus erau celelalte modele foarte cunoscute.

Această activitate a fost impulsionată de promulgarea ordinului privind vehiculele cu emisii zero (ZEV) de către Comisia Californiană de Resurse ale Aerului (CARB) în 1990, într-o încercare de a reduce poluarea aerului în zonele urbane centrale ale statului. Maşinile au avut parte de susţinere din partea unor persoane foarte importante, inclusiv a celebrităţilor aflate pe val în acea perioadă, dar până în anii finali ai secolului soarta lor era deja pecetluită, iar în mai puţin de zece ani dispăruseră, practic, din circulaţie.

Mulţi cred că maşina electrică a fost ucisă de marile companii petroliere. O maşină acţionată prin alte mijloace decât petrolul reprezenta o ameninţare majoră la adresa veniturilor lor, în joc fiind profituri de miliarde de dolari. Aceşti giganţi industriali s-au folosit, se pare, de toate mijloacele pe care le aveau la îndemână pentru a sufoca această tehnologie şi, nu în ultimul rând, au apelat la relaţiile lor din administraţia Bush.

Dacă nu intenţiona să ucidă maşina electrică încă de la naştere, de ce ar mai fi respins guvernul SUA legislaţia privind vehiculele cu emisii zero a comisiei CARB?

Cei care făceau lobby pentru industria petrolului s-au pus pe treabă, producând şi promovând materiale editoriale ostile şi criticând, printre altele, costul construcţiei unor staţii de alimentare electrică de-a lungul drumurilor. Având în vedere că maşinile electrice erau pe punctul de a stopa fluxurile de venituri, e de mirare că industria petrolului este acuzată de uciderea acestei tehnologii?

Alţii cred că şi industria automobilistică a fost complice la moartea maşinii electrice. De ce promovarea acestor maşini a fost una atât de contraproductivă şi discretă? De ce ezitau vânzătorii să vândă? De ce erau suprimate relatările din presă despre îmbunătăţirile aduse vitezei acestor maşini?

Sau poate că dezvoltarea maşinii electrice a fost doar o şaradă menită să pună capăt progreselor în tehnologia nonpetrolieră înainte de a fi luat avânt. Susţinătorii acestei teorii ar spune că guvernul SUA, industria petrolieră şi cea a automobilelor au colaborat pentru a produce un autovehicul care nu a fost conceput pentru a face vânzări. Astfel s-ar explica capacitatea relativ redusă a bateriilor, viteza maşinilor şi promovarea slabă. Să fi fost intenţia lor aceea de a crea o reputaţie proastă maşinii electrice, pentru a pava drumul pentru construcţia mult mai profitabilelor SUV-uri?

Şi de ce nu a reapărut această tehnologie după căderea guvernului Bush? Să fi fost din cauză că preşedintele iranian Mahmoud Ahmadinejad a colaborat cu cei mai importanţi jucători din industria petrolieră, cu producătorii de maşini loviţi de recesiune şi cu politicienii încă loiali petrodolarului pentru a se asigura că maşina electrică nu ajunge pe străzi?

Bill Clinton

MULŢI OAMENI AU AFIRMAT că fostul preşedinte american Bill Clinton nu este ceea ce pare a fi. Unii au mers atât de departe încât să se întrebe dacă este om, speculând că ar fi extraterestru. O altă teorie sugerează că nu este nici om, nici extraterestru, ci că ar fi fost produs şi înregistrat sub licenţă şi este, de fapt, un robot operat în comun de FBI şi o anumită companie celebră de desene animate.

Dar cum explică aceşti amatori de teorii ale conspiraţiei faptul că a reuşit să nu se dea de gol atâta timp? Ei susţin că acest lucru nu face decât să dovedească superioritatea actualei tehnologii, datorită căreia Clinton pare aproape identic cu un om şi, mai mult, poate să-i păcălească pe oameni în viaţa de zi cu zi. El poate, de exemplu, să comunice fără ajutor cu alţii. În perioada în care a fost preşedinte, strategiile sale de politică externă au fost puse la punct de către creatorii săi, la fel şi programele de politică internă.

Faimoasele escapade sexuale ale lui Clinton au contribuit, fără îndoială, la a-l face să pară mai uman – dar nu au fost, cumva, doar o înscenare pusă la cale de creatorii acestui robot? Mai mult, unii ar spune că decizia sa de a-l alege pe Al Gore drept vicepreşedinte a avut darul de a-i îmbunătăţi imaginea sa supraomenească.

Se mai spune că unele grupări de dreapta ar fi descoperit adevărata identitate a fostului preşedinte când acesta se afla la putere. Dar teoria lor era atât de bizară încât au ezitat să o facă publică şi să-şi rişte propriile capete, astfel că au hotărât să-l doboare prin mijloace mai convenţionale.

Kurt Cobain

A FOST MOARTEA PREMATURĂ ŞI NEAŞTEPTATĂ a celebrului cântăreţ Kurt Cobain un simplu caz de sinucidere sau putem vorbi de o implicare a soţiei sale, Courtney Love, într-o presupusă conspiraţie care a dus la moartea lui?

Amănuntul care pare cel mai bizar este nota lăsată de Cobain cu puţin înainte de dramatica sa ieşire din scenă: tonul acestuia nu era unul tipic suicidal, ba, dimpotrivă, conţinea afirmaţii de genul: „Îmi merge bine, foarte bine şi sunt recunoscător". Întreaga notă era scrisă la timpul prezent şi nu părea nici pe departe a reprezenta ultimele cuvinte ale unui om pe punctul de a se sinucide.

Conform psihologilor de la centrul de reabilitare pe care Cobain îl vizitase cu doar o săptămână în urmă, precum şi prietenilor apropiaţi, nimeni nu suspectase că avea intenţii sinucigaşe, ceea ce, din perspectiva „tentativei sale de sinucidere" de la Roma, cu câteva luni în urmă, când abuzase de şampanie şi Rohypnol, pare suspect. După acel incident, Kurt îi scrisese o notă lui Courtney care cuprindea o replică pe care ea a considerat-o „evident suicidală". „Doctorul Baker spune că voi fi nevoit să aleg între viaţă şi moarte", scrisese Kurt. „Eu aleg moartea".

Există o teorie conform căreia Cobain era absolut paralizat de teamă pentru viaţa sa după ce se retrăsese dintr-un contract de 9,5 milioane $ pentru un spectacol în care el era cap de afiş, la festivalul Lollapalooza, şi că această stare de spirit l-a determinat să se sinucidă. Iar faptul că pistolul său era încărcat cu trei cartuşe atunci când s-a întâmplat actul fatal ar putea face parte dintr-un plan menit să dea impresia că sinuciderea sa a fost o crimă. Cel mai bizar este faptul că poliţia nu a reuşit să găsească nici un fel de amprente pe pistol. Desigur, poate că îşi acoperise cu atenţie urmele şi curăţase pistolul, dar un astfel de comportament nu este tipic pentru o persoană aflată pe punctul de a se sinucide şi, în orice caz, dacă a fost, într-adevăr, o sinucidere, de ce mai era nevoie de atâtea eforturi pentru a o ascunde?

Faptul că cei doi, Courtney şi Kurt, nu se înţelegeau bine înainte de moartea lui pare a fi un motiv insuficient pentru o crimă cu sânge rece. Dar este

posibil ca ea să fi avut multe alte motive. În ianuarie 1994, Cobain a declarat pentru revista *Rolling Stone* că s-ar putea să divorţeze de Courtney. Aparent, documentele pentru divorţ fuseseră deja redactate până în momentul morţii sale şi se zvoneşte că Love îi ceruse unuia dintre avocaţii săi să-l aducă „pe cel mai rău şi agresiv avocat de divorţuri" pe care îl putea găsi. Kurt dăduse de înţeles şi că voia s-o scoată pe Courtney din testament, caz în care ea ar fi câştigat mult mai mult financiar dintr-o sinucidere, dacă avea loc înainte de modificarea testamentului, decât dintr-un divorţ. Dacă ar fi murit Kurt, vânzările trupei sale, Nirvana, ar fi sărit în aer. Iar Courtney ar fi încasat beneficiile financiare.

Conform versiunii oficiale, Kurt s-a sinucis împuşcându-se în cap. În zilele şi săptămânile care au urmat morţii sale, fanii au început să se sinucidă din empatie cu eroul lor căzut. Având în vedere acest val de sinucideri, reacţia publică ar fi fost devastatoare dacă poliţia ar fi infirmat verdictul iniţial şi ar fi deschis o anchetă pentru crimă.

Companiile farmaceutice

COMPANIILE FARMACEUTICE SE NUMĂRĂ printre cele mai mari corporaţii din lume şi toţi oamenii depind de medicamentele pe care le produc acestea, de la aspirină şi medicamente pentru răceală, până la tratamente pentru diabet şi cancer. O relaţie simplă bazată pe cerere şi ofertă. Sau nu?

Mulţi cred că aceste companii farmaceutice sunt o forţă malefică în sistemul global de sănătate, care promovează consumul unor medicamente scumpe în detrimentul unor tratamente mai puţin costisitoare. Informaţiile privind fixarea artificială a preţurilor şi practicile ilegale de marketing în care sunt implicaţi jucători importanţi din industrie reprezintă doar vârful aisbergului. Acestea sunt activităţi pe care companiile, mai de voie mai de nevoie, le recunosc – amenzile reprezentând un preţ mic faţă de acoperirea de care se bucură prin plata lor.

Unii susţinători ai teoriilor conspiraţiei sugerează că industria medicamentelor controlează toate sistemele de sănătate din lume şi că se foloseşte de această bază de putere fără precedent pentru a înlocui remediile naturale, pentru care nu pot obţine brevete, cu alternative create în laborator, ale căror preţuri ridicate vin să burduşească buzunarele lor deja pline. Se zvoneşte că astfel de companii farmaceutice au suprimat sau întârzie dezvoltarea unor tratamente pentru cancer, diabet, virusul HIV şi alte boli infecţioase virulente precum SARS, care au provocat valuri de isterie în cursul ultimelor decenii. De ce au făcut asta? Să fie oare pentru că se tem de felul în care astfel de medicamente le-ar putea afecta profiturile?

În paralel cu boicotarea descoperirilor, se crede că producătorii de medicamente fac eforturi şi pentru a păstra incidenţa crescută a bolilor în societate. Asigurându-se că medicamentele lor nu oferă o vindecare a bolilor şi, în unele cazuri, generează noi tulpini, ei îşi garantează un flux continuu de venituri. De ce ar vrea aceste companii de miliarde de dolari să pună în pericol o activitate atât de profitabilă? Ce ar trebui să credem despre presupusa emitere accidentală a unui set contaminat de tratamente pentru virusul

gripei H1N1 care, de fapt, transmitea virusul, de care este acuzată o companie farmaceutică din SUA? Este acesta un exemplu al faptului că mai multe îmbolnăviri înseamnă mai mulţi bani?

Conform unei teorii, lăcomia capitalistă nu este singurul motiv din spatele acestei presupuse conspiraţii, totul făcând parte dintr-un plan de a cuceri lumea. Această perspectivă sugerează că oamenii care controlează cele mai importante companii farmaceutice din lume fac parte dintr-o grupare clandestină care intenţionează să instaleze un guvern mondial unic, un stat fascist condus de o elită, a cărui populaţie s-ar supune necesităţilor rasei superioare. Răspândirea continuă a bolilor, indiferent că sunt mortale sau nu, reprezintă un mijloc de finanţare a acestei revoluţii şi o metodă de a menţine marea masă a populaţiei într-o stare de sclavie şi incapabilă să ia atitudine.

Conspiraţia legată de Iisus

A FOST IISUS DOAR UN PROFET MURITOR care s-a căsătorit, a avut copii şi ai cărui descendenţi trăiesc şi azi? A fost adevărul ascuns timp de două mii de ani de către autoritatea ecleziastică dornică să protejeze cu orice preţ puterea creştinismului şi a Bisericii?

Conform acestei teorii conspiraţioniste, Iisus a fost doar un om, şi nu fiul lui Dumnezeu, care a înviat după răstignire. Se crede că s-a căsătorit cu Maria Magdalena, iar aceasta i-a născut un copil sau chiar mai mulţi şi că descendenţii lor au populat pământul. Mai mult, se spune că Sfântul Graal nu este îndelung căutata cupă cu puteri miraculoase, aşa cum se crede în general, ci că o reprezintă de fapt pe Maria Magdalena şi feminitatea pe care Iisus o adora şi datorită căreia convingerile sale creştine s-au transmis de-a lungul secolelor.

Conspiraţioniştii afirmă că aceste aşa-zise adevăruri au fost păstrate cu sfinţenie de-a lungul timpului de către o veche societate numită Prioratul de Sion. Membrii acestui grup au fost, în cea mai mare parte, figuri luminate precum Leonardo da Vinci şi Sir Isaac Newton, despre ambii existând convingerea că au fost mari maeştri ai ordinului. Toţi s-au dedicat protejării acestui secret, în principal împotriva celor la fel de hotărâţi să apere puterea bisericii creştine şi, în special, a catolicismului.

Se crede că membrii Prioratului de Sion au ascuns indicii ale căsătoriei Mariei Magdalena, ale maternităţii sale şi ale descendenţilor săi direcţi în opere de artă, dintre care cea mai celebră este *Cina cea de taină* a lui da Vinci. Unii afirmă că persoana pictată în dreapta lui Iisus în acest tablou celebru nu este apostolul Ioan, ci Maria, şi că forma literei „V", care se creează între cei doi, se referă la simbolul feminităţii. Alţii spun că lipsa unui potir pe masă este o dovadă în plus a adevăratei semnificaţii a Sfântului Graal.

Se presupune că biserica, la începuturi, a ascuns această legătură intimă dintre Iisus şi Maria Magdalena pentru a nu fi compromise învăţăturile sale privind celibatul şi pentru a nu lăsa ca baza sa misogină de putere, inclusiv întâietatea apostolului Petru, să fie ameninţată de femei. Pentru a ascunde

paternitatea lui Iisus şi pentru a-şi păstra controlul, biserica a descris-o pe Maria Magdalena drept prostituată şi s-a descotorosit de toate textele evanghelice care menţionau adevăratul său statut, refuzând să le includă în Noul Testament.

Încă din acele vremuri biserica a făcut eforturi constante pentru a suprima aceste presupuse adevăruri, încercând să distrugă atât dovezile care, se spune, ar demonstra existenţa unei linii de urmaşi, cât şi pe cei care proclamă astfel de evenimente drept adevăruri. Oare nu este adevărat că, dacă ni s-ar demonstra că Iisus nu a fost de natură divină, biserica şi afirmaţiile sale ar fi date în vileag drept o fraudă în interes propriu? Dacă aşa ar sta lucrurile, cartea de mare succes a lui Dan Brown, *Codul lui Da Vinci*, ar putea fi bazată mai mult pe fapte decât pe ficţiune.

Conspiraţia virtuală

AU EXISTAT NUMEROASE SPECULAŢII despre un complot menit să-l doboare pe Bill Clinton în perioada în care era preşedinte. Dar, dacă aşa au stat lucrurile, nu a fost vorba de o conspiraţie oarecare. Spre deosebire de disidenţii care se întâlneau pentru a plănui asasinarea lui Abraham Lincoln, în acest caz problema era de o cu totul altă natură, o conspiraţie „virtuală".

Într-o conspiraţie tradiţională indivizii se întâlnesc cu toţii pentru a se pune de acord, iar atunci când fac, în sfârşit, pasul decisiv, viteza este de o importanţă vitală. Păstrarea secretului este esenţială. O conspiraţie virtuală are acelaşi scop, de a răsturna un lider, dar tactica este diferită. Începe la vedere şi are nevoie de publicitate pentru a prolifera şi a câştiga susţinători. Făcând fiecare pas în mod public, se atrag unii pe alţii şi atrag noi susţinători ai cauzei lor.

Libertatea de expresie este cea care joacă rolul decisiv în acest caz, iar conspiratorii virtuali îşi exprimă nemulţumirile şi transmit acuzaţii false prin intermediul presei. Indiferent dacă acuzaţiile îşi ating sau nu scopul, ele au invariabil un oarecare efect, astfel că ţinta devine din ce în ce mai vulnerabilă.

Astfel, conspiratorii virtuali nu şi-au pus problema dacă familia Clinton l-a ucis cu adevărat pe Vincent Foster, de exemplu, aşa cum s-a afirmat, nici dacă dovezile demonstrau dacă Foster îşi luase sau nu viaţa. Scopul lor era de a determina mass-media să exprime ideea că familia Clinton ar fi una de ucigaşi, în speranţa că cineva ar putea prezenta dovezi în sprijinul acestei acuzaţii. La fel, este prea puţin important pentru ei dacă administraţia Clinton a distribuit sau nu locuri de veci în Cimitirul Naţional Arlington pentru susţinătorii lor politici. Iar detaliile privind diversele aventuri sexuale ale lui Bill Clinton nu contează absolut deloc. Nu avea nici o relevanţă dacă violase sau nu o femeie din Arkansas în perioada când era procuror general în statul său natal. Ceea ce conta pentru aceşti conspiratori virtuali era faptul că aceste întrebări provocatoare îşi croiseră drum prin presă.

Iar ceea ce e fantastic în statutul de conspirator virtual este că poţi să răspândeşti cele mai scandaloase zvonuri despre orice vrei fără să fii acuzat

personal. Poate că reporterul pe care l-ai păcălit nu va fi foarte încântat, dar cu cât este mai scandaloasă povestea, cu atât se va vinde mai bine. Iar faptul că persoanele luate în vizor neagă furios aceste acuzaţii nu face decât să atragă şi mai mult atenţia asupra lor.

Controlul populaţiei

AM VREA SĂ CREDEM CĂ „EPURAREA ETNICĂ" desfăşurată de Hitler aparţine trecutului, dar adepţii conspiraţiilor susţin că guvernele lumii investesc în scheme pentru controlul populaţiei de câteva zeci de ani.

În cartea sa *Virusuri emergente*, doctorul Leonard Horowitz afirmă că în laboratoarele americane de arme biologice se desfăşoară un program înspăimântător, în colaborare cu industria medicală. Horowitz prezintă dovezi care, susţine el, demonstrează că homosexualii şi afro-americanii din New York, San Francisco şi Africa Centrală au fost ţinta unor vaccinări împotriva hepatitei B cu seringi contaminate cu virusul SIDA în stare activă (prin intermediul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii din cadrul ONU) şi că exact această campanie a dus la explozia virusului HIV.

În termeni mult mai puţin clari, Horowitz afirmă că întreaga generaţie a exploziei demografice postbelice a fost injectată cu vaccinuri împotriva poliomielitei, dar care creşteau de şapte ori riscul de a dezvolta cancer. Pentru că vaccinurile erau amestecate, se crede, cu viruşi de cancer în stare activă, se estimează că unul din trei oameni care au avut ghinionul de a se naşte aproximativ în acea perioadă se va îmbolnăvi de cancer.

Horowitz explică şi că virusurile experimentale din vaccinurile administrate militarilor înainte de Războiul din Golf sunt direct responsabile de sindromul care a afectat deja peste 200 000 de veterani şi se extinde rapid în rândurile soţiilor şi copiilor lor.

Asta ne face să ne întrebăm cum altfel am mai putea fi atacaţi. E posibil oare ca alimentele procesate excesiv cu substanţe chimice, care atrag câştiguri anuale de milioane în industriile fast-food, să fie şi ele o formă de control al populaţiei? Publicitatea îşi îndeplineşte scopul, iar oamenii par a fi prea ancoraţi în stilul lor de viaţă pentru a înţelege răul care li se face, intenţionat sau nu.

Este oare posibil ca toate bolile să fie produse de o armată de bărbaţi în negru? În pofida uimitoarelor progrese din sistemul de sănătate înregistrate în ultimii 100 de ani, milioane de oameni îşi pierd viaţa înainte de vreme

în fiecare an. Să fie din cauză că sistemul „de sănătate" se ocupă mai degrabă de crearea şi tratarea unor boli decât de mijloacele de a preveni, de la bun început, apariţia lor?

Dârele chimice

TEORIA CONSPIRAŢIEI CARE SE REFERĂ la dârele chimice afirmă că există avioane care pulverizează cu regularitate substanţe dăunătoare deasupra unor regiuni populate din lume, cu scopuri malefice. Pe cer, dârele chimice se aseamănă jetului inofensiv format prin condensare în urma avioanelor, ceea ce asigură o acoperire a intenţiei lor josnice.

Mulţi cred că tehnologia din spatele dârelor chimice reprezintă un produs din arsenalul epocii Războiul Stelelor, susţinut de administraţia Reagan în anii '80 şi utilizat în prezent de o grupare subversivă a guvernului SUA pentru a controla populaţia lumii. Suprapopularea devine o problemă tot mai gravă, având în vedere că spaţiul locuibil şi resursele naturale se diminuează rapid.

Dârele chimice sunt o soluţie pentru această suprapopulare. Se crede că avioanele responsabile de pulverizarea de substanţe chimice periculoase reprezintă motivul din spatele apariţiei unui număr tot mai mare de boli infecţioase virale şi potenţial letale, precum virusii H1N1 şi SARS, care, se presupune, au fost creaţi în laboratoare secrete.

O altă parte a acestui presupus plan este pregătirea unor parcuri naţionale, răspândite în lumea întreagă, menite să servească drept biosfere pentru a perpetua viaţa animală în perspectiva unui nou început la nivel global, moment în care populaţia de oameni va fi fost redusă până la doar o parte infimă din nivelul la care se va afla în secolul XXI.

Alţii speculează că dârele chimice sunt utilizate de susţinătorii marilor corporaţii pentru a masca impactul gazelor de seră asupra încălzirii globale. Arzând sulf în stratosferă se creează o ceaţă mai rece care, pe termen scurt, are un efect pozitiv asupra temperaturii Pământului. Acest proces, numit întunecare globală, le permite celor mai multe industrii care poluează să-şi continue practicile şi să păstreze marje de profit ridicate, suprimând, în acelaşi timp, alternativele mai ecologice.

O altă teorie este că dârele chimice fac parte dintr-o armă de manipulare a condiţiilor meteorologice, pe bază electromagnetică, pusă la punct de guvernul SUA prin intermediul programului HAARP (High Frequency Active

Auroral Research Program). Unii susţin că această armă a fost utilizată pentru a sprijini interesele industriei petroliere şi că personaje din interiorul guvernului au legătură cu aceasta.

S-a afirmat că dârele chimice au făcut parte din planul de declanşare a valului tsunami din Oceanul Indian, în 2004, incident al cărui scop a fost de a obţine acces la provincia Aceh, cu bogate resurse de ţiţei. Se zvoneşte că aceeaşi armă a fost folosită pentru a intensifica puterea uraganului Katrina, o furtună care a blocat, în mare măsură, producţia internă de ţiţei şi gaz din zonele înconjurătoare, permiţându-le astfel companiilor petroliere din SUA să majoreze preţurile.

Susţinătorii acestei teorii sugerează şi că dârele chimice au legătură cu cutremurul din 2008 din Sichuan, China, un aşa-zis dezastru natural care a afectat serios economia cu cea mai rapidă dezvoltare din lume. A fost guvernul SUA motivat de relaţia tot mai proastă cu China în contextul reducerii propriei sale importanţe în ierarhia comercială globală?

Unii adepţi ai acestor teorii cred că nu guvernul SUA s-ar afla în spatele dârelor chimice, ci că acestea sunt produsul unui grup secret interesat de o nouă ordine mondială care pune la cale o destabilizare globală pentru a slăbi superputerile lumii până când acestea nu ar mai putea împiedica ascensiunea unei autocraţii atotputernice bazată pe petrol.

Desenele animate

PENTRU UNII, DESENELE PENTRU COPII nu sunt decât o altă formă de manipulare a minţii prin metode prea puţin subtile. Astfel că nu prea a surprins pe nimeni când legătura dintre desenele animate şi controlul minţii a fost afirmată explicit. Un incident oarecum bizar din Japonia, care a determinat episoade de greaţă şi crize similare celor de epilepsie în cazul a peste 700 de copii, a provocat o anchetă la scară largă asupra efectelor pe care le-ar putea avea televiziunea şi a motivelor care ar fi putut provoca aceste reacţii fizice.

S-ar părea că aceste convulsii au fost cauzate de un anumit episod al unei serii celebre de desene animate, care îşi câştigase o popularitate uriaşă în rândurile tinerilor japonezi. O explozie colorată în spatele unuia dintre personajele populare a folosit o lumină stroboscopică, stimulând celulele nervoase, ceea ce a determinat convulsii, senzaţie de sufocare, probleme de vedere şi greaţă.

Se crede că lumina stroboscopică produce un efect similar cu cel al hipnozei; se presupune că acest caz nu a fost primul când persoane dependente de televizor au suferit atacuri de tip epileptic. Iar stimulii electronici par a fi capabili să inducă sarcini electrice în creierul unei persoane, cauzând, din nou, convulsii.

Rămâne întrebarea dacă este posibil ca desenele animate să se fi folosit de aparenţele inofensive pentru a ascunde un experiment efectuat asupra fanilor lor. Pentagonul, se zvoneşte, a cercetat efectele luminii stroboscopice pentru a produce o armă neletală, iar Rusia, se crede, a produs un virus informatic numit „666“ care afectează funcţiile organismului pe aceeaşi cale.

Desfrânata din Babilon

ESTE POSIBIL OARE CA LEGENDA DESFRÂNATEI din Babilon să fi fost creată intenţionat şi răspândită pentru a atrage comerţul în acea cetate?

În Mesopotamia antică, leagănul civilizaţiei moderne, se aflau mai multe cetăţi care aveau să joace un rol important în cultura Occidentului. Babilonul s-a dezvoltat şi a devenit una dintre aceste cetăţi, atingând apogeul economic şi cultural sub Nabucodonosor, faimosul cuceritor biblic al Iudeii. Însă, la începutul istoriei sale, Babilonul nu a fost decât una dintre numeroasele aşezări a căror existenţă era ameninţată de invazii constante.

Unii amatori de conspiraţii au sugerat că, la un moment dat, conducătorii cetăţii au avut o idee genială pentru a ridica Babilonul la putere. Dându-şi seama că, probabil, sexul ar atrage şi ar vinde mai bine şi mai rapid decât politica sau religia (şi, probabil, pe termen mai lung) au creat legenda desfrânatei din Babilon, personaj mitic care avea să simbolizeze, mai târziu, practicarea prostituţiei sub tutela regală.

Această teorie afirmă că regele Babilonului şi cei din anturajul său au încurajat în mod activ răspândirea unor legende care descriau orgii şi depravarea de proporţii uriaşe, iar în scurt timp reputaţia Babilonului de cetate a plăcerii s-a răspândit în toate direcţiile, în vreme ce bărbaţii care căutau satisfacţie şi împlinirea imediată a dorinţelor carnale veneau în cetate cu sutele, ceea ce, ulterior, a dus la o intensificare a turismului şi comerţului. Această bogăţie proaspăt descoperită i-ar fi permis cetăţii să crească şi să devină prosperă. Chiar şi în secolul al IV-lea î.Hr., Alexandru cel Mare, atras de promisiunile cetăţii, a stabilit tabăra armatei sale între zidurile Babilonului, pentru a-şi petrece acolo iarna. De-abia în primele secole după Hristos, conceptul de desfrânată a Babilonului a început să fie privit drept ceva păcătos, în loc să fie considerat simbol al prosperităţii şi al opulenţei, cum se întâmplase în secolele anterioare.

Dezastrul din Port Chicago

ÎN 1944, DEZASTRUL DIN PORT CHICAGO a ucis sute de soldaţi ai Marinei SUA în doar câteva secunde. În noaptea de 17 iulie, două vase care încărcau muniţie în baza navală a portului au fost distruse de o explozie uriaşă. Pontonul de încărcare şi cele două vase au fost spulberate, iar oraşul din apropiere, Port Chicago, a fost şi el grav afectat. Peste 300 de marinari americani au fost ucişi pe loc, iar alte câteva sute au fost răniţi. A fost de departe cel mai grav dezastru al Aliaţilor din cel de-Al Doilea Război Mondial.

Oficial, primul test nuclear din lume a avut loc la Alamogordo în New Mexico, dar au apărut speculaţii dacă nu cumva explozia din Port Chicago a fost, de fapt, un experiment atomic. Tot în această perioadă au fost finalizate pregătirile pentru bomba U-235 utilizată la Hiroshima. Materialele pentru cel puţin trei bombe fuseseră deja comandate până la sfârşitul lui martie 1944, iar din luna decembrie a anului anterior erau disponibile 74 de kilograme de uraniu. Guvernul SUA a susţinut că nu era posibil ca explozia să fi fost cauzată de o bombă, deoarece nu exista suficient uraniu disponibil pentru a o construi, dar pe baza dovezilor de mai sus s-ar părea că acest lucru este o minciună. De fapt, este nevoie doar de 15,5 kg de uraniu pentru a construi o bombă atomică. Dacă, într-adevăr, ceea ce a fost testat la Port Chicago a fost o armă nucleară, e probabil să fi fost una dintre cele construite după martie 1944.

Dezintegrarea completă a navei şi amploarea distrugerilor par să sugereze că forţa exploziei a fost mult mai mare decât cea care ar fi putut fi cauzată chiar şi de sute de tone de explozibili puternici. Martorii spun că au văzut un fulger de lumină albă orbitoare care a ajuns la milioane de grade Celsius în milionimi de secundă, fenomen care, se ştie acum, este caracteristic exploziilor nucleare. Mai mult, mingea de foc şi norul de condensare, tipice pentru o explozie atomică, sugerează şi ele un test atomic.

Echipa Laboratorului Naţional Los Alamos a studiat incidentul din Port Chicago şi a constatat că distrugerile rezultate erau de aceeaşi amploare ca eventualele consecinţe ale unei explozii nucleare de dimensiuni relativ mici.

Paul Masters, un tehnician fotograf din cadrul echipei, a păstrat acasă copii după unele dintre documentele legate de acel studiu. În 1980 Peter Vogel a găsit una dintre aceste copii întâmplător, în timpul unei vânzări de lucruri vechi, iar ea cuprindea fraza: „Minge de foc în formă de ciupercă la 5500 m, în stil tipic Port Chicago". Acesta a fost punctul de pornire pentru ancheta lui Vogel asupra posibilităţii ca explozia din Port Chicago să fi fost provocată de o bombă atomică, teorie care a stârnit multe controverse. Teoriile sale, precum şi indiciile culese pe parcursul a două decenii, sunt prezentate în cartea sa on-line, *The Last Wave from Port Chicago*.

Dispariţia misterioasă a lui Shergar

RĂPIREA CALULUI SHERGAR, CAMPION DE CURSE, rămâne unul dintre cele mai derutante cazuri de „cine a făcut-o?" din anii 1980. Nici până în ziua de azi nu s-a găsit vreun cadavru.

La 8 februarie 1983, grajdul celebrului câştigător de curse din Ballymany, districtul Kildare, a fost luat cu asalt de câţiva bărbaţi înarmaţi care l-au obligat pe şeful echipei de la grajduri, Jim Fitzgerald, să urce calul într-un remorcă, cu care au fugit apoi. Shergar nu a mai fost văzut vreodată. Câteva zile mai târziu, Fitzgerald a primit o cerere anonimă de răscumpărare, prin care se solicitau 2 milioane de lire sterline pentru returnarea în siguranţă a celebrului cal câştigător. Dar principalul proprietar al calului, prinţul Karim Aga Khan, a refuzat să cedeze, de teamă să nu creeze un precedent în sport. Veterinarul lui Shergar, Stan Cosgrove, crede că răpitorii au făcut greşeala de a crede că Aga Khan era singurul proprietar al calului şi că ar fi mai mult decât dispus să renunţe la această sumă. De fapt, Shergar era proprietatea a 34 de persoane organizate într-un grup, iar majoritatea nu aveau de gând să plătească.

Un fost puşcaş al IRA a recunoscut ulterior că această organizaţie se aflase în spatele răpirii nereuşite, dar grupul nu a acceptat niciodată să-şi asume responsabilitatea pentru această faptă. Chiar şi aşa, Shergar a fost răpit într-un moment în care campania IRA împotriva britanicilor se afla într-un punct culminant, iar membrii organizaţiei căutau cu disperare căi prin care să facă rost de fonduri pentru a-şi cumpăra arme. Date fiind dificultăţile lor de la acea vreme, un furt de o asemenea amploare nu pare câtuşi de puţin incredibil.

Pe parcursul celor 20 de ani de la dispariţia calului au existat numeroase cazuri în care oamenii au pretins că l-au văzut pe Shergar – unii au afirmat că l-au văzut concurând pe hipodrom, în Libia, alţii cred că răpitorii înarmaţi l-au dus la Marsilia – dar nici o pistă nu a putut fi verificată.

Drogurile

ÎN *MINUNATA LUME NOUĂ* ALDOUS HUXLEY DESCRIE un regim totalitar în care guvernul îşi păstrează puterea administrându-le droguri cetăţenilor săi. Romanul este plasat într-un viitor distopic, dar s-ar putea ca realitatea pe care o descrie să nu fie atât de departe de adevăr.

Andrew Cooper, editorul ziarului săptămânal din Brooklyn *The City Sun,* înaintează teoria că, de fapt, comunitatea clasei de mijloc a albilor a fost cea care a încurajat consumul de heroină în comunităţile de afro-americani pentru a-i împiedica pe tineri să se implice în activităţi politice. Şi s-ar părea că această situaţie nu este rezervată doar comunităţilor de afro-americani. Senatorul John Kerry din Massachusetts a efectuat o anchetă asupra a ceea ce el considera a fi o conspiraţie a drogurilor, ajungând la concluzia că CIA şi guvernul SUA erau la curent şi participau în traficul de cocaină în cârdăşie cu baronii drogurilor din Nicaragua, în cadrul unui complot menit să răstoarne fostul guvern de stânga din această ţară.

Zvonurile conform cărora guvernul SUA plasează droguri în cartierele de afro-americani datează încă din perioada războiului din Vietnam. La acea dată, după cum se spune, heroina era promovată pentru a descuraja activităţile militante tot mai intense din comunităţile de afro-americani din întreaga ţară. Activistul politic de culoare Dick Gregory afirmă că „Nimic din istoria planetei nu este atât de josnic ca ceea ce vom dezvălui în curând. Oricât de rea ar fi fost sclavia, albii nu ne-au acuzat niciodată că am fi dezertat". În schimb, a spus el, persoanele de culoare au fost învinovăţite de creşterea consumului de droguri.

Ebola

TEORIILE CONSPIRAŢIEI PRIVIND EPIDEMIILE de Ebola din Republica Democrată Congo (numită iniţial Zair, nume utilizat şi pentru principala tulpină a virusului, Ebola-Zair) sunt la fel de virulente ca boala însăşi. Aproape 300 de oameni au murit în prima epidemie, iar de atunci alte zeci de cazuri au fost înregistrate în Republica Democrată Congo, inclusiv o epidemie în 2007 care a ucis 187 de oameni. O nouă tulpină a fost descoperită în Uganda în 2008, infectând aproape 150 de oameni. Până acum, numai în Africa virusul a ucis mii de oameni.

Ebola este un virus care incubează înăuntrul „gazdei" sale umane în mai puţin de două săptămâni, transformând organele interne într-o pastă şi provocând cheaguri de sânge, hemoragie şi leziuni cerebrale. Mai mult, boala este incurabilă, deşi aproximativ 10% dintre cei infectaţi supravieţuiesc.

Teoriile sunt similare suspiciunilor că SIDA ar fi o boală ucigătoare creată de oameni pentru a elimina aşa-zişii „consumatori inutili" din lume: afro-americanii, homosexualii şi utilizatorii de droguri. Este posibil ca epidemiile de Ebola să fi fost puse la cale de cineva? Este posibil ca armata SUA sau Noua Ordine Mondială sau Naţiunile Unite sau Centrul pentru Controlul Bolilor să fi pus la punct un virus letal pentru a-i extermina pe consumatorii inutili pomeniţi mai sus? Sau pentru a da naştere unei epidemii mondiale? Oricare ar fi adevărul, ideea că o astfel de boală a fost creată intenţionat este cu adevărat sinistră.

Eliberarea autorului atentatului de la Lockerbie

LA 20 AUGUST 2009, ABDELBASET ALI AL-MEGRAHI, care fusese condamnat pentru că a pus la cale atentatul de la Lockerbie, a fost eliberat dintr-o închisoare din Scoția din motive umanitare, după ce petrecuse opt ani în închisoare. Suferind de cancer de prostată în stadiu final, i s-a permis să se întoarcă în Libia. Dar eliberarea sa a fost înconjurată de controverse și de teorii ale conspirației încă din clipa în care a fost anunțată.

Zborul Pan Am 103, care se îndrepta spre aeroportul John F. Kennedy din New York, a fost spulberat pe cer în seara zilei de 21 decembrie 1988, provocând moartea a 270 de oameni – 259 de pasageri și membri ai echipajului și 11 oameni de la sol – pentru că avionul s-a prăbușit deasupra orașului scoțian Lockerbie. Megrahi a fost găsit vinovat pentru atentat la 31 ianuarie 2001 și condamnat la închisoare pe viață.

Mulți cred că eliberarea sa nu a fost motivată de starea precară de sănătate sau pentru că s-ar fi convenit asupra unui schimb de prizonieri între Marea Britanie și Libia, ci în urma unei tranzacții cu petrol încheiată între cele două țări. Rezervele de petrol ale Marii Britanii scăzuseră considerabil pe parcursul ultimului deceniu, iar țara ajunsese să se bazeze tot mai mult pe importuri.

Este posibil oare ca această presupusă înțelegere cu Libia, țară bogată în petrol, să fi fost pusă la cale pentru a reduce dependența Marii Britanii față de resursele naturale ale Arabiei Saudite și Rusiei? O autonomie mai mare față de petrolul și gazul rusesc ar fi o ușurare pentru administrația de la Londra, având în vedere că guvernul rus s-a folosit tot mai mult de această dependență față de mărfurile rusești drept armă politică. Ucraina, printre alte țări, s-a trezit că este ostatică a Rusiei în problema prețurilor la energie, umflate mult de ruși. Protestele legate de obligativitatea de plată a dus la întreruperea furnizării. Un acord cu Libia ar fi redus eventualele temeri ale guvernului britanic de a nu fi surprins într-o situație similară.

Alții cred că liderul Libiei, colonelul Gaddafi, a exploatat lipsa unui consens asupra cazului Megrahi între guvernul britanic și parlamentul scoțian. Această indecizie, legată, în principal, de temeri privind opinia publică din țară și din străinătate, a fost o oportunitate pentru conducătorul libian, care era cât se poate de conștient de nevoia de petrol a Marii Britanii și de dorința acesteia de a continua reabilitarea țării în context internațional.

Unele surse afirmă că Gaddafi ar fi avertizat guvernul Marii Britanii despre faptul că, dacă Megrahi murea în închisoare, acest lucru ar fi avut un impact catastrofal asupra relației dintre cele două țări. Reacția furioasă a liderului libian față de Elveția, după ce această țară i-a aruncat în închisoare pe fiul său, Hannibal, și pe soția sa însărcinată, în Geneva, sub acuzația că și-au bătut servitorii, în iulie 2008, ar fi convins autoritățile britanice că amenințarea sa nu era nicidecum o vorbă în vânt. Deși Hannibal și soția sa au petrecut doar două nopți în spatele gratiilor, represaliile au fost rapide și brutale. Elvețienii care locuiau în Libia au fost hăituiți și arestați sub acuzații false, au fost impuse sancțiuni comerciale, au fost suspendate zborurile elvețiene către Tripoli, ambasada Elveției din Tripoli s-a transformat într-un refugiu pentru elvețienii înspăimântați, din băncile elvețiene a fost retras un capital libanez în valoare estimată de 5 miliarde $, iar exporturile de petrol către Elveția au fost reduse.

În pofida faptului că avea absolută nevoie să-și îmbunătățească imaginea publică, guvernul britanic știa că nu putea să-și permită să plătească un astfel de preț. Megrahi a fost eliberat în mijlocul unor valuri masive de proteste, în august 2009. La întoarcerea în Libia a fost primit ca un erou.

Elicopterele negre

LA 7 MAI 1994, UN ELICOPTER NEGRU a urmărit un adolescent timp de 45 de minute în Harahan, Louisiana. Exteriorul său nu dezvăluia nimic, neavând vreun indicator al originii sau proprietarilor săi. Băiatul a fost înspăimântat nu atât de natura sinistră a aparatului în sine, cât de atitudinea amenințătoare a ocupanților săi, care coborâseră din elicopter și îl ținuseră sub cătarea armelor. Băiatul nu a descoperit niciodată de ce acel elicopter îl luase pe el în vizor. Șeful poliției din zonă nu s-a arătat prea binevoitor, sugerând că elicopterele aparțineau guvernului SUA și că problema îl depășea complet.

O săptămână mai târziu, câțiva oameni care se aflau pe drum într-o mașină, în apropiere de Washington DC, au trecut printr-o experiență asemănătoare. Și ei au fost vânați – mașina lor fiind urmărită de elicopterul negru preț de câțiva kilometri. Erau complet lipsiți de apărare; când șoferul a încercat să iasă de pe drum, din elicopter a fost coborâtă o scară de frânghie și câțiva oameni îmbrăcați în negru și înarmați au început să coboare. Nu aveau de ales și erau nevoiți să se supună voinței celor din elicopter. Șoferul se consideră norocos fiindcă traficul intens a forțat, într-un final, retragerea elicopterului, dar nu vrea să se gândească ce i s-ar fi întâmplat lui sau pasagerilor săi dacă drumul ar fi fost pustiu.

Apoi, în 1995, un elicopter negru a survolat ferma unui cuplu din Nevada și a pulverizat o substanță necunoscută deasupra acelei zone. Se crede că acest lucru a cauzat moartea subită a peste o duzină din animalele lor și distrugerea pe scară largă a vegetației din jur. Autoritățile au negat că ar avea cunoștință despre elicopter. Pulverizarea de substanțe chimice necunoscute, atât deasupra unor zone urbane, cât și rurale, și uciderea animalelor de companie, a plantelor și a animalelor din gospodărie fără nici un motiv logic este de și mai rău augur.

Misterioasele elicoptere negre par să fie observate în permanență, urmărind și înspăimântând oameni complet nevinovați. Ele au fost asociate și cu câteva cazuri de mutilări ale vitelor, pe parcursul anilor, deoarece astfel de aparate zburătoare misterioase au fost observate în apropiere înainte, în timpul sau după ce s-a petrecut o astfel de crimă bizară. Cel mai alarmant este faptul că ocupanții elicopterelor nici măcar nu s-au prefăcut că ar avea intenții pașnice, dimpotrivă, arătând că sunt destul de dispuși să se folosească de armele de foc și alte mijloace violente în beneficiu propriu, în tot acest timp păstrându-și identitățile secrete.

În martie 1999 au fost raportate mai multe cazuri în care s-au observat misterioasele elicoptere negre în jurul zonei Pittsburgh, multe dintre ele la interval de jumătate de oră. Un elicopter a fost observat survolând aceeași stradă rezidențială aproximativ cinci minute, înainte de a pleca. În mod incredibil, s-a întors zilnic pe parcursul următoarelor trei săptămâni și a făcut același lucru de fiecare dată. Nu s-au oferit niciodată explicații legate de acțiunile sale.

S-au făcut în mod repetat fotografii cu elicoptere negre nemarcate executând manevre neobișnuite în zone rezidențiale – nu deasupra unor baze militare, așa cum ne-am putea aștepta în cazul unui elicopter ce efectuează un exercițiu de antrenament. Sunt aceste elicoptere legate de misterioșii bărbați în negru? Cei care au îndrăznit să fotografieze elicopterele au fost abordați, se spune, de către bărbați în uniforme negre. Li s-a cerut să părăsească zona și li s-a interzis să spună cuiva ce se întâmplase. Acești bărbați le-au confiscat și camerele foto și filmele.

Dacă misterioasele elicoptere și ocupanții lor sunt un fenomen extraterestru sau au legătură, de fapt, cu unele departamente guvernamentale ostile s-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar pare sigur că nu vin cu gânduri pașnice și că nu sunt dispuși să respecte principiile democratice și drepturile civile fundamentale.

Extratereştrii

EXISTENŢA EXTRATEREŞTRILOR nu a fost încă demonstrată cu certitudine, dar relatările privind apariţii şi răpiri au generat, cu siguranţă, nenumărate speculaţii în legătură cu motivele pentru care guvernul şi organele de control ar dori să ascundă existenţa lor sau cu posibilele intenţii ale extratereştrilor în ceea ce ne priveşte.

Cu adevărat tulburătoare este ideea că liderii lumii occidentale sunt profund implicaţi în legături cu extratereştrii. Această implicare pare a fi, în primul rând, una de natură militară. Martorii declară că un număr deosebit de mare de OZN-uri sunt observate în preajma unor baze militare din lumea întreagă şi că există centre militare ascunse sub pământ pe tot teritoriul SUA. Oare ce ar putea să încerce să ascundă guvernul american? Există o teorie conform căreia extratereştrii vizitează sau sunt ţinuţi captivi în Zona 51 – zvon care circulă încă de la faimosul incident Roswell, din 1947.

În perioada dintre ianuarie şi septembrie 2009 s-au raportat mai multe apariţii de OZN-uri decât în oricare alt an de când au început să se ţină evidenţe, din 1997. Un astfel de raport a fost trimis de un pilot care survola Oxfordshire când a observat un disc zburător la aproximativ 60 m deasupra sa. Raportul a fost înaintat unui birou special de către controlorii de trafic, posibil de la baza Forţelor Aeriene Regale din Baize, iar un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării a confirmat că majoritatea rapoartelor provin într-adevăr din acel loc.

Desigur, nu toate rapoartele provin de la militari, iar în 1962 un băiat de 14 ani, pe nume Alex Birch, a fotografiat ceea ce părea a fi un grup întreg de farfurii zburătoare. Dar fantezia sa ştiinţifico-fantastică a fost spulberată la scurt timp după, când Ministerul Aviaţiei a ajuns la concluzia că fotografia nu surprindea OZN-uri, ci reflecţii ale razelor de soare produse de cristale de gheaţă, ce creau iluzia de farfurii zburătoare în atmosfera neclară. Răspunsul pare să indice că Ministerul Aviaţiei era mai degrabă preocupat să găsească o explicaţie prin care să excludă posibilitatea unei vizite extraterestre.

Extratereştrii sunt prezentaţi deseori ca fiind nişte omuleţi verzi inofensivi şi destul de neştiutori, dar mărturiile celor care susţin că au fost răpiţi

de extratereştri şi supuşi la abuzuri, fără putinţa de a reacţiona, sugerează că, poate, intenţiile fiinţelor extraterestre nu sunt în întregime lăudabile.

În faimosul caz al lui Barney şi Betty Hill din 1961, care au raportat o perioadă de două ore din care nu-şi mai aminteau nimic, după ce observaseră un OZN pe cerul întunecat al New Hamsphire, şedinţele de hipnoză efectuate ulterior au dezvăluit că, aparent, cei doi nu fuseseră doar răpiţi de extratereştri, ci fuseseră supuşi şi unor teste fizice şi psihice. Ambii au oferit descrieri clare a ceea ce este considerată, în prezent, imaginea tipică a unui extraterestru – cap mare cenuşiu, ochi oblici. După şase luni de astfel de şedinţe de hipnoză, doctorul terapeut Simon a redactat un raport de expertiză profesională în care afirma că Betty şi Barney fuseseră într-adevăr răpiţi şi duşi la bordul unei nave spaţiale. În anii care au urmat, soţii Hill au fost examinaţi de numeroşi cercetători şi oameni de ştiinţă şi nici unul dintre aceştia nu a respins teoria răpirii.

Desigur, nu putem şti sigur dacă relatările soţilor Hills şi a numeroase alte persoane care susţin că au fost răpite de extratereştri pot constitui dovezi solide ale existenţei acestora. Dar posibilitatea ca guvernele şi armatele să încheie o înţelegere cu o rasă extraterestră nu este de neconceput. În fond, de ce să nu le permită acestor fiinţe misterioase să ia animale şi oameni pentru experimente, inginerie genetică sau alte scopuri, în schimbul unei tehnologii care depăşeşte cu mult propriile noastre cunoştinţe ştiinţifice? Haideţi să privim lucrurile în faţă: tehnologia necesară pentru a călători prin galaxii îndepărtate ar eclipsa orice altceva am creat până acum şi toate guvernele ar vrea să pună mâna pe aşa ceva. Poveştile legate de răpiri ar sugera că extratereştrii şi cei care au de-a face cu ei s-au dovedit a fi prea puţin demni de încredere. Astfel de acţiuni sunt înspăimântătoare şi nu trădează altceva decât o conspiraţie răuvoitoare.

Poate că extratereştrii conving guvernele noastre că sunt interesaţi doar să exploreze. Dacă ar pretinde că nu au nici o intenţie dominatoare, extratereştrii s-ar putea afla pe planeta noastră chiar în această clipă, studiind rasa umană pentru o eventuală invazie. S-ar părea că soarta întregii noastre specii, ca să nu mai vorbim de cea a planetei, este în joc. Perspectiva unei lumi dominate de un popor extraterestru nu este deloc liniştitoare.

Cu toate acestea, majoritatea cazurilor în care au fost observate OZN-uri nu presupun vreun contact cu extratereştrii; am putea, eventual, să tragem de aici concluzia că, dacă extratereştrii vizitează planeta, nu sunt câtuşi de puţin interesaţi să efectueze teste şi experimente. Pe de altă parte, poate că nu vor să ne testeze deloc: s-or fi oprit doar să întrebe în ce direcţie trebuie să meargă.

Fluorura

TOŢI NE-AM DORI DINŢI ŞI OASE PUTERNICE, dar cu ce preţ? Adăugarea de fluorură în sistemele de alimentare cu apă potabilă din ţările occidentale a fost mult timp o chestiune controversată. Este posibil oare ca acest lucru să distrugă în tăcere specia noastră? Există o oarecare îngrijorare că anumite informaţii sunt ferite de ochii publicului, în cadrul unei mușamalizări de amploare.

În doze suficient de mari, fluorura este fatală; deşi în apa de băut nu s-au înregistrat niciodată niveluri letale, unii cred că există un complot comunist de a creşte aceste niveluri pentru a provoca probleme în masă în Occident.

Alţii vorbesc despre o presupusă implicare a industriei producătoare de aluminiu în creşterea nivelurilor de fluorură din apă, susţinând că aceasta are un interes particular să extindă fluorurarea – fluorura este un produs secundar în procesul de obţinere a aluminiului, iar cea mai puţin costisitoare metodă de a se descotorosi de ea este plasând-o în sistemul de alimentare cu apă.

Nimeni nu neagă că, într-o primă fază, fluorura întăreşte oasele şi dinţii. Dar beneficiile nu durează mult, iar la un moment dat se produc modificări genetice. Oasele pot fi slăbite de fluorură până la a se dizolva complet. După doar şapte generaţii, preconizează adepţii acestei teorii a conspiraţiei, urmaşii populaţiilor care au fost supuse acestui proces ar putea să se nască lipsiţi complet de schelet.

Teoria dă naştere la îngrijorări serioase legate de soarta îngrozitoare care se pregăteşte întregii lumi occidentale. Mai mult, se pune întrebarea dacă aceste consecinţe potenţial cumplite erau cunoscute atunci când s-a luat decizia de a adăuga fluorura în sistemul nostru de alimentare cu apă. Este posibil, oare, ca acest lucru să fie încă o încercare cumplită de a reduce creşterea populaţiei?

Francmasoneria

ÎNFIINŢATĂ ÎN SECOLUL AL XVI-LEA, francmasoneria este o fraternitate mondială binecunoscută, care cuprinde, se estimează, circa cinci milioane de membri, se dedică operelor caritabile şi promovării corectitudinii morale şi crede în existenţa unei Fiinţe supreme. Însă unii cred că această societate secretă are o agendă mult mai subversivă.

Există o teorie conform căreia francmasonii sunt o faţadă pentru Illuminati, un grup puternic de personaje influente care deţin, în taină, controlul asupra a numeroase aspecte legate de guvernare şi societate. Se speculează că scopul acestor Illuminati este de a crea o nouă ordine mondială care ar presupune guvernarea lumii ca un stat fascist, de către un singur guvern.

Conform unei alte teorii, între zidurile lojilor masonice n-ar fi pusă la cale o conspiraţie pentru o nouă ordine mondială, ci pentru supremaţia evreilor. Această teorie afirmă că marii maeştri şi ofiţerii lojilor sunt evrei de marcă, politicieni, oameni de afaceri şi alte personaje care se folosesc de reţeaua fraternităţii pentru a-şi susţine ambiţiile privind dominaţia mondială. Faptul că Hitler i-a persecutat pe francmasoni în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, aruncând în lagăre şi executându-i pe mii dintre ei ca prizonieri politici, sugerează că el era convins de rolul iudaismului în cadrul acestei organizaţii.

Alţii consideră că francmasonii sunt un cult satanic al cărui principal ţel este să deschidă calea guvernării lui Satan, îngenunchind creştinismul. Credinţa francmasonilor într-o Fiinţă supremă este considerată de adepţii acestei teorii drept probă a naturii oculte a organizaţiei şi a dorinţei pe care o au membrii ei să-l vadă pe Lucifer stăpân asupra omenirii.

Conform celor care îi consideră manipulatori ai evenimentelor globale din ultimele cinci secole, francmasonii reprezintă mâna invizibilă care a orchestrat o mulţime de evenimente majore. Au fost francmasonii responsabili de asasinarea lui JFK, un preşedinte american pe care nu au reuşit să-l controleze? Este posibil ca asemănarea dintre crimele lui Jack Spintecătorul şi ritualurile de iniţiere masonice de la acea vreme să indice adevărata identitate a celui

mai celebru criminal în serie al Londrei? Au înscenat francmasonii aselenizările misiunilor Apollo? A fost atacul de la 11 septembrie, din New York, o parte a războiului religios dintre francmasoni şi islam?

Benjamin Franklin

ANII IMEDIAT URMĂTORI REVOLUŢIEI AMERICANE, din cea de-a doua jumătate a secolului al XVIII-lea nu au fost o perioadă stabilă pentru noile State Unite ale Americii. Anglia avea în spate o lungă istorie ca mare putere, precum şi o susţinere uriaşă din partea ţărilor aliate, dar SUA erau, în acel moment, prea tinere pentru a stârni interesul naţiunilor din Europa continentală. Mai mult, noul popor nu avea resurse militare puternice şi, cu siguranţă, nu avea mijloacele necesare pentru a-şi proteja vasta linie de coastă. Deşi îşi câştigaseră independenţa faţă de Marea Britanie, SUA erau cât se poate de conştiente de poziţia superioară a coroanei britanice şi de faptul că, dacă Imperiul Britanic ar fi hotărât să atace, consecinţele ar fi fost destul de grave pentru ei.

Liderii SUA erau totodată preocupaţi să-şi protejeze propriile interese, alături de cele ale naţiunii, şi au înţeles că prietenia cu una dintre cele mai importante naţiuni ale Europei le-ar aduce foloase. Franţa trimisese deja corpuri de armată, vase şi bani pentru a susţine cauza revoluţiei şi, în calitate de vechi duşman al Angliei şi naţiune de sine stătătoare, Statele Unite au înţeles că Franţa ar fi un partener ideal pentru ceea ce îşi doreau ambele ţări. În acelaşi timp însă şi-au dat seama şi că francezii aveau tendinţa de a fi inconstanţi. Pentru a împiedica prăbuşirea relaţiilor franco-americane, liderii naţiunii au pregătit un plan.

Benjamin Franklin, savant şi politician de renume internaţional, a fost chemat să îndeplinească rolul de ambasador american în Franţa. Aparent, rolul său ar fi fost de a reprezenta SUA, dar adepţii teoriei conspiraţiei susţin că se afla acolo pentru a îndeplini o sarcină mult mai tainică. Franklin era un om cu talente remarcabile şi urma să se folosească de farmecul său pentru a impresiona cât putea de mult doamnele franceze. Acestea ar fi răspuns avansurilor sale, iar Franklin ar fi devenit părintele unui trib franco-american.

Astfel, Statele Unite nutreau speranţa secretă că aceşti urmaşi vor continua alianţa dintre cele două naţiuni într-un mod reciproc avantajos. Însă, din păcate, Revoluţia Franceză din 1789 a pus capăt acestui plan. Decapitarea

monarhului proamerican Ludovic al XVI-lea şi a altor membri ai aristocraţiei franceze nu a îmbunătăţit relaţiile franco-americane, iar guvernul care a urmat Revoluţiei Franceze şi instaurarea regimului lui Napoleon Bonaparte vor face ca Franţa să nu mai privească atât de binevoitor noul popor.

Fratele cel mare te priveşte

AŢI SIMŢIT VREODATĂ CĂ EI VĂ URMĂRESC? V-aţi întrebat dacă sunteţi manipulat de autorităţi, doar o marionetă într-o conspiraţie despre care nu ştiţi nimic şi asupra căreia nu aveţi deloc control? Lumea din cartea lui George Orwell, *1984*, nu pare chiar atât de îndepărtată dacă ne gândim la următoarele fapte...

- Printre dispozitivele de supraveghere aflate în prezent la dispoziţia oficialilor din guvern se numără, conform profesorului Gary Marx, de la Institutul pentru Tehnologie din Massachusetts (MIT), „echipamente imagistice termosensibile care pot arăta dacă o casă este locuită, amplificatoare de voce, amplificatoare de lumină, dispozitive pentru vedere pe timp de noapte şi tehnici de citire a corespondenţei fără a deteriora plicul". Camerele video pot fi ascunse, practic, în orice piesă de mobilier, iar poliţia poate utiliza echipamente de ascultare sau înregistrări ale telefoanelor pentru a urmări conversaţiile oricărui potenţional infractor.
- O importantă companie de calculatoare promovează în prezent către angajatori „insigna activă". Angajaţii îşi prind pe haină acest minuscul dispozitiv care emite un semnal receptat de senzori amplasaţi strategic şi procesaţi prin intermediul unui calculator central, monitorizând astfel constant locul în care se află cel care îl poartă. Tehnologia modernă permite acestui sistem să funcţioneze pe zone din ce în ce mai extinse, ceea ce înseamnă că angajaţii nu pot ascunde absolut nimic de şefii lor. Mai grav, o companie de supraveghere le-a impus angajaţilor să-şi implanteze microcipuri în antebraţ pentru a-i putea detecta în cazul în care încearcă să intre în zone cu acces interzis.
- Într-o zi obişnuită, autorităţile înregistrează în mod legal 4 000 de conversaţii telefonice. Dar, oare, câte convorbiri telefonice sunt spionate ilegal? În unele ţări, toate convorbirile telefonice internaţionale sunt supravegheate şi înregistrate. Urmărirea convorbirilor telefonice interne este uneori ilegală, dar, odată cu dezvoltarea (legală) a transmisiei prin microunde, extrem de multe convorbiri telefonice la mare distanţă sunt monitorizate în prezent.

- Pe parcursul ultimilor zece ani, peste 3,5 milioane de oameni şi-au înregistrat profilele ADN în baza de date a Marii Britanii. În prezent, este o procedură de rutină pentru poliţie să preleveze probe ADN de la oricine este arestat pentru infracţiuni (altele decât cele legate de păstrarea curăţeniei şi parcarea legală). Autorităţile pot păstra aceste probe până când suspecţii ajung la vârsta de 100 de ani; acelaşi lucru este valabil chiar dacă persoana nu este, până la urmă, acuzată de vreo încălcare a legii.
- Statele Unite au cel mai extins sistem din lume cu baze de date computerizate cuprinzând informaţii personale despre civili. Informaţiile sunt colectate în diferite scopuri, de la monitorizarea infractorilor la redactarea de rapoarte pentru creditare şi cercetări de piaţă. Printre informaţiile personale se numără date generale, precum numele şi adresa, dar şi informaţii precum fişa medicală, profilele psihologice, tabieturile legate de consumul de alcool, credinţele politice şi religioase, toate acestea invadând spaţiul personal al individului. Un nou proiect al guvernului urmăreşte să alcătuiască o bază completă de date biometrice, cuprinzând amprentele, ADN-ul şi alte date fizice unice pentru milioane de oameni.
- Spionajul electronic a devenit, în prezent, atât de comun încât puţini îl mai consideră o problemă. Astăzi, este de la sine înţeles ca pachetele de software pentru conectare în reţea să aibă opţiuni încorporate de monitorizare a utilizatorilor, astfel că pot înregistra orice activitate a angajatului şi să o păstreze pentru a fi analizată ulterior sau să trimită mesaje automate către calculatorul unei persoane, cerându-i să lucreze mai repede. „Aruncă o privire pe monitorul calculatorului lui Sue", îndeamnă reclama unui important astfel de pachet. „Sue nici măcar nu ştie că te uiţi!".
- Conform unui studiu al guvernului SUA, baza de date a FBI cu istoricul infracţional este cât se poate de incompletă şi inexactă. Din acest motiv, mii de cetăţeni riscă să fie arestaţi în mod nejustificat.
- Numărul de persoane din registrele sistemului de informaţii penale din California este mai mare decât populaţia statului.
- Încă de la începutul anilor '90, cantitatea de corespondenţă privată pe care au deschis-o, citit-o şi inspectat-o cei de la FBI şi din alte organizaţii a crescut de cel puţin zece ori.
- Serviciul Vamal al SUA începe să aplice un sistem informatizat care va clasifica pasagerii sosiţi cu avionul în categorii de „risc ridicat" sau „risc redus" pe baza informaţiilor oferite de companiile aeriene. Teoretic, scopul este de a creşte eficienţa punctelor vamale. „Americanii ar trebui să fie un popor liber. Nu ar trebui să se ţină o evidenţă atunci când călătoreşti", a spus un reprezentant american sceptic. „Din clipa în care ţi-ai introdus numele şi data naşterii într-un calculator din Washington, fii atent".

- Marina SUA colectează probe ADN de la toţi noii recruţi. Cine ştie cât va mai dura până începe să creeze prin manipulare genetică marinari perfecţi?

Giulgiul din Torino

EXPUNEREA PUBLICĂ A UNEIA dintre cele mai controversate relicve din istorie a fost îndelung dezbătută. Ştim că pânza de in de mari dimensiuni pe care este imprimată imaginea corpului unui om, numită Giulgiul din Torino, are o vechime estimată la cel puţin câteva sute de ani, iar unii pretind că este veche chiar de două mii de ani. Bărbatul cu barbă şi păr lung din imagine pare să fi suferit răni provocate de răstignire şi, în mod cert, sugerează o asemănare cu trupul lui Iisus. Are semne de-a latul frunţii, provocate, se presupune, de coroana de spini, răni produse prin biciuire şi chiar o rană în partea dreaptă a pieptului. Iar pânza pare pătată cu sânge.

Ceea ce trezeşte suspiciunile experţilor este felul în care a ajuns imaginea bărbatului să fie imprimată pe giulgiu. Pare similar cu un negativ fotografic, dar aşa ceva ar fi fost o realizare cu totul remarcabilă, dacă nu chiar imposibilă, în urmă cu 2000 de ani, ba chiar şi cu 1000 de ani. Una dintre teorii susţine că Leonardo da Vinci avea cunoştinţele tehnologice necesare pentru a crea o imagine fotografică şi că, de fapt, imaginea de pe giulgiu este un autoportret fotografic al lui Leonardo însuşi.

Un om de ştiinţă a propus teoria conform căreia imaginea ar fi, de fapt, o pictură, afirmând că a găsit urme de vopsea pe material. Însă argumentele care demontează această teorie sugerează că este posibil ca vopseaua să se fi luat de pe picturile care au fost acoperite cu acest giulgiu în încercarea de a le sfinţi. Iar alţii au infirmat această idee, susţinând că nu au găsit urme de pensulă pe giulgiu.

O dovadă care ar indica falsitatea giulgiului este că rănile făcute de cuie apar în palme, după cum se credea în mod tradiţional că fusese răstignit Iisus. Însă dovezile istorice legate de răstigniri demonstrează că acest lucru nu ar fi fost fizic posibil: un cui bătut în palmă nu ar fi putut susţine greutatea corpului – ar fi sfâşiat oasele şi muşchii. Răstignirea era posibilă doar dacă pironul era trecut prin încheietura mâinii, a cărei structură osoasă era suficient de puternică. Dacă giulgiul lui Iisus este un fals, s-a bazat pe tradiţie mai mult decât pe faptele ştiinţifice.

Chiar dacă este un fals bine realizat, originile giulgiului sunt misterioase. Presupunând că ar fi fost fabricat în Evul Mediu, drept cea mai importantă relicvă a creştinismului, precizia imaginii este uimitoare. Şi, oricum, nu se explică petele de sânge. Există o teorie conform căreia giulgiul nu este doar linţoliul în care ar fi fost învelit Iisus după crucificare, ci chiar Sfântul Graal. Un alt teoretician al conspiraţiilor sugerează că bărbatul din imaginea imprimată nu este, de fapt, Iisus, ci unul dintre cavalerii templieri, unul dintre păzitorii legendari ai Graalului.

După ce a ajuns în Torino, giulgiul a fost de trei ori în pericol de a fi mistuit de foc. A treia oară, în dimineaţa zilei de 14 aprilie 1997, pompierii ajunşi la faţa locului au văzut flăcări şi fum ce se revărsau din partea superioară a Catedralei din Torino şi a Capelei Guarini, care fusese construită pentru a adăposti giulgiul. Pompierul Mario Trematore, un adevărat erou, s-a folosit de un baros pentru a sparge sticla blindată care proteja relicva şi a dus-o într-un loc sigur.

Giulgiul a scăpat neatins, dar catedrala şi capela renascentistă, proiectată de arhitectul Guarino Guarini, au suferit pagube importante. Raportul oficial indică o defecţiune electrică drept cauză a incendiului, dar o sursă neoficială a dezvăluit o conspiraţie anticatolică menită să distrugă giulgiul. Această ipoteză ar coincide cu o nouă perioadă de atacuri împotriva Bisericii Romano-Catolice, iniţiate de forţe reacţionare protestante. În mod cert, distrugerea giulgiului ar fi dat naştere la dezbinări pe scară largă în sânul comunităţilor romano-catolice din lumea întreagă. Haosul care ar fi urmat le-ar fi oferit facţiunilor rivale ocazia perfectă de a lansa un atac.

Biserica baptistă a respins oficial giulgiul, considerându-l un fals. Baptiştii fac referire la cercetări ştiinţifice recente care încercau să dateze bucata de material. Însă, deşi studiile arată că giulgiul ar putea data din Evul Mediu, nu au reuşit să stabilească o dată exactă, nici să explice imaginea care a atras faima giulgiului.

Gripa porcină

IZBUCNIREA EPIDEMIEI DE GRIPĂ H1N1, cunoscută mai bine sub numele de gripă porcină, a fost înregistrată, pentru prima dată, în Mexic, în aprilie 2009. Ulterior, boala s-a răspândit în întreaga lume, provocând moartea a mii de oameni şi ajungând la statutul oficial de pandemie, aşa cum este ea definită de Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Dar, oare, a apărut în mod natural, aşa cum ni se sugerează?

Una dintre teorii afirmă că virusul, alcătuit dintr-un amestec greu de imaginat de elemente genetice ale gripei aviare, gripei porcine şi gripei umane, a fost creat de un cartel bazat pe cercetare din industria farmaceutică. Se zvoneşte că acest grup s-a aflat sub presiuni tot mai accentuate, deoarece instituţiile de cercetare şi concurenţa din partea medicamentelor generice le-au afectat serios marjele de profit. S-ar părea că tulpina H1N1 a fost creată pentru a genera o sursă de venit foarte necesară.

Se crede că unele companii precum GlaxoSmithKline, Roche şi Baxter se află în fruntea acestei alianţe sinistre. Toate trei au fost primele care s-au prezentat când a fost vorba să ofere vaccinuri. Iar câştigurile financiare implicate sunt, cu adevărat, uluitoare. Doar GlaxoSmithKline, luată separat, poate câştiga miliarde de dolari producând doze de vaccin împotriva gripei porcine. Să fie aceasta injecţia de capital de care aceste companii au avut nevoie disperată?

Alţii cred că al-Qaeda a fost cea care a organizat un atentat bioterorist global. Cum măsurile de securitate din jurul ţărilor importante sunt tot mai greu de depăşit, grupul condus de Osama Bin Laden a optat pentru Mexic, datorită accesului fără probleme în această ţară. Şi, de o importanţă esenţială, datorită apropierii sale de SUA. Se ştie că populaţia hispanică din SUA este pe punctul de a atinge proporţii nemaivăzute, iar valurile de imigranţi, legali sau ilegali, din Mexic continuă să fie masive. Nu ar fi mexicanii vehiculul ideal pentru a răspândi un virus letal pe teritoriul aşa-zişilor necredincioşi?

O altă teorie îl acuză pe fostul preşedinte SUA, George W. Bush, şi pe amicii săi din industrie, care, furioşi că au pierdut puterea, ar fi pus la cale izbucnirea epidemiei de gripă H1N1. Aceşti oameni cred că, nemaifiind ocupat cu organizarea unor războaie semiclandestine în colţuri îndepărtate ale lumii şi cu reforme interne neconstituţionale născute din nebunia neoconservatoare şi neocreştină şi fiind obligat să asiste la cultul lui Obama, Bush a cedat psihic şi a lansat această epidemie în Mexic în cadrul unui plan nebunesc de răzbunare.

Sau totul este o operă a organizaţiei People for the Ethical Treatment of Animals (PETA)? Într-o încercare disperată de a proteja animalele din lume şi de a reduce consumul de carne al oamenilor, este posibil ca acest grup sau o facţiune militantă din cadrul său să fi răspândit intenţionat boli precum boala vacii nebune, gripa aviară şi gripa porcină. Fără îndoială, aceste boli i-au determinat pe unii să nu mai mănânce animale.

Guy Fawkes şi complotul prafului de puşcă

PE 5 NOIEMBRIE 1605, S-AU GĂSIT 36 de butoaie cu praf de puşcă într-un beci de sub Palatul Parlamentului din Londra – făcând parte dintr-o conspiraţie de răsturnare a guvernului englez şi a regelui Iacob I. Deşi complotul a fost pus la cale de un anumit Robert Catesby, Guy Fawkes a fost acuzat că ar fi fost cel care a conceput planul, pentru a protesta, se crede, împotriva persecutării religioase a catolicilor în Anglia. Teoriile privind motivele sale sunt larg răspândite, dar majoritatea istoricilor cred că cei implicaţi în complot voiau să-l omoare pe rege, să producă o revoltă populară şi să readucă pe tron un monarh catolic.

Nu sunt cunoscute în întregime circumstanţele în care a fost descoperit complotul şi există mai multe teorii privind modul în care au fost prinşi conspiratorii. Conform credinţei populare, lordul catolic Monteagle a primit o scrisoare prin care era avertizat în legătură cu acest complot şi i se recomanda să nu participe la deschiderea oficială a sesiunii parlamentare. Cel suspectat că ar fi scris această scrisoare era Francis Tresham, cumnatul lui Monteagle, care fusese invitat să se alăture „conspiratorilor", dar refuzase. La primirea scrisorii, Monteagle l-a informat, după cum se crede, pe Robert Cecil, conte de Salisbury. La primele ore ale zilei de 5 noiembrie s-a trimis o patrulă care a cercetat subsolurile Parlamentului. Acolo a fost descoperit Fawkes şi depozitul său de praf de puşcă.

O teorie alternativă sugerează că Salisbury a aflat despre complot cu ceva vreme înainte ca scrisoarea de avertizare să fie trimisă – este posibil ca „scrisoarea lui Monteagle" să fi fost fabricată de oficiali ai guvernului pentru a-i prinde în capcană pe conspiratori. După ce au descoperit complotul, oficialii guvernului au permis continuarea acestuia, urmărind să-i prindă în flagrant pe cei care îl puseseră la cale.

Unul dintre motivele sugerate pentru această conspiraţie a fost acela că Salisbury îşi dorea ca regele să ia măsuri mai aspre împotriva catolicilor. A permis complotului să continue pentru a-l împiedica în ultima clipă, punându-i pe catolici într-o lumină proastă. Totodată, se crede că el ar fi intenţionat să se folosească de acest episod pentru a se pune într-o lumină pozitivă în ochii regelui, jucând în faţa sa rolul celui care i-a salvat viaţa în ultima clipă. Unii chiar sugerează că întreaga conspiraţie a fost iniţiată de Salisbury însuşi, astfel încât el să deţină controlul deplin asupra desfăşurării şi să se asigure că apare în cea mai bună lumină posibilă după „descoperirea" complotului.

Una dintre cele mai convingătoare probe în acest sens este faptul că ar fi fost foarte dificil pentru conspiratori să facă rost de praf de puşcă într-o perioadă în care toate depozitele erau controlate de guvern. Salisbury, pe de altă parte, ar fi avut acces mult mai uşor la stocurile de praf de puşcă pe care i le-ar fi transferat ulterior, în secret, lui Fawkes şi celorlalţi.

Au apărut întrebări şi legate de motivul pentru care beciurile Palatului Parlamentului, care nu mai fuseseră niciodată cercetate de soldaţi, au devenit brusc subiectul unei investigaţii atât de amănunţite – efectuată mai întâi de gărzile lui Salisbury, apoi de oamenii regelui. Ce alt motiv ar fi existat pentru a le cerceta, dacă Salisbury nu ar fi ştiut de existenţa complotului?

Cea de-a treia bucată din puzzle se referă la Tresham, care a fost găsit otrăvit în celula sa din închisoare. Exista cineva care nu voia ca secretele sale să fie dezvăluite? Era acea persoană Salisbury? Probabil că nu vom afla niciodată cu certitudine.

Dar de un lucru putem fi siguri şi anume că Fawkes şi cei care au conspirat împreună cu el au fost executaţi public la 31 ianuarie 1606 la Westminster, exact sub zidurile clădirii pe care intenţionaseră să o arunce în aer.

Hatshepsut

TEMPLUL DE LA DEIR EL-BAHRI AL REGINEI egiptene antice Hatshepsut este amplasat în zona Tebei, dar pe malul opus al Nilului şi datează din secolul al XIV-lea î.Hr. Reprezintă o dovadă a succesului, ea fiind regina-faraon cu cea mai lungă domnie din toată istoria Egiptului.

Născută pe la 1503 î.Hr., fiică a respectatului faraon Tutmes I, Hatshepsut a avut trei fraţi, dintre care unul vitreg, Tutmes al II-lea, care i-a fost şi soţ. După moartea fraţilor săi, Hatshepsut avea doar un singur pretendent la tron: tânărul său nepot, Tutmes al III-lea, fiul celeilalte soţii a soţului său, Isis.

Datorită vârstei fragede a nepotului său, Hatshepsut a domnit ca regină-mamă, dar, nefiind dispusă să renunţe la suveranitatea ei atunci când Tutmes al III-lea a ajuns la majorat, Hatshesput şi-a luat titlul de faraon, precum şi haine şi o barbă care să i se potrivească. Astfel a rămas la putere timp de aproximativ 15-20 de ani.

După moartea lui Hatshepsut, mumia ei a fost furată, iar mormântul distrus -- s-a descoperit doar un vas funerar conţinând ficatul ei. La fel, sarcofagul de piatră al lui Senmut, consilierul, arhitectul şi amantul ei, a fost găsit spart în peste 1200 de bucăţi. Toate cartuşele în care, iniţial, fusese scris numele ei fuseseră şterse şi înlocuite cu reprezentări ale lui Tutmes. Acest lucru a fost uşor de făcut, deoarece în toate imaginile ea apărea cu barbă. Se crede că aceste acte de distrugere au fost opera nepotului lui Hatshepsut, frustrat şi gelos, care a încercat astfel să o şteargă cu totul din istorie – plan care ar fi reuşit, poate, dacă nu ar fi existat relatări ulterioare ale istoricilor despre domnia ei, bazate pe dovezi care acum s-au pierdut pentru totdeauna.

Mai mult, s-a sugerat că Tutmes al III-lea a fost, de fapt, responsabil pentru moartea lui Hatshepsut, presupunându-se că a otrăvit-o pentru a o îndepărta de pe tron. În mod evident, era atât de disperat să obţină controlul suprem asupra Egiptului şi să-şi asigure un loc în analele istoriei încât era dispus să comită o crimă, iar apoi să distrugă amintirea reginei moarte.

Secole la rând, istoricii au fost nedumeriţi în faţa misterului faraonilor Tutmes, care par să fi domnit într-o ordine greu de înţeles, dar aceste teorii revelatoare ne-au dat cheia unei enigme vechi de secole.

Rudolf Hess

UNUL DINTRE MISTERELE NEREZOLVATE ale celui de-Al Doilea Război Mondial este natura rolului jucat de Rudolf Hess în ostilităţi şi ce s-a întâmplat cu el. Hess era locţiitorul Führerului şi primul care i-ar fi urmat lui Hitler la conducere, dacă acesta ar fi fost eliminat. În 1941, în ajunul războiului cu Uniunea Sovietică, a survolat Marea Britanie, neînarmat, şi a aterizat în Scoţia. Scopul său era de a negocia un acord de pace cu Marea Britanie. A fost în schimb, arestat imediat. Versiunea oficială pretinde că a fost judecat la Nürnberg şi condamnat la închisoare pe viaţă în centrul de detenţie Spandau, din Berlin, unde a murit în 1987. Misiunea sa solitară pare să fi fost opera unui nebun, dar susţinătorii conspiraţiilor nu acceptă cu uşurinţă versiunea că ar fi acţionat pe cont propriu şi îşi pun întrebări legate de faptul că a fost lăsat în închisoarea Spandau încă mult timp după ce alţi condamnaţi fuseseră eliberaţi.

Una dintre teorii afirmă că, de fapt, a ajuns în Scoţia având aprobarea deplină a lui Hitler şi îndeplinind rolul de trimis personal al acestuia. Se crede că urma să întâlnească un membru al familiei regale şi să pregătească un tratat de pace între Marea Britanie şi Germania. Se zvonea că Hitler dorea să evite un conflict cu Marea Britanie, pe cât posibil, deoarece înţelegea cât ar fi fost de dificil să cucerească această insulă, deschizând fronturi simultane în est şi vest şi pierzând o parte substanţială a arsenalului său militar, astfel că se mulţumea cu Europa continentală ca limită a ambiţiilor sale imperialiste.

Însă, când acest plan a fost adus la cunoştinţa lui Winston Churchill, el a hotărât să împiedice realizarea sa. Churchill fusese un critic aprins al lui Hitler, iar aversiunea sa faţă de pacificatorii filogermani din Marea Britanie deşteptase resentimente războinice faţă de Germania nazistă, pe care o considera un flagel al Europei. A poruncit armatei să-l arunce pe Hess în închisoare imediat ce a păşit pe pământ britanic.

O altă versiune mai complicată susţine că Hess s-a folosit de o dublură anonimă. În timp ce falsul Hess era ţinut într-o închisoare din Ţara Galilor,

adevăratul Hess era încă în Scoţia. Acest lucru a zădărnicit eforturile de salvare a sa făcute de forţele speciale germane. Într-o încercare de a-l submina pe Churchill, ducele de Kent – care făcea parte din grupul interesat să încheie un acord de pace cu Hitler – a luat avionul până în Islanda. Pe drum s-a oprit şi în Scoţia, plănuind să-l ia la bord pe adevăratul Hess şi să-l ducă în Suedia pentru a pune pe picioare un plan de pace. În mod ciudat, avionul s-a prăbuşit pe când părăsea Scoţia, iar cei aflaţi la bord au murit pe loc.

Dar de ce s-ar fi implicat aristocraţia într-un astfel de scenariu? Ei considerau că ameninţarea nazistă era mult mai puţin importantă decât cea reprezentată de Uniunea Sovietică. Credeau că, dacă l-ar putea determina pe Hitler să-şi concentreze toate eforturile pe frontul de est, acesta ar avea şanse mai mari de a înfrânge imperiul lui Stalin. În urma bătăliei, şi sovieticii, şi germanii ar fi fost mult slăbiţi, lăsând în urmă, în Europa occidentală, un gol de putere şi teritorial pe care britanicii s-ar fi grăbit să-l exploateze.

După ce planul ducelui de Kent a dat greş, nu mai rămânea nimic de făcut decât ca falsul Hess să apară în cadrul proceselor de la Nürnberg, moment în care Hermann Goering a afirmat: „Hess? Care Hess? Hess cel pe care îl aveţi aici? Hess al nostru? Hess al vostru?" Dacă acest plan şi contraplan elaborat ar fi fost adevărat, cu siguranţă ar fi fost posibil să treacă neobservat în mijlocul euforiei provocate de câştigarea războiului de către Aliaţi, când oamenii preferau să privească înainte, spre un viitor mai optimist.

În noiembrie 2003, postul de televiziune Channel 4 a transmis un program numit *Unchiul pierdut al reginei*. În acesta se spunea că documente nespecificate „făcute publice recent" dezvăluiau că Hess a zburat în Marea Britanie pentru a se întâlni cu prinţul George, duce de Kent, dar prinţul a fost îndepărtat în grabă de la scena sosirii lui Hess atunci când planul acestuia a fost dat peste cap. Conform acestei teorii, prinţul făcea parte dintr-un complot menit să-i convingă pe naziştii că el şi alte personaje importante conspirau pentru a-l răsturna pe Winston Churchill.

Deşi s-a declarat oficial că Hess s-a sinucis, în cele din urmă, în închisoare, avocatul său, Alfred Seidl, pretinde că Hess a fost, de fapt, ucis. El afirmă că doi agenţi MI6 au fost trimişi să-l omoare pe germanul aflat în spatele gratiilor, ca urmare a temerilor că ar putea fi pus în libertate de noua conducere sovietică tolerantă şi că ar putea dezvălui ceea ce ştia despre negocierile secrete de pace pe care a încercat să le poarte Churchill şi care erau contrare afirmaţiilor liderului britanic care spunea că va accepta pacea doar după capitularea naziştilor. Seidl face referire la starea de sănătate a lui Hess de la acea vreme: se presupune că s-a strangulat cu un cablu electric, dar Hess suferea de o artrită îngrozitoare şi nu putea nici măcar să ducă până la capăt acţiuni simple precum legatul şireturilor, fără a fi ajutat. Prin urmare, afirmă Seidl, Hess ar fi fost fizic incapabil să execute acţiunile necesare pentru a se sinucide. Totodată, el subliniază că raportul de autopsie pregătit de un medic militar britanic era inexact, şi că există dovezi că armata britanică încerca să

muşamalizeze uciderea lui Hess. O a doua autopsie, efectuată de un medic patolog german, sugera că urmele de pe gâtul lui Hess nu confirmau ipoteza unei sinucideri, deşi expertiza medicală nu a reuşit să găsească dovezi ale implicării altcuiva în această moarte.

Adolf Hitler

DEȘI VERSIUNEA ACCEPTATĂ ESTE CĂ ADOLF HITLER s-a sinucis împreună cu prietena sa Eva Braun, la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, testele efectuate recent asupra presupusului craniu al lui Hitler au arătat că era, de fapt, craniul unei femei. Să însemne oare acest lucru că el a supraviețuit până la urmă? Există câteva teorii diferite despre locul unde s-ar fi putut refugia.

Unii susțin că a fugit în Argentina, împreună cu ofițerii naziști responsabili pentru Holocaust, luând cu el și rezervele de aur furat de naziști. Conform acestei teorii, Hitler a reușit să ajungă la bordul unui submarin care a traversat Atlanticul și care l-a debarcat pe dictator înainte ca echipajul să se predea autorităților argentiniene.

Alții sunt de acord că Hitler s-a folosit de un submarin pentru a fugi, dar cred că s-a îndreptat spre o regiune ceva mai friguroasă. Încă din 1939 se pregătise o expediție germană secretă către Antarctica, unde urma să fie construită o bază. Unii cred că submarinul l-a lăsat pe Hitler la această bază finalizată în 1945 – sau poate chiar înainte de sfârșitul războiului – iar în Germania a fost înlocuit de dubluri ale sale, pentru a evita suspiciunile, de acolo submarinul îndreptându-se către Argentina, unde s-a predat. Ulterior, în acea regiune au acționat soldați ai forțelor aeriene speciale britanice, iar în anii următori, până spre începutul anilor '50, se presupune că forțele armate SUA au atacat violent Antarctica în secret, utilizând de câteva ori și arme atomice. Unii cred că forțele britanice și americane încercau să-l omoare pe Hitler și să-i distrugă baza secretă, deși nimeni nu știe dacă au reușit acest lucru.

O a treia teorie sugerează că Hitler s-ar fi refugiat pe Lună. Naziștii au dedicat ani buni dezvoltării de arme complexe și sofisticate, înainte de sfârșitul războiului, iar printre ele s-au numărat și rachete. Există persoane care cred că una dintre aceste rachete a fost folosită pentru a-l transporta pe Führer în spațiu, pentru a locui într-o colonie secretă de pe Lună – unii chiar cred că există până la 40 000 de oameni care trăiesc în acea colonie, a cărei existență a fost tăinuită restului lumii pentru a asigura un habitat sigur pentru elita mondială. Conform acestei teorii, atmosfera de pe Lună este respirabilă, iar pentru Hitler ar fi fost foarte ușor să ducă acolo o viață confortabilă și sigură.

Poate că nu vom afla niciodată ce s-a întâmplat cu Hitler în 1945, dar un lucru este sigur: chiar dacă a supraviețuit războiului, sunt puține șanse să mai trăiască și azi – ar fi sărbătorit 120 de ani de viață în 2009.

Implanturile cu microcipuri: semnul fiarei?

CÂND CIPUL ŞI METODA DE PLATĂ cu cod PIN au început să fie aplicate în lumea întreagă, au existat câţiva oameni îngrijoraţi care s-au arătat speriaţi de o apocalipsă iminentă.

Nu mai avem mult până la o epocă reprezentată adesea în filmele hollywoodiene în care nu vom mai fi nevoiţi să ne batem capul cu coduri PIN, carnete de cecuri sau paşapoarte. Totul în jurul nostru va fi înregistrat pe un cip de mărimea unui bob de orez, implantat în mâna noastră dreaptă, unde poate fi citit sau urmărit prin ziduri şi pe distanţe mari. Exact un astfel de cip biometric implantabil, capabil să urmărească o persoană pentru tot restul vieţii, a fost ales marele câştigător al ediţiei din 2003 a Expoziţiei Internaţionale de Ştiinţă. Există avantaje clare ale unui sistem bazat pe cipuri, dar vom fi dispuşi să acceptăm această pierdere a intimităţii?

Unele grupuri religioase avertizează că limitarea spaţiului personal este cea mai mică dintre probleme. Citând din Biblie, ei atrag atenţia asupra faptului că, dacă societatea urmează această cale invazivă, va împlini profeţia de rău-augur făcută cu mult timp în urmă:

„Şi ea îi sileşte pe toţi, pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei slobozi şi pe cei robi, să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase." (Apocalipsa 13:16-18)

Conform lui Tim Willard, director administrativ al revistei americane *Futurists*, numărul de asigurare socială al fiecărei persoane va fi alcătuit dintr-o „nouă configuraţie administrativă globală de 18 cifre, formată din numere internaţionale, care va permite ca oamenii să fie urmăriţi oriunde în lume". Willard continuă cu previziunea că acest număr va avea forma a trei seturi de şase – 6-6-6.

Conform aceleiaşi teorii, va exista un singur guvern mondial, împărţit în zece naţiuni. Una dintre aceste naţiuni – Uniunea Europeană – s-a format

deja şi este în curs de dezvoltare, având o monedă unică în majoritatea ţărilor care fac parte din ea. Dacă refuzăm acest „semn", se crede că nu ne vom mai găsi locul în societatea nouă care va fi creată în curând.

Unii prezic că nu va exista nici o alternativă – câţiva chiar sugerează că un program de identificare obligatorie a fost implementat deja, iar guvernul injectează în secret cipuri în oameni care se supun unor operaţii sau proceduri medicale de rutină. Cu siguranţă, se lucrează deja la crearea de cipuri pentru anumite categorii de persoane vulnerabile pentru care există riscul de a se pierde, ajungând în situaţii periculoase – de exemplu, cei care suferă de autism şi bolnavii de Alzheimer – deci poate că este doar o problemă de timp până când conspiraţia implantării în masă a cipurilor se va transforma în realitate. Oamenii de ştiinţă şi companiile care lucrează la această tehnologie pretind că avantajele vor fi mai mari decât dezavantajele. Pe de altă parte, aplicarea sistemului ar putea prevesti apropierea Judecăţii de Apoi.

Impozitul pe venit şi Donald Duck

ANI LA RÂND, STATELE UNITE ALE AMERICII au întruchipat idealul democraţiei autentice, finanţându-şi serviciile publice din încasările aduse de impozitele voluntare pe venit. Dar acest ideal democratic nu a funcţionat decât până la un punct, pentru că patriotismul nu se afla în fruntea listei de priorităţi pentru majoritatea oamenilor. Când a fost vorba de finanţarea efortului public pentru cel de-Al Doilea Război Mondial, doar 11% dintre americani îl plăteau şi a devenit clar că nu era suficient pentru guvern să se mizeze pe bunăvoinţa oamenilor. Henry Morgenthau, la acea vreme secretar al Trezoreriei, l-a contactat pe Walt Disney şi i-a cerut să „îl ajute să-i convingă pe oameni să plătească impozitul pe venit".

Filmul pe care l-a produs Walt Disney avea o poveste destul de simplă, cu tonuri alegorice evidente. Începea cu Donald Duck, întruchiparea perfectă a patriotismului care, însă, ezita să plătească impozite pe venit. Filmul continua cu Donald căruia i se explica modul în care plata impozitului pe venit va ajuta ţara să câştige războiul. Schimbându-şi complet atitudinea, Donald începe imediat să-şi completeze formularele de returnare a impozitului pe venit, devenind atât de entuziast în legătură cu plata acestui impozit încât aleargă din California la Washington pentru a-şi depune personal formularul. Filmul a fost lansat în cinematografe, iar vizionarea era gratuită pentru toată lumea. Departamentul de Trezorerie estima că aproximativ 60 de milioane de americani au văzut filmul, iar un sondaj Gallup a indicat că plata voluntară a impozitului pe profit a crescut cu 37%.

Până aici, totul bine. Dar unii adepţi ai teoriilor conspiraţii au mari suspiciuni legate de Walt Disney. A făcut el parte dintr-un complot al guvernului de a introduce pe furiş plata obligatorie a impozitului pe venit? Încurajându-i pe cetăţeni să plătească de bunăvoie acest impozit, autorităţile puteau să-i obişnuiască pe oameni cu ideea de a ceda o parte din câştigurile lor – iar această obişnuinţă i-ar fi permis guvernului să adopte o lege prin care să impună obligativitatea plăţii fără a întâmpina mari obiecţii.

Filmele Disney au continuat pe toată durata războiului, atingând, se crede, corzile patriotice din sufletul celor care mergeau la cinematograf. Folosindu-se de personajul îndrăgit al lui Donald Duck pentru a face apel la conştiinţa acestora, în tot acest timp se spune că i-ar fi manipulat pe oameni pentru a accepta planurile guvernului de a-şi tăia o felie din veniturile tuturor.

Încălzirea globală

ÎNCĂLZIREA GLOBALĂ: UN EVENIMENT al secolului XX care a devenit o problemă a secolului XXI. Din cauza unei creşteri a nivelului de gaze cu efect de seră produse de consumul de combustibili-fosili şi neglijenţei faţă de mediu, Pământul a început să se supraîncălzească periculos. Lumea este îngrijorată. Dar nu este aceasta cumva doar una dintre cele mai mari păcăleli din istorie? Unii aşa ar spune.

Numeroşi sceptici în problema încălzirii globale sugerează că nu există dovezi care să indice că Pământul se încălzeşte într-o manieră considerabil mai intensă şi că fenomenele pe care le resimte omenirea reprezintă doar o fluctuaţie normală de temperatură. Aceşti oameni afirmă că în spatele campaniilor ştiinţifice şi ecologice se află motive sinistre.

Conform unei teorii, propagarea conceptului de „încălzire globală" face parte dintr-un plan sponsorizat de ONU de a redistribui bogăţia, împiedicând dezvoltarea industrială în Occident şi, în special, în SUA în favoarea extinderii unor pieţe mondiale emergente majore precum China, Brazilia şi India. Aceşti adepţi ai conspiraţiilor pretind că Planul pentru Schimbări Climatice al ONU este doar o faţadă creată pentru a facilita acest transfer din lumea finanţelor globale şi că Protocolul de la Kyoto reprezintă un atac aproape făţiş împotriva SUA şi a bazei sale de putere.

Alţii consideră că o nouă ordine mondială de tipul Illuminati este cea care se află în spatele falsei alarme privind încălzirea globală. Dar de ce ar crea acest grup o iluzie atât de înspăimântătoare? Se crede că au făcut acest lucru cu scopul de a destabiliza economia SUA şi a o face vulnerabilă în faţa unui atac care face parte dintr-un presupus complot de a pune pe picioare o guvernare fascistă pentru controlul lumii.

Dacă Statele Unite s-ar angaja să respecte limitele de emisii stabilite în protocoale precum cel de la Kyoto, nu s-ar ajunge ca industria americană să se confrunte cu costurile masive ale restructurării şi cu pierderi ale locurilor de muncă la scară catastrofală? Nu s-ar ajunge ca investiţiile guvernamentale necesare să ducă la realocarea a milioane de dolari luaţi din bugetul pentru

apărare, slăbind ţara şi protecţia ei împotriva unei eventuale ameninţări militare?

Alţii afirmă că încălzirea globală este un adevăr convenabil de care se folosesc cercetătorii şi cei implicaţi în protecţia mediului pentru a obţine mai multă finanţare, complot la care participă şi mass-media, pentru a-şi asigura ştiri care garantează continuarea vânzărilor şi veniturile din publicitate. Se spune chiar că şi unele guverne sunt implicate de bunăvoie în conspiraţie, deoarece le oferă un vehicul popular prin intermediul căruia îşi pot susţine alte planuri de acţiune.

O altă abordare privind încălzirea globală susţine că este o minciună creată de guvern pentru a putea impune taxe mai mari companiilor şi indivizilor mai docili. Cum se face că vocile preocupate de mediu se aud cel mai tare într-un moment în care multe dintre guvernele lumii administrează ţări aproape falimentare şi cu resurse puţine pentru reconstrucţie?

Desigur, teoria conspiraţionistă poate fi interpretată în două sensuri. Unii sugerează că societăţile americane de energie au creat o conspiraţie prin care să convingă omenirea că încălzirea globală este o farsă cu scopul de a împiedica introducerea unei reforme în reglementare, care ar duce la o scădere masivă a profitului lor. Se susţine că firmele producătoare de petrol şi cărbune, temătoare, sunt cele care au cel mai mult de pierdut din cooperarea SUA cu Planul pentru Schimbări Climatice al ONU şi cu Protocolul de la Kyoto şi că ele se află în spatele celei mai înverşunate opoziţii.

Michael Jackson

ÎN URMA ȘTIRILOR PRIVIND MOARTEA lui Michael Jackson din cauza unui stop cardiac la data de 25 iunie 2009, au apărut speculații febrile privind ceea ce s-a întâmplat în acea zi la reședința sa din Beverly Hills și la Centrul Medical UCLA unde a fost dus. Și-a înscenat propria moarte? Era deja mort? A fost ucis?

Mulți cred că Jackson e încă în viață. Motivul pentru a-și înscena moartea? Situația sa financiară dezastruoasă. În pofida faptului că a vândut 61 de milioane de albume doar în SUA, se zvonea că acest artist cu probleme avea datorii de peste 400 de milioane $ în clipa presupusei sale morți.

Cheltuielile sale scăpaseră grav de sub control (ferma Neverland l-a costat, după cum se estimează, 14,6 milioane $ în 1988) cu mult înainte ca acuzațiile de molestare a unor copii să înceapă să-i afecteze reputația și să-i compromită cariera. Uriașele înțelegeri legale și onorariile exorbitante ale avocaților și-au lăsat, în mod inevitabil, urmele asupra averii sale, obligându-l să apeleze la împrumuturi masive, inițial de la bănci, dar apoi, din ce în ce mai mult, de la împrumutători dubioși.

Amatorii de conspirații subliniază că, dacă și-ar fi înscenat propria moarte, ar fi lichidat aceste datorii, continuând, în același timp, să încaseze venituri din drepturi de autor, atât pentru propriile sale producții (ale căror vânzări au crescut enorm, în mod convenabil, după moartea sa), cât și pentru cele în care deținea o participație, inclusiv catalogul de o uriașă valoare al pieselor formației Beatles.

Această soluție i-ar fi oferit și o cale de evadare convenabilă din ceea ce ar fi putut fi un turneu de revenire potențial catastrofal în Marea Britanie. Puțini erau cei care credeau că Michael Jackson, vizibil bolnav, era capabil să ducă la bun sfârșit un angajament uriaș de 50 de concerte. Penibilul de a fi nevoit să mimeze cântatul, de a apărea ramolit pe scenă și de a-și anula concertele ar fi însemnat, fără îndoială, sfârșitul pentru cariera sa suferindă.

Se crede că a zburat peste graniță la scurt timp după presupusul său atac de cord, printre destinațiile posibile numărându-se Mexicul și Europa de Est, unde se crede că și-a asumat o nouă identitate ceea ce, dacă privim în urmă, a fost obiectul eforturilor sale ani la rândul.

Schimbările fizice ale lui Michael Jackson au fost bine documentate, iar accelerarea acestei transformări pe parcursul ultimului deceniu coincide exact cu perioada în care se crede că a plănuit această soluție. Se zvonește că Jackson a fost înlocuit de o dublură care suferea de o boală în stadiu terminal, și de a cărui familie are grijă în schimb. Au apărut nenumărate fotografii și imagini filmate în care se presupune că starul apare viu și sănătos după data morții sale.

Decizia clanului Jackson de a anula expunerea publică a corpului său la ferma Neverland nu face decât să accentueze convingerea că artistul care a conceput *Thriller* a decis să-și înscenеze dispariția și să își trăiască restul vieții departe de presiunile care se acumulaseră în jurul său.

Dar nu toată lumea crede că Jackson se distrează cu Elvis într-un paradis privat. Există o teorie conform căreia ar fi murit în urmă cu 20 de ani, înainte de lansarea albumului *Bad*, și că a fost înlocuit de un imitator. Se zvonește că trupul său ar fi fost găsit într-un mormânt puțin adânc, lângă calea ferată miniaturală din Neverland. Autoritățile au găsit un indiciu privind identitatea cadavrului care purta, se spune, o singură mănușă și o jachetă de piele roșie.

O altă teorie susține că dependența lui Michael de anestezice puternice, cu care își trata insomnia cronică, a fost utilizată drept fațadă de către un grup dubios care îi dorea moartea. Devenit vulnerabil din cauza dependenței de medicamente și datoriilor împovărătoare, Jackson s-a trezit controlat de o grupare suspectă asociată, conform diverselor surse, cu Rusia, China sau chiar CIA. Încercările de a-l smulge pe Jackson din ghearele acestora, făcute de artist personal sau cele ale familiei sale (și care au presupus, cel mai probabil, amenințarea că vor face publică întreaga poveste), au forțat organizația ilegală să îl elimine pe talentatul artist de la care storceau bani.

Alții cred că președintele iranian Mahmoud Ahmadinejad a comandat uciderea lui Jackson pentru a distrage atenția mass-mediei occidentale de la haosul postelectoral din Iran.

David Kelly

EXPERTUL ÎN ARME DOCTOR DAVID KELLY a murit în circumstanţe dubioase în iulie 2003, la doar câteva zile după ce a recunoscut în faţa Comisiei pentru Afaceri Externe că discutase cu reporterul BBC Andrew Gilligan. Ulterior, BBC a prezentat un reportaj susţinând că ameninţarea reprezentată de Irak fusese exagerată în dosarul guvernului din septembrie 2002, care avertiza publicul britanic asupra existenţei armelor de distrugere în masă.

Ancheta Hutton şi-a propus să determine dacă circumstanţele care au dus la moartea doctorului Kelly ar fi putut avea vreun efect asupra stării sale de spirit sau dacă era posibil ca aceste circumstanţe să fi influenţat acţiunile altora. Însă într-o declaraţie făcută de lordul Hutton la 28 ianuarie 2008, s-a prezentat următoarea concluzie: „Sunt convins că doctorul Kelly şi-a luat singur viaţa tăindu-şi venele de la încheietura stângă şi că moartea sa a fost grăbită de faptul că luase tablete de co-proxamol. Mai mult, sunt convins că nu a existat nici o terţă persoană implicată în moartea doctorului Kelly".

Medicul legist din cadrul anchetei Hutton, doctorul Nicholas Hunt, a declarat că doctorul Kelly a murit în urma pierderii unei mari cantităţi de sânge provocate de secţionarea venelor încheieturii, dar alţi experţi s-au arătat sceptici în faţa acestei concluzii. Într-o scrisoare publicată în *The Guardian*, specialiştii în medicină David Halpin, C. Stephen Frost şi Searle Sennett şi-au exprimat opinia că acest lucru era „foarte puţin probabil". Doctorul Hunt a afirmat doar că artera ulnară fusese tăiată. Această secţionare completă ar fi determinat contractarea şi închiderea arterei, ceea ce ar fi permis sângelui să se coaguleze. Ca să moară astfel, ar fi trebuit ca doctorul Kelly să piardă mult mai mult sânge decât raportase echipa de pe ambulanţă.

Doctorul Alexander Allan, legistul toxicolog care a participat la anchetă, a afirmat că nivelul componentelor medicamentului din sânge era sub o treime din ceea ce ar constitui, în mod normal, o supradoză fatală. Halpin, Frost şi Sennett îşi încheie scrisoarea concluzionând: „contestăm faptul că doctorul

Kelly ar fi putut muri în urma unei hemoragii sau din cauza ingerării de co-proxamol sau din ambele cauze". Această teorie ridică problema adevăratei cauze a morţii doctorului Kelly – şi, mai mult, a motivelor pentru care este ascunsă publicului.

Doctorul Kelly a negat că ar fi putut fi principala sursă a BBC, iar Ministerul Apărării a afirmat că nu s-a sugerat nici o clipă că doctorul Kelly şi-ar putea pierde locul de muncă din cauza acestei probleme. Cu toate acestea, un prieten al doctorului Kelly, diplomatul britanic David Broucher, a declarat comisiei de anchetă Hutton că, într-un e-mail trimis cu doar câteva ore înainte de dispariţia sa, doctorul Kelly a făcut aluzie la criza sa, folosind explicaţii precum „mulţi actori întunecaţi care fac jocuri". În alte conversaţii, Kelly a părut să-şi prevadă propria moarte spunând că va fi „probabil găsit mort în pădure" dacă invazia britanicilor în Irak avea să continue.

În 2007, Norman Baker, parlamentar liberal-democrat, a publicat o carte numită *The Strange Death of David Kelly*, în care a prezentat numeroasele omisiuni şi contradicţii legate de probele din acest caz, punând astfel sub semnul întrebării concluzia comisiei de anchetă Hutton. Baker a susţinut că David Kelly nu s-a sinucis şi a sugerat că era posibil să fi existat o tentativă de muşamalizare în care să fi fost implicată poliţia din Valea Tamisei, care fusese responsabilă de ancheta oficială. Însă un membru al familiei lui Kelly a respins teoriile acestuia, spunând: „Am citit-o toată, cuvânt cu cuvânt, şi nu cred nimic".

John F. Kennedy

CINE L-A ÎMPUŞCAT PE PREŞEDINTELE John F. Kennedy şi de ce? La peste 40 de ani de la acel foc de armă tras din apropierea celebrei movile cu iarbă, controversele sunt, în continuare, aprinse...

Lee Harvey Oswald

Ancheta de zece luni a Comisiei Warren a ajuns la concluzia că preşedintele a fost împuşcat de Lee Harvey Oswald, care a fost şi el ucis înainte de a se prezenta la proces. Mii de adepţi ai conspiraţiilor cred că Lee Harvey Oswald a fost pus să-l ucidă pe John F. Kennedy, apoi a fost împuşcat şi el pentru a-l împiedica să dezvăluie adevărul despre ceea ce s-a întâmplat de fapt. Cu toate acestea... există destule dovezi că Oswald *chiar a fost* singurul implicat în asasinarea preşedintelui şi că nu s-a aflat nici o conspiraţie în spatele său.

Dacă ar fi fost o conspiraţie, ar fi fost nevoie de o echipă cu o motivaţie mai mult decât supraumană. De exemplu, cum anume ar fi putut să producă un asemenea volum de dovezi care să-l incrimineze pe Oswald într-un interval de timp atât de scurt? Ar fi avut la dispoziţie doar câteva zile pentru a-şi face planurile după anunţarea traseului pentru paradă, iar în tot acest timp ar fi trebuit să angajeze un asasin, să se intereseze în privinţa detaliilor şi să plaseze dovezi strategice, toate acestea fără a fi descoperiţi!

Chiar şi acţiunile lui Oswald au fost deosebit de suspecte în săptămâna dinaintea asasinatului. De ce ar fi făcut un drum, în mijlocul săptămânii, până la locul unde se afla arma, în ziua următoare celei în care a auzit de trecerea lui JFK pe lângă locul său de muncă, dacă, în mod sigur, conspiratorii ar fi putut să facă ei înşişi acest lucru? Şi de ce şi-ar fi lăsat acasă verigheta în ziua fatidică în care a fost împuşcat JFK? Şi de ce ar fi plecat mai devreme de la serviciu, după asasinare, pentru a rătăci prin Dallas? Apoi, când a fost interpelat de un poliţist, de ce l-a împuşcat? Toate par să sprijine fără drept de apel afirmaţiile că Oswald însuşi era vinovatul.

Dacă a existat o conspiraţie, s-ar părea că nu a fost prea bine gândită. De ce, de exemplu, s-a decis ca asasinarea să aibă loc într-o zonă atât de centrală şi populară? Dacă o organizaţie precum CIA sau FBI s-ar fi aflat în spatele atentatului, cu siguranţă acestea ar fi avut acces la mijloace mai sofisticate de atac. Iar dacă a fost o conspiraţie, de ce să fi fost Oswald distribuit în rolul principal? CIA, FBI, Mafia sau complexul militar-industrial ar fi avut o mare varietate de ucigaşi experimentaţi dintre care să aleagă. Dacă se pregătea o conspiraţie de o asemenea amploare, decizia de a angaja un asasin neprofesionist ar fi fost o mişcare neobişnuită şi prea puţin probabilă. Doar dacă nu cumva, desigur, această abordare excentrică ar fi fost aleasă tocmai pentru a deturna atenţia şi a muşamaliza adevărata conspiraţie.

Comisia Warren a ajuns la concluzia că Oswald a fost singurul asasin, iar verdictul s-a bazat pe declaraţii ale martorilor, filme detaliate, fotografii, informaţii suplimentare privind autopsia şi acces la documente ultrasecrete pe care noi pur şi simplu nu le avem. Dar pasionaţii conspiraţiilor ar contesta această concluzie cu argumentul că membrii Comisiei Warren au fost influenţaţi de guvern.

Conspiraţia guvernului

Există şi o linie de argumente care sugerează că guvernul SUA a fost cel care l-a ucis pe JFK. Dar de ce? Unul dintre adepţii teoriei susţine că, la 16 ani după incidentul Roswell, JFK voia să ne extindem în spaţiul cosmic.

Amatorii de conspiraţii afirmă că guvernul a comandat asasinarea lui JFK într-o încercare de a compromite programul spaţial. După incidentul Roswell, guvernul păstrase o atitudine foarte secretoasă în legătură cu adevărul despre evenimentele acelei zile, bucurându-se astfel de o oarecare superioritate faţă de un public ignorant şi vulnerabil fără să ştie. Este logic, aşadar, ca guvernul să nu fi fost prea încântat de perspectiva ca societatea să afle adevărul în urma călătoriilor în cosmos, fiindcă oricare ar fi fost secretul pe care îl protejau, acesta ar fi ieşit, într-un final, la iveală.

Printre ideile legate de natura acestui secret s-a numărat presupusa descoperire a unor extratereştri care luaseră deja legătura cu rasa umană şi cu care, se crede, guvernul se înţelesese ca aceştia să poată răpi oameni şi să facă teste pe ei, în schimbul unor tehnologii avansate. Deoarece guvernul voia să treacă sub tăcere înţelegerile încheiate cu vizitatorii de pe alte planete, susţine teoria, a comandat asasinarea lui Kennedy astfel ca acesta să nu mai facă presiuni privind călătoriile în spaţiu, în urma cărora s-ar fi putut face descoperiri şocante.

S-a sugerat şi că preşedintele Kennedy aflase deja despre misiunile spaţiale secrete ale guvernului, despre înţelegerea acestuia cu extratereştrii şi existenţa unei baze lunare în care locuiau aproximativ 40 000 de oameni,

precum şi despre anumite incidente misterioase petrecute pe Marte. Teoria afirmă că intenţiona să dezvăluie public descoperirile, astfel că guvernul a fost nevoit să organizeze asasinarea sa înainte ca el să le demaşte legăturile. S-au folosit de Oswald pentru a evita suspiciunile pe care le-ar fi trezit un atentat organizat profesionist.

Fidel Castro

Fidel Castro, liderul comunist al Cubei de la acea vreme, se arătase foarte ostil faţă de democraţia Statelor Unite. Întrebat în legătură cu asasinatul, Castro a negat că ar fi avut vreodată intenţia de a-l ucide pe preşedinte, susţinând că nu ar fi fost nicidecum avantajos pentru el, fiindcă o astfel de acţiune ar fi atras o invazie a armatei SUA în faţa căreia nu ar fi avut nici o şansă să reziste. Mai mult, Kennedy însuşi nu prea făcuse nimic care să-l înfurie pe liderul din Cuba. Dimpotrivă, se opusese cu dârzenie ideii de a trimite trupe în Cuba, spre nemulţumirea corporaţiilor din industria de armament.

Dar chiar dacă nu s-a aflat el însuşi în spatele asasinării, în mod direct, nu ar fi fost greu pentru Fidel Castro sau un colaborator al acestuia să cerceteze trecutul lui Lee Harvey Oswald şi să-l convingă să treacă la acţiune. Oswald fusese el însuşi comunist şi distribuise materiale de propagandă mai ample în care susţinea regimul din Cuba.

Nimeni nu poate şti dacă, într-adevăr, Castro ar fi vrut să facă aşa ceva. A spus că nu era nemulţumit de situaţia de la acea vreme şi ştia că riscul ca preşedintele Kennedy să declanşeze un război împotriva sa era foarte mic. Dar, ţinând cont de toate acestea, alţii ar fi fost mai mult decât încântaţi să-l alunge din Cuba. Baronii industriei petroliere din SUA reprezentau unul dintre numeroasele grupuri care voiau eliminarea lui Fidel Castro, pentru că le distrugea rafinăriile şi sondele de petrol din Cuba.

Kennedy le impusese restricţii comerciale riguroase baronilor petrolului, provocându-le pierderi de milioane, iar cum sfera publică nu acorda deloc atenţie acestui aspect şi nu se vedea nici o soluţie la orizont, nu este posibil ca aceştia să fi luat problema în propriile mâini?

Legăturile dintre Fidel Castro, Kennedy, baronii petrolului şi Oswald sunt cel puţin neclare. Dar ştim cu certitudine că existau tensiuni considerabile între ei. Oare acest lucru a împins una dintre părţi la crimă?

Mafia

Prea puţini ştiu că fratele lui Kennedy, Robert, se lupta să reducă activitatea grupărilor de crimă organizată din SUA, inclusiv cea a Mafiei. Toţi membrii grupărilor mafiote declaraseră că ar fi în avantajul lor ca fie Robert, fie John să dispară din peisaj.

Desigur, asasinarea lui JFK ar putea fi interpretată drept un avertisment serios adresat guvernului SUA pentru a-l determina să abandoneze pe loc cercetările asupra lumii infracţionale. Un asasinat ar fi fost cu siguranţă o modalitate dramatică de a demonstra lumii că nimeni, nici măcar preşedintele, nu poate îndrăzni să le stea în cale.

Martorii au afirmat că l-au văzut pe Oswald, în diverse ocazii, în compania unor mafioţi cunoscuţi. Iar dacă Oswald lucrase pentru Mafie, e posibil ca Jack Ruby să fi fost angajat pentru a-l asasina pe Oswald şi a-l împiedica să dezvăluie adevărul? Oswald dăduse de înţeles că ştia mai multe decât declarase.

Intenţiile Mafiei nu erau amiabile. Emiţând constant cereri pentru tot mai multe arme şi oameni, fuseseră scandalizaţi aflând că preşedintele Kennedy ameninţa cu retragerea din Vietnam. Prezenţa armatei americane în ţară împiedica indirect autorităţile vietnameze să pună punct fluxului constant de droguri care era traficat către SUA şi care amplifica profiturile Mafiei. Când Kennedy a fost asasinat, documentul pe care îl redactase şi în care afirma că se gândeşte să se retragă din Vietnam s-a pierdut, aparent – s-ar părea că Mafia găsise o soluţie eficientă pentru a păstra deschisă calea de acces a drogurilor în SUA.

Este posibil oare ca Mafia să se fi infiltrat în guvernul Statelor Unite? Sau ca unii dintre membrii săi să fi fost corupţi pentru a influenţa procesele în care era implicată Mafia? Acesta să fie motivul pentru care nu s-a făcut niciodată o anchetă completă în privinţa posibilităţii unei conspiraţii?

CIA

Kennedy şi CIA ajunseseră în impas din cauza invaziei din Golful Porcilor din Cuba, unde exilaţii cubanezi invadaseră ţara într-o încercare de a răsturna guvernul lui Fidel Castro, ajutaţi de CIA, care le oferise finanţare şi pregătire. Operaţia a eşuat spectaculos şi au început controversele legate de cine era responsabil de înfrângere. Nici una dintre părţi nu era dispusă să cedeze. Kennedy dădea vina pe CIA că abordase greşit invazia, iar CIA îl învinovăţea pe Kennedy, acuzându-l că nu acordase suficiente resurse cu care să lucreze. Cu siguranţă, plutea multă ostilitate în aer şi chiar dacă asasinatul a avut efecte mai dramatice decât cele anticipate, e posibil ca preşedintele Kennedy să fi descoperit un complot fie împotriva lui personal fie împotriva guvernului. Oare a fost nevoie să fie redus la tăcere înainte de a apuca să spună ceva? Cu siguranţă nu poate fi exclusă posibilitatea ca asasinatul să fi fost un act de autoapărare, acoperind intenţiile CIA. Dacă avea să funcţioneze, era esenţial să nu lase urme.

Iar în această situaţie ar fi fost imperativ să apeleze la un asasin din afară. Ar fi fost uşor pentru ei să formuleze o ameninţare la adresa lui Kennedy,

Oswald ar fi auzit toate detaliile, iar apoi ar fi făcut scos el castanele din foc pentru CIA. CIA ar fi avut personalul şi experienţa necesară pentru a-şi acoperi urmele, iar natura foarte neprofesionistă a lui Oswald ar fi asigurat o dublă cacealma.

Mai mult, este posibil ca CIA să se fi folosit de unul dintre agenţii din Serviciile Secrete. Poate că Oswald a fost doar asasinul pe care trebuia să-l vadă publicul. Există declaraţii privind prezenţa la faţa locului a unor agenţi care nu ar fi trebuit să se afle acolo. E uşor de crezut că teoria unui al doilea ucigaş este adevărată. Dacă aşa stau lucrurile, ar fi putut un ucigaş cu experienţă şi înarmat să se ascundă în movila cu iarbă?

Complexul militar-industrial

Planurile lui Kennedy de a retrage trupele din Vietnam a creat cu siguranţă multe nemulţumiri, nu doar în rândul grupărilor mafiote pentru care războiul era foarte avantajos, ci şi în complexul militar-industrial, adică în păienjenişul de interese care lega guvernul, forţele armate şi industriile producătoare. Latura industrială a acestui triunghi de fier era deja furioasă pe el din cauza felului în care procedase în problema Cubei.

Realegerea lui Kennedy era aproape sigură, iar el făcuse deja publică o declaraţie conform căreia, după încheierea alegerilor, va retrage trupele din Vietnam. La doar patru zile după asasinat, Johnson a suplimentat trupele trimise, acţionând împotriva politicii enunţate de Kennedy, dar fiind pe placul Mafiei şi, într-o măsură şi mai mare, în asentimentul complexului militar-industrial.

Întrebarea dacă a fost posibil ca preşedintele Kennedy să-i înfurie pe cei din complexul militar-industrial suficient încât aceştia să comande uciderea sa rămâne nerezolvată, dar ceea ce este sigur este că aceştia nu erau încântaţi de acţiunile sale recente.

Cealaltă întrebare este care a fost rolul FBI-ului în această poveste. Este puţin probabil ca ei să fie consideraţi asasini, ci doar conspiratori. Totodată, este greu de crezut că aceştia ar apela la o acţiune atât de făţişă, deoarece ei tind să opteze pentru operaţiuni în culise şi mai puţin către cele cu expunere publică.

Dar chiar dacă nu este, în mod direct, responsabil de asasinat, FBI este responsabil pentru bunăstarea ţării, astfel că e posibil să fi avut unele informaţii anterior asasinării preşedintelui.

KGB

Adepţii de extremă dreaptă ai teoriilor conspiraţiei susţin că Oswald a înfăptuit asasinatul de unul singur, totul în numele cauzei comuniste. În cursul celor doi ani pe care i-a petrecut în Rusia, Oswald s-a căsătorit cu o rusoaică, despre care se zvonea că este influenţată de ideologia marxist-leninistă. Se credea, de asemenea, că fusese îndoctrinat cu avantajele modului de viaţă comunist. Mai mult, Războiul Rece se afla în cel mai letal punct al său, iar când a venit momentul decisiv, Oswald a părut destul de mulţumit să facă el onorurile, toate în numele iubirii.

Profesorul Revilo Oliver a scris o relatare de 123 de pagini în cadrul Raportului Warren şi susţine că preşedintele Kennedy a fost ucis de o conspiraţie comunistă internaţională din cauză că nu îi servea aşa cum promisese că o va face. Kennedy nu dădea semne că ar vrea să instaureze comunismul în SUA. Oliver a concluzionat totodată, plin de regrete, că în vreme ce Kennedy, instrument al comuniştilor, a fost plâns de o naţiune întreagă, nimeni nu a vărsat nici o lacrimă la moartea lui Adolf Hitler.

Martin Luther King

CÂND MARTIN LUTHER KING a fost asasinat prin împuşcare în Memphis, la 4 aprilie 1968, evenimentul a declanşat indignare şi un val de tulburări care a cuprins întreaga ţară, implicând peste o sută de oraşe din toate colţurile SUA. Două luni mai târziu, puşcăriaşul evadat James Earl Ray, căruia îi fusese atribuită crima după ce poliţia descoperise amprentele acestuia pe o carabină găsită lângă locul faptei, a fost prins pe aeroportul Heathrow din Londra, după ce încercase să fugă din SUA cu un paşaport fals. A fost extrădat în SUA şi a recunoscut asasinarea lui Martin Luther King.

Dar cum ar fi putut un hoţ evident mărunt şi neexperimentat (cariera sa infracţională cuprindea, în special, tâlhărirea unor taximetrişti sau jefuirea unor mici magazine stradale, pentru care era mai mereu prins) să plănuiască o crimă atât de complicată precum asasinarea unei persoane foarte cunoscute şi să-şi croiască drum până la Londra, prin Atlanta, Toronto şi Portugalia? Cum şi-ar fi permis cheltuielile de călătorie sau, cu atât mai mult, cum ar fi putut plănui dinainte complexul plan de evadare? Anchetatorii numiţi de Congres au estimat că Ray a cheltuit cel puţin 9607 $ între momentul când a evadat din închisoare şi cel în care a fost arestat în Londra, sumă care este echivalentă, în monedă actuală, cu aproximativ 40 000 $. Şi cum ar fi putut să conceapă un plan atât de elaborat, dar să fie atât de neglijent încât să lase arma crimei la locul faptei, purtând amprentele sale?

Cu câteva zile înainte de a pleda vinovat, Ray exprima unele temeri într-o scrisoare către avocatul său, Percy Foreman: „Cu această pledoarie de vinovăţie, mi se pare că îmi asum toată vina, ceea ce nu mă deranjează". Într-un alt paragraf, Ray scria: „Din cauza prostiei mele am ajuns în situaţia asta". Chirurgul plastician din Memphis, doctorul McCarthy DeMere, medicul lui Ray din închisoare, a declarat în faţa Congresului în 1978 că îl întrebase odată pe Ray, „Chiar ai făcut asta?" Iar Ray a răspuns, „Ei bine, hai să spunem aşa: nu am făcut-o de unul singur". Ray şi-a schimbat declaraţia privind pledoaria de vinovăţie la doar câteva zile după ce o făcuse, afirmând că

fusese convins să execute crima. A fost pus să facă asta, a spus el, de către un bărbat misterios numit „Raoul", care îl recrutate pe Ray într-o afacere de contrabandă.

La începutul anului 1996, o femeie pe nume Glenda Grabow a ieşit în public pretinzând că purta povara unui secret de ani întregi. Îl cunoştea pe Raoul. Declaraţiile ei sunt detaliate într-o carte a doctorului William F. Pepper, care a dat de urma acestui bărbat şi a afirmat că acest evaziv Raoul locuieşte, în prezent, în partea de nord-est a SUA. Dar este originar din Portugalia, una dintre destinaţiile lui Ray după asasinat, până să fie arestat. „Raoul" era un contrabandist de arme, a spus Grabow, iar ea pretinde că l-a văzut descărcând şi asamblând ilegal arme. Ray a afirmat că executa operaţiuni de contrabandă cu arme de foc în Canada şi Mexic pentru Raoul.

Avocatul lui Ray a susţinut că guvernul SUA a fost implicat în conspiraţia care urmărea asasinarea lui King. Preşedintele Hoover vorbise deschis despre neîncrederea sa faţă de King, pe care îl acuza că are legături cu comuniştii şi pe care îl numea „cel mai celebru mincinos din ţară" – dar e acesta un motiv suficient pentru a dori să scape de un personaj popular? FBI-ul avea şi el o părere proastă despre King, descriindu-l drept „cel mai periculos şi eficient lider de culoare din ţară" şi acuzându-l că este consiliat de comunişti.

Cei care cred că a existat o conspiraţie în spatele morţii lui King afirmă că Ray a fost folosit drept ţap ispăşitor. A pledat vinovat deoarece era ameninţat de pedeapsa cu moartea – dacă ar fi pledat nevinovat şi ar fi fost găsit vinovat, ar fi fost condamnat la moarte – iar unii s-au întrebat dacă ar fi mărturisit uciderea lui King în cazul în care lucrurile ar fi stat altfel. A solicitat ca procesul să fie rejudecat până în 1998, anul morţii sale, iar solicitarea sa a fost susţinută de fiul lui King, Dexter.

În cadrul unui proces intentat în 1999 de către familia King împotriva lui Loyd Jowers, care deţinea un restaurant în apropierea locului unde fusese ucis King, Jowers a recunoscut că primise 100 000 $ pentru a aranja moartea lui King, iar un juriu din Memphis l-a găsit vinovat de organizarea asasinatului şi a concluzionat că fuseseră implicate şi „agenţii guvernamentale". Deşi o anchetă guvernamentală a stabilit în 2000 că nu existau suficiente probe privind implicarea CIA sau FBI, există câteva alte detalii deconcertante care par să contrazică acest lucru. Se zvoneşte că un pompier martor la asasinat a declarat poliţiei care sosea la faţa locului că împuşcătura venise dinspre un alt grup de tufişuri decât cel luat în calcul iniţial de poliţie, dar fusese ignorat. O femeie care a fost şi ea martoră la scenă a declarat că, imediat după ce a fost tras focul de armă, a văzut un bărbat fugind şi plecând cu maşina, fără ca poliţia să încerce să împiedice fuga sa. Cine era acest bărbat misterios şi de ce insistă poliţia atât de mult că focul de armă a venit dintr-un anumit loc, deşi martorii au declarat altceva? Acţionau sub comanda unor superiori care aveau interesul de a face scăpat un asasin plătit de guvern? Sau este acest complot şi mai complicat?

Deoarece aproape toate persoanele despre care se crede că au fost implicate în moartea lui King au murit, pare puţin probabil să se ajungă vreodată la un răspuns definitiv.

Lady Diana

MOARTEA RAPIDĂ ŞI BRUTALĂ A PRINŢESEI DIANA într-un accident de maşină în Paris, pe 31 august 1997, a lăsat în urmă milioane de persoane care o deplâng şi destul de multe teorii ale conspiraţiei. A fost moartea ei un simplu accident ori un act de răzbunare? Nu a durat mult până au început să apară o mulţime de suspecţi.

Speculaţiile că Diana ar fi fost ucisă intenţionat, ca punct culminant al unui plan ticălos de amploare din care mai făcea parte un şofer băut şi o goană nebună din calea paparazzilor, au început chiar din noaptea în care a murit, iar în cursul următoarelor două săptămâni cruciale au început să se contureze diverse teme distincte. Una era că Diana fusese ucisă de către familia regală sau, acţionând în numele familiei regale, de către serviciile secrete britanice. Motivaţia lor? Să fi fost pentru a-i lăsa calea liberă lui Charles să se însoare cu confidenta şi iubirea sa de-o viaţă, Camilla Parker-Bowles? Sau pentru că nu-şi doreau ca un musulman, mai exact Dodi al-Fayed, să joace rolul de tată vitreg al viitorului rege al Angliei? BBC a relatat că liderul libian, colonelul Gaddafi, le-a spus susţinătorilor săi, în cadrul unui discurs televizat, că „accidentul" era o conspiraţie complexă între francezi şi britanici, deoarece nu voiau ca un bărbat arab să ia de soţie o prinţesă britanică.

Printre alţi suspecţi pomeniţi de adepţii conspiraţiilor se numără IRA, CIA, militanţii musulmani şi chiar francmasonii. În fond, Diana şi Dodi au fost ucişi sub un pod de piatră, simbol masonic. Sau poate că Diana a fost eliminată de agenţi ai corporaţiilor internaţionale producătoare de armament pentru a pune capăt cruciadei sale împotriva minelor antipersoană.

În aprilie 2008 un juriu a făcut public, în sfârşit, mult aşteptatul verdict oficial: Diana fusese ucisă în mod nelegiuit de stilul de conducere vecin cu neglijenţa crasă a şoferului Henri Paul şi a fotografilor de presă. Iată câteva alte versiuni la care să meditaţi...

MI6

Dacă Diana reprezenta o ameninţare pentru tron, asta însemna că era, ar spune mulţi, şi o ameninţare la adresa stabilităţii şi bunăstării statului. Ce motiv mai bun pentru serviciile secrete să o elimine? Unii membri ai serviciilor secrete par să aibă o înţelegere oarecum ciudată asupra a ceea ce reprezintă o ameninţare la adresa statului. Există dosare şi despre John Lennon şi despre Jack Straw, iar un fost agent secret a afirmat că, la un moment dat, MI6 a complotat să distrugă întregul guvern laburist în anii '70. Nu este imposibil ca aceeaşi organizaţie care considera că Lennon poate provoca un dezastru social şi politic să creadă că şi Diana era pe punctul de a genera revolte populare pe scară largă.

Mai mult, existau suspiciuni că MI6 o hărţuise pe Diana pe tot parcursul căsniciei sale, urmărind-o şi apoi dând publicităţii informaţii personale. De exemplu, mulţi cred că MI6 s-a aflat în spatele scandalului „Squidygate", care i-a afectat atât de mult reputaţia în timpul separării sale de Charles.

Bodyguardul Trevor Rees-Jones fusese membru al regimentului de paraşutişti şi efectuase două stagii în Irlanda de Nord. Totodată, făcuse parte din Poliţia Militară Regală. Cu un astfel de trecut, ar fi fost aproape imposibil să nu vină în contact cu membri ai serviciilor secrete. Oare faptul că doar el a supravieţuit accidentului poate constitui o dovadă că a fost complice la asasinarea prinţesei Diana?

Dodi ca ţintă

Există şi o teorie conform căreia moartea Dianei nu a fost provocată de un complot asasin, ci a fost o consecinţă a unui plan complex de a-l ucide pe Dodi, pus la cale de către duşmanii în afaceri ai tatălui acestuia. Cu siguranţă, moartea prinţesei Diana ar fi fost o faţadă spectaculoasă pentru o eventuală operaţiune de acest gen.

Mohamed al-Fayed şi-a făcut destul de mulţi duşmani la vremea sa. A cumpărat compania Harrods după o luptă aprigă şi i s-a refuzat cetăţenia britanică după ce au apărut întrebări legate de legalitatea afacerilor sale. Fiind fiul său cel mare, Dodi ar fi fost o ţintă evidentă pentru oricine ar fi vrut să-şi regleze conturile cu al-Fayed.

Punctul de vedere egiptean

Mulţi egipteni s-au înfuriat aflând că lui Mohamed al-Fayed, concetăţeanul lor, îi fusese refuzată cetăţenia britanică şi considerau că articolele din presă, care minimalizaseră moartea fiului său vorbind exclusiv de cea a Dianei,

aveau doar rolul de a contribui la ostilitatea generală împotriva rasei lor. La câteva zile de la accident, Egiptul vuia de teorii conspiraţioniste. Editorialistul Anis Mansour scria în cel mai important ziar de limbă engleză din Egipt, *Al-Ahram Weekly*, „Serviciile secrete britanice au ucis-o pentru a salva tronul, tot aşa cum CIA a ucis-o pe Marilyn Monroe la aceeaşi vârstă. Fiind posibil să se căsătorească cu un musulman, căruia ar fi putut să-i nască un băiat numit Mohamed sau o fată numită Fatma, iar acel copil musulman să devină fratele regelui Angliei, păzitorul bisericii, trebuia să existe o soluţie".

Unii cred că Diana era pe punctul să anunţe o convertire religioasă. „Cine a ucis-o?" se întreba autorul unui articol despre „convertirea Dianei la islam" în *Al-Ahram*. „Serviciile secrete britanice? Cele israeliene? Sau ambele? Credem că dorinţa Dianei de a se converti la islam este motivul pentru care a fost ucisă. Nu declarase ea că avea de gând să şocheze lumea?"

Cu toate acestea, unii comentatori egipteni au luat în râs această goană după senzaţional. Ziarul *Al-Ahram Weekly* comentează acid că autorul a uitat să implice „compania franceză care a construit iniţial tunelul, acuzând-o de crimă".

Diana trăieşte

Poate că Diana nici nu a murit, de fapt? Există întotdeauna şi posibilitatea să-şi fi înscenat propria moarte, în stilul lui Elvis, şi să se fi retras cu Dodi undeva pe o insulă pustie, departe de paparazzi, eventual alături de Elvis, Michael Jackson şi alţi prieteni.

Un adept al conspiraţiilor a observat cât de important era faptul că Maica Tereza a fost depusă, înainte de înmormântare, într-un sicriu mare de sticlă, în vreme ce sicriul prinţesei Diana era închis. Sicriul lui Dodi nici măcar nu a fost văzut vreodată, cu atât mai puţin să fi fost deschis la înmormântare. Argumentul oficial a fost că feţele lor erau prea desfigurate pentru a putea fi privite într-un coşciug deschis, însă ni s-a spus, pe de altă parte, şi că Diana a reuşit să murmure câteva cuvinte înainte de a muri.

O dovadă în sprijinul acestei teorii este faptul că bodyguardul Trevor Rees-Jones este încă în viaţă, în pofida declaraţiilor făcute de experţi Mercedes care susţin că e practic imposibil ca cineva să fi supravieţuit unei coliziuni într-o maşină care gonea cu 190 km/h. Poate, după cum afirmă avocaţii lui Henri Paul, maşina nu mergea chiar atât de repede. Poate că accidentul a fost înscenat de Rees-Jones, după ce îi lăsase pe Diana şi Dodi altundeva?

La fel de bizar este faptul că la volan nu s-a aflat şoferul obişnuit al lui Dodi. Enigma legată de Henri Paul, ofiţerul de securitate care a acceptat în ultimul moment să conducă maşina, rămâne nerezolvată. Identitatea sa a fost ţinută secretă timp de câteva zile după accident. Conform colegilor de la hotelul Ritz, acesta fusese destul de singuratic şi nu prea socializa cu ei.

Aparent, există atât de puţine informaţii personale despre Henri Paul încât unii susţin că pur şi simplu el nu exista, alţii cred că a fost scos pe furiş din spital după ce i s-a pronunţat decesul, de către doctorii care erau mână în mână cu familia al-Fayed. Există, totodată, relatări contradictorii despre cantitatea de alcool consumată de Paul înainte de accident; raportul oficial menţionează că avea în sânge de trei ori mai mult alcool decât limita legală în Franţa, dar martorii l-au văzut consumând doar două băuturi, afirmaţie confirmată neoficial de lordul Stevens, care a supervizat ancheta asupra accidentului realizată de către Poliţia Metropolitană.

Poate cel mai suspect fapt este că Diana a mărturisit pentru *Daily Mail*, cu doar şase ore înainte de a muri, că intenţiona să se retragă complet din viaţa publică. Ei bine, cu siguranţă a reuşit. Nu vom şti niciodată dacă accidentul a fost o impresionantă scenă „a morţii" din care s-a retras într-o intimitate fericită sau dacă a fost o încercare de a-şi înscena moartea, care a decurs îngrozitor de prost. În măsura în care operaţiile estetice permit acest lucru, ar merita, poate, să căutăm o rudă îndepărtată, uimitor de frumoasă, care vine să-i viziteze pe copiii Dianei. Asta, desigur, doar dacă nu este adevărat ceea ce spun unii, că accidentul a fost înscenat de extratereştri, iar ea a fost luată pe furiş înapoi la nava-mamă, pentru a i se alătura lui Elvis.

Bruce Lee

BRUCE LEE, ÎMBRĂCAT ÎN COSTUMUL chinezesc tradiţional pe care l-a purtat în filmul *Intrarea dragonului*, a fost înmormântat în cimitirul Lake View din Seattle la 20 iulie 1973. Dar, cu mult înainte de moartea sa neaşteptată şi tragică, la vârsta de 32 de ani, Asia întreagă vuia de zvonuri că murise cu câteva luni înainte. Concluzia oficială a fost de „moarte accidentală", dar conform unei surse, Triadele din Hong Kong îl uciseseră pe Lee pentru că refuzase să le plătească taxă de protecţie. O altă ipoteză era că acesta fusese drogat de un fost sensei care detesta faptul că îi învăţa pe străini arte marţiale. Mulţi chinezi consideră că Lee a fost victima propriului său regim intens de antrenamente, în timp ce alţii cred că abuzul de medicamente ar fi cauza morţii sale. Unii cinici chiar afirmă că Lee şi-a înscenat moartea şi că nu face decât să aştepte momentul potrivit pentru a se întoarce în societate.

Cea mai populară versiune publicată în presa din Hong Kong sugera că Mafia din SUA îl omorâse pe Lee. După ce a terminat filmările la *Viespea verde*, Lee a fost abordat de agenţi ai Mafiei care voiau ca acesta să devină prima vedetă asiatică de la Hollywood. Curajos, Lee a refuzat şi s-a întors în Hong Kong. Ulterior, se presupune, capii Mafiei, umiliţi, i-au semnat lui Lee condamnarea la moarte şi au angajat un asasin profesionist. O anexă interesantă la această teorie este afirmaţia că fiul lui Lee, Brandon, şi el actor în filmele cu arte marţiale, ar fi fost împuşcat mortal „accidental" din cauză că aflase informaţii vitale despre ucigaşul tatălui său.

Poate cea mai absurdă teorie legată de moartea lui Lee este aceea că o prostituată l-ar fi ucis în urma unui atac de panică. Dacă ar fi să credem această poveste, Lee consumase un afrodisiac puternic, devenind violent în timpul actului sexual. Temându-se pentru viaţa ei, prostituata a pus mâna pe cel mai apropiat obiect – o scrumieră de sticlă – şi l-a lovit pe Lee în cap. Nu avea să se mai trezească niciodată din coma care a urmat.

Nenumărate documentare, cărţi şi reviste au pretins că spun „adevărata" poveste a morţii lui Bruce Lee. Din punctul de vedere al oamenilor din Hong

Kong, informaţiile complete legate de moartea lui Lee nu au fost dezvăluite niciodată şi, probabil, nici nu vor fi.

Din păcate, nu este singura moarte care va rămâne de-a pururi învăluită în mister.

John Lennon

JOHN LENNON A FOST ÎMPUŞCAT la 8 decembrie 1980, în faţa clădirii Dakota din New York, de către un tânăr de 25 de ani, Mark David Chapman. A fost Chapman doar un alt ucigaş cu probleme mintale, nesigur de propriile motive, sau este posibil ca în spatele asasinatului să se fi aflat raţiuni politice?

Pare puţin probabil ca Chapman să-şi fi dorit să capete faimă ucigându-l pe Lennon. În toată viaţa sa a refuzat aproximativ 40 de interviuri şi a spus el însuşi „Nu sunt un om care îşi doreşte publicitate". Nu a permis niciodată să se filmeze documentare despre el şi nu a acordat niciodată un interviu. Mai mult, sângele rece de care a dat dovadă după ce îl împuşcase pe Lennon era de-a dreptul remarcabil.

Lennon a fost unul dintre muzicienii cei mai activi în plan politic din cadrul generaţiei sale. Acest lucru, combinat cu reputaţia sa de utilizator de droguri, l-a făcut să fie catalogat drept „indezirabil" în ochii autorităţilor, astfel încât a devenit dificil pentru el să obţină dreptul de rezidenţă în SUA. Faptul că întoarcerea sa la celebritatea de dinainte a coincis cu instalarea la putere a lui Reagan este cel puţin interesant. Politicile lui Reagan erau radicale, iar Lennon era singurul om care ar fi putut să strângă milioane de persoane care să protesteze împotriva lor. Prin urmare, trebuie să ne întrebăm dacă nu a existat şi vreo implicare politică în uciderea sa.

În cartea sa *Asasinarea lui John Lennon*, Fenton Bresler susţinea că Chapman a fost manipulat prin spălarea creierului şi programat să-l ucidă pe Lennon.

O altă teorie afirmă că, de fapt, cel care l-a ucis pe Lennon a fost celebrul scriitor de ficţiune horror Stephen King şi că Chapman a fost pur şi simplu plătit pentru a-şi asuma vina pentru crimă. Teoria pune în evidenţă asemănarea fizică dintre King şi Chapman, un mesaj codat al guvernului care, se presupune, a fost ascuns în titlurile ziarelor din săptămâna anterioară crimei şi scrisori adresate editorului unui ziar de către oameni ale căror nume, puse laolaltă, cuprind numele complet al lui Chapman şi o parte din cel al

lui King. Unul dintre autorii acestor scrisori afirmă că este „doar un pion care aşteaptă ca o mână uriaşă să mă mute pe un pătrat ostil" şi continuă spunând că acea mână este preşedintele Reagan. Teoria sugerează că acest lucru face referire la manipularea lui Chapman de către guvern, acestuia înscenându-i-se o crimă pe care nu a comis-o niciodată. Printr-o întorsătură ciudată, Chapman îl abordase pe King cu puţin timp înainte de asasinat, pentru a-i cere o fotografie cu el şi King împreună. Ulterior, a afirmat că intenţionase iniţial să-l ucidă pe King, dar nu a fost suficient de sigur pe forţele sale. Pe de altă parte, este posibil să se fi întâlnit cu celebrul scriitor pentru a discuta despre planul lor de a-l ucide pe Lennon.

Abraham Lincoln

ABRAHAM LINCOLN A FOST ÎMPUŞCAT de John Wilkes Booth în 14 aprilie 1865. Şi imediat au apărut întrebări legate de asasinarea sa. A fost Booth singurul responsabil de asasinat? Sau el a fost doar un instrument într-o conspiraţie mult mai amplă?

Rolul vicepreşedintelui în toată povestea este cel puţin neclar. Cu circa şapte ore înainte de asasinarea preşedintelui, Booth a trecut pe la hotelul din Washington care îl găzduia pe vicepreşedintele Andrew Johnson. Aflând că nici Johnson, nici secretarul său particular nu erau prezenţi, Booth a scris următorul bileţel: „Nu doresc să vă deranjez. Sunteţi acasă? J. Wilkes Booth". Secretarul particular al lui Johnson a afirmat că a găsit bileţelul în după-amiaza acelei zile. Putem deduce de aici că Johnson şi Booth se cunoşteau?

Au fost numeroşi cei care au crezut că Johnson era implicat în asasinat şi s-a înfiinţat o comisie specială privind asasinatul, care să investigheze orice dovezi ce îl legau de moartea lui Lincoln. Comisia nu a descoperit niciodată nimic dubios, cu toate acestea credinţa că Johnson era într-o oarecare măsură vinovat a dăinuit multă vreme. Cu siguranţă, pare ciudat faptul că Booth l-ar fi căutat cu atât de puţin timp înainte de asasinat.

Desigur, este posibil ca, în loc să fi fost controlat de altcineva, Booth să se fi aflat el însuşi în fruntea mai multor conspiratori, care au fost fie executaţi prin spânzurare, fie închişi la Fort Jefferson. Poate că Booth era un susţinător al valorilor sudiste, legate de sclavie şi rasism. Este posibil ca asasinatul să fi fost o soluţie mai dramatică decât cea luată în calcul iniţial. Poate că Booth intenţionase doar să-l răpească pe preşedinte şi să ceară prizonieri de război în locul său. S-ar putea ca asasinarea să fi fost o schimbare de ultim moment a planului, atunci când răpirea a eşuat.

Conform unui set de scrisori găsite asupra lui Booth, s-ar părea că el era la curent cu un complot de a arunca în aer Casa Albă. Fără îndoială, dacă aşa au stat lucrurile, dacă acel complot fusese abandonat, era nevoie de un plan mai îndrăzneţ şi mai radical pentru a îndeplini obiectivele iniţiale ale conspiratorilor. În acest sens, poate că planul original a fost unul de amploare

mai mică, iar tot ceea ce s-a întâmplat în cele din urmă a fost rodul unei decizii de mai târziu, atunci când planul a eşuat.

Lincoln îşi făcuse mulţi duşmani din cauza politicilor sale financiare. Eforturile sale din Războiul Civil i-au golit buzunarele, dar a refuzat împrumuturile cu dobândă ridicată oferite de bancheri europeni în frunte cu familia Rothschild, găsind alte căi de a finanţa războiul. Mai mult, bancherii britanici se opuneau politicilor protecţioniste ale lui Lincoln. Unii englezi din anii 1860 considerau că „schimburile comerciale britanice libere, monopolul industrial şi sclavia umană merg mână în mână". Astfel, Lincoln era considerat o ameninţare pentru sistemul deja existent, şi este posibil ca tocmai de aceea să fi fost asasinat.

Liniile de la Nazca

DESENELE DE LA NAZCA AU CONSTITUIT o nesfârşită sursă de fascinaţie pentru călători, secole la rând. Liniile apar în deşertul Nazca, pe un podiş înalt din Anzii peruvieni, la 400 km sud de Lima. Miile de linii seamănă cu desene reprezentând păsări, păianjeni, şopârle, gorile, peşti şi alte animale care nu pot fi identificate, precum şi modele geometrice simple, forme şi linii drepte. Multe dintre aceste desene nu pot fi văzute de pe pământ, conturându-se doar privite de sus. Deoarece vechii indieni Nazca nu aveau nici un mijloc de a zbura, din câte se ştie, nu este clar cum au creat aceste desene. Tehnologia de datare cu carbon a estimat că ele au cel puţin 1500 de ani vechime.

Diverşi cercetători au încercat de-a lungul secolelor să descifreze aceste modele misterioase. Numeroase explicaţii le asociază unor creaturi din spaţiu. Paul Kosok, un savant american, a încercat să găsească similarităţi între desene şi stele pentru a crea o legătură astronomică. Se crede că este posibil ca indienii Nazca să fi creat aceste desene în semn de adorare a zeilor, având eventual legătură cu lumea naturală sau cu bogăţia recoltelor.

Alţii cred că reprezentările grafice nu au fost create de indieni, ci au fost trasate de extratereştri veniţi în vizită. Erich von Däniken a publicat o carte în 1968 numită *Carele zeilor: mistere nerezolvate din trecut*, în care prezenta teoria conform căreia aceste linii reprezentau un culoar de aterizare pentru navele extraterestre. Von Däniken credea că aceşti extratereştri construiseră şi alte minuni precum Marile Piramide de la Giseh. Mai mult, o carte în limba franceză a autorilor Louis Pauwels şi Jacques Bergier, *Dimineaţa magicienilor*, se folosea de aceste linii pentru a demonstra teoria lor că extratereştrii vizitaseră Pământul cu multe mii de ani în urmă, în preistorie. Această specie extraterestră îi ajutase pe oameni în prima parte a existenţei lor, prin tehnologia şi cunoştinţele mult avansate, permiţându-le să se ridice deasupra nivelului altor specii şi să ia în stăpânire planeta.

Totodată, unii cred că extratereştrii consideraţi autorii acestor desene au vizitat Pământul pentru a participa la o întâlnire secretă cu liderii mondiali.

Teoria afirmă că s-au folosit de acea zonă, în mod normal pustie, pentru a ateriza cu nava lor enormă, au călătorit în secret pentru a se întâlni cu aceşti lideri, apoi s-au întors în acelaşi punct îndepărtat pentru a pleca. Guvernele implicate au găsit o explicaţie a acestor semne misterioase pentru a ascunde adevăratul motiv al existenţei lor. Unii cred chiar că extratereştrii se întorc cu regularitate, motiv pentru care liniile nu s-au estompat odată cu trecerea anilor – de fapt, ele reprezintă marcaje proaspete de la aterizările recente.

Alţii susţin că aceste semne nu au absolut nimic de-a face cu extratereştrii, ci constituie o dovadă că vechiul popor Nazca pusese la punct o misterioasă tehnologie avansată. Indiferent ce ar fi produs aceste semne, afirmă conspiraţionişti, probabil că alte popoare au devenit fie invidioase, fie înspăimântate şi le-au distrus, înainte de a-şi îndeplini scopul sinistru. Deşi există prea puţine probe în sprijinul acestei teorii, nu pare imposibil ca aceste linii bizare să aibă o explicaţie la fel de ciudată.

Mai mult, aceste desene stranii nici nu sunt unice. Mai la sud se află cea mai mare figură umană din lume, gravată pe un versant al Muntelui Solitar, numită Uriaşul din Atacama. Altundeva, în America de Sud, se află numeroşi munţi cu imagini reprezentând păsări în zbor, spirale şi monştri antici semănând cu nişte războinici. Cum semnificaţia lor a dat naştere la interpretări foarte diferite, probabil că aceste mistere vor rămâne nerezolvate şi în secolele următoare.

Aleksandr Litvinenko

PE 23 NOIEMBRIE 2006, CÂND FOSTUL OFIŢER al Serviciilor Secrete Ruseşti, Aleksandr Litvinenko, a murit într-un spital din Londra, s-a stabilit că moartea lui este primul caz documentat de sindrom de radiaţie acută pe bază de poloniu-210. Dar a rămas încă nerezolvat misterul: cine a fost făptaşul?

Cea mai vehiculată teorie susţine că guvernul rus a fost cel care s-a aflat în spatele morţii unuia dintre foştii săi angajaţi, printre argumentele importante numărându-se faptul că preşedintele de la acea vreme (actualmente prim-ministru) Vladimir Putin a fost cel pe care Litvinenko l-a acuzat deschis de otrăvirea sa. Într-o scrisoare redactată pe patul de moarte şi publicată în Marea Britanie la scurt timp după decesul său, el afirma că şeful statului rus era „persoana responsabilă pentru starea mea actuală", continuând apoi prin a-l acuza că este „barbar şi nemilos [...], nedemn de funcţia sa [şi] de încrederea bărbaţilor şi femeilor civilizate".

Litvinenko se refugiase în Occident pentru a scăpa de persecuţiile din ţara sa natală, devenind un critic vehement al comportamentului statului rusesc şi în special al regimului lui Putin. A scris două cărţi incendiare (*Blowing up Russia: The Secret Plot to Bring Back KGB Terror* şi *Lubyanka Criminal Group*) în care acuza guvernul că este responsabil de numeroase acte de terorism, inclusiv de atentatele din apartamentele din Moscova, care au avut loc în 1999.

Era totodată foarte vehement şi în susţinerea celor care se aflau în conflict cu guvernul rus, indiferent dacă la modul metaforic sau efectiv, precum jurnalista Anna Politkovskaia, care a fost asasinată şi diverse personaje din rândurile rebelilor ceceni. Astfel că e uşor de înţeles de ce Putin ar fi dorit reducerea sa la tăcere.

Se presupune că Litvinenko a înghiţit doza letală după ce i-a fost strecurată într-o băutură, la barul Pine din Hotelul Millennium, din Grosvenor Square, în timpul unei întâlniri cu Andrei Lugovoi şi Dimitri Kovtun, doi foşti agenţi de spionaj ruşi. Lugovoi este considerat a fi cel care a pus la cale operaţiunea. Cei care se opun consumului de peşte crud s-au grăbit să susţină că

otrăvirea a avut loc la barul Itsu Sushi din Piccadilly – ulterior, lanţul de restaurante sushi a fost afectat de o scădere a vânzărilor. Litvinenko a început să se simtă rău chiar în aceeaşi zi (1 noiembrie) şi a murit cu doar puţin peste trei săptămâni mai târziu.

Poliţia britanică a descoperit prin Londra urme de poloniu care făceau legătura şi cu Litvinenko şi cu Lugovoi şi Kovtun, inclusiv în biroul unui alt refugiat politic din Rusia, omul de afaceri miliardar Boris Berezovski, dar şi în avionul British Airways care efectuase cursa Londra-Moscova înainte şi după otrăvire. S-a formulat o cerere de extrădare pentru Lugovoi, cerere care a fost refuzată.

Guvernul lui Putin nu este singurul care a fost acuzat de otrăvirea lui Aleksandr Litvinenko. Mulţi cred că implicarea unui personaj dubios ca Boris Berezovski, cunoscut drept aliat împotriva lui Putin, a fost şi mai sinistră. Probele legate de urmele de poloniu sugerează că avea legături cu Lugovoi, Kovtun şi Litvinenko.

Berezovski era şi el un critic violent al administraţiei lui Putin şi se presupune că a participat la complotul de asasinare a colegului său disident Litvinenko din dorinţa de a compromite preşedintele de la acea vreme şi de a dărâma guvernul rus.

O altă teorie afirmă că persoanele care au orchestrat uciderea lui Litvinenko au fost duşmanii pe care şi i-a făcut acesta în perioada petrecută în cadrul departamentului de crimă organizată a FSB (succesorul KGB). Aceştia ar fi vrut astfel să-i închidă gura fostului angajat al statului, care dezvăluia tot mai multe informaţii.

Alte surse pretind că guvernul britanic a fost cel care s-a descotorosit de Litvinenko. Se zvoneşte că fostul agent FSB era un spion britanic, ajuns la sfârşitul carierei sale şi a cărui instabilitate devenise un risc prea mare pentru a fi neglijat.

Locuitorii de pe Lună

CEI MAI MULŢI AU AUZIT DESPRE PERSONAJUL mitic al omului de pe Lună. Dar dacă nu ar fi cu adevărat un mit? Dacă ar exista, de fapt, mai mulţi bărbaţi şi femei? Se zvoneşte că există o misterioasă societate selenară alcătuită din sute, poate chiar mii de oameni, cu o civilizaţie superioară din punct de vedere tehnologic chiar şi celor mai avansate societăţi secrete de pe Pământ. Detaliile privind această societate sunt sumare, dar cele mai însemnate teorii vorbesc despre implicarea lui Sigmund Freud şi a CIA, două dintre cele mai misterioase nume din istoria lumii.

Cel pe care-l cunoaştem sub numele de Sigmund Freud a fost, conform adepţilor acestei teorii despre locuitorii de pe Lună, membru al societăţii sus-menţionate, în care toată lumea este o clonă a celuilalt, o rasă de mini-Freud, cum s-ar spune. Teoria afirmă că, ajuns pe Lună, Freud a început să fie chinuit de conştiinţă când şi-a dat seama cu uimire că ceilalţi locuitori de pe Lună ar putea cu uşurinţă să se folosească de superioritatea lor psihologică şi ştiinţifică pentru a cuceri societatea mai înapoiată a celor de pe Pământ. De aceea, a revenit în secret pe Pământ şi le-a împărtăşit oamenilor cunoştinţele sale, considerate de majoritatea oamenilor drept teorii psihologice.

Deşi Freud nu a îndeplinit niciodată complet ceea ce îşi propusese să facă şi nu şi-a dezvăluit niciodată adevărata identitate, clonele sale de pe Lună au început să se simtă ameninţate. În cele din urmă, au decis să-i calce pe urme lui Freud, dar în loc să continue actele filantropice ale psihologului, dedicate emancipării populaţiei pământene, s-au concentrat pe cei aflaţi în funcţii cu autoritate, sperând că aceştia vor fi de acord să acţioneze ca reprezentanţi ai autorităţii celor de pe Lună. Temerile lui Freud erau justificate. Locuitorii de pe Lună chiar plănuiau să cucerească Pământul.

Aceşti conspiraţionişti cred că oamenii de pe Lună au luat prima dată legătura cu autorităţile americane aproximativ în aceeaşi perioadă în care s-a format grupul CIG (Central Intelligence Agency Group). Această organizaţie a fost ulterior înlocuită de CIA, în 1947. Suprapunerea celor două momente pare a fi mai mult decât o simplă coincidenţă. Este posibil oare ca CIA să fi

fost înfiinţată drept o organizaţie alcătuită exclusiv din oameni de pe Lună? S-ar părea că aceste fiinţe s-au infiltrat şi în alte sectoare ale guvernului SUA şi deţin, în prezent, poziţii importante în stat, precum şi în armată şi marină.

Desigur, cei care combat teoria vor pretinde că oamenii au călătorit pe Lună şi au trimis numeroase sonde robotice care să efectueze cercetări extinse. Atunci de ce nu au găsit nici o dovadă privind existenţa oamenilor de pe Lună? Contraargumentul este că ar fi fost destul de simplu pentru aceste fiinţe să intercepteze sondele robotice şi să le ofere date false. Dar dacă astronauţii au fost manipulaţi psihologic, inoculându-li-se aceleaşi informaţii care le fuseseră oferite şi sondelor? Oamenii de pe Lună ar fi avut timp mai mult decât suficient să se pregătească pentru sosirea noastră şi să se retragă în ascunzători provizorii.

Întrebarea cea mare este: care va fi următorul pas al oamenilor de pe Lună? Odată ce s-au infiltrat în toate organizaţiile media, dominaţia lor mondială nu este prea departe. Poate că ar fi trebuit să-l ascultăm cu mai multă atenţie pe Freud.

Malcolm X

PE 21 FEBRUARIE 1965, MALCOLM X a fost ucis cu un glonţ tras de la distanţă mică, exact când îşi începea discursul din sala de baluri Audubon din New York. Pe 10 martie 1966, trei bărbaţi au fost condamnaţi pentru crimă de gradul I. Unul dintre ei, Talmadge Hayer, membru al organizaţiei Naţiunea Islamului, a recunoscut că fusese unul dintre cei care au tras, dar a insistat că ceilalţi doi, Thomas 15X Johnson şi Norman 3X Butler, erau nevinovaţi.

Impresia generală era că în spatele asasinatului se aflase Naţiunea Islamului, pentru că Elijah Muhammad, liderul organizaţiei, declarase public că era iritat de dezertarea lui Malcolm din organizaţie şi că se temea că acesta le-ar putea da în vileag secretele. Unul dintre acestea era acuzaţia că Naţiunea se întâlnise cu partidul nazist din SUA şi cu organizaţia Ku Klux Klan şi că acceptase bani de la albi rasişti – care erau cu toţii de acord cu politica rasială a Naţiunii. Un alt secret era faptul că Elijah Muhammad concepuse nenumăraţi „copii divini" cu o jumătate de duzină de secretare ale Naţiunii care aveau vârsta adolescenţei.

Există şi alte teorii privind asasinatul. Una dintre ele afirmă că uciderea lui Malcolm a fost comandată de un cartel de droguri, eventual chinez, din cauza eforturilor lui Malcolm de a combate traficul de stupefiante în Harlem, ceea ce, credeau cei care au comandat asasinatul, le prejudicia afacerile. Malcolm renunţase anterior la consumul de droguri şi la alcool, încercând să-i convingă şi pe alţii să facă acelaşi lucru. El sugera că drogurile se numărau printre metodele utilizate de albi pentru a-i controla pe negri – afirmaţie care ar fi putut să-i irite pe dealerii locali de droguri.

Alţii susţin că Departamentul de Poliţie New York este cel care ar trebui considerat responsabil de moartea lui Malcolm. Ei indică existenţa unui al doilea bărbat care a fost arestat împreună cu Hayer la locul crimei, dar a dispărut ulterior în mod misterios, fără să fi fost numit. Nu s-a mai vorbit de el niciodată în articolele de presă sau rapoartele poliţiei din acea perioadă, iar unii sugerează că ar fi fost vorba de un agent de poliţie sub acoperire a

cărui identitate a fost ascunsă pentru propria lui protecţie. Această teorie este susţinută de lipsa forţelor poliţieneşti la acel eveniment, deoarece cei aproximativ 20 de poliţişti al căror rol era de a-i asigura securitatea lui Malcolm se aflau fie în alte părţi ale clădirii decât sala discursului, fie în alte clădiri din apropiere. Se pune întrebarea de ce nu au reuşit să-i asigure o protecţie eficientă unei personalităţi atât de controversate – să fi fost Departamentul de Poliţie implicat în asasinarea sa?

O altă teorie sugerează implicarea CIA şi a FBI în crimă. Malcolm era pe punctul de a pune ţara într-o situaţie neplăcută, acuzând SUA de rasism şi de încălcarea drepturilor omului în ţări ale Lumii a treia. O variaţie pe această temă este că guvernul a comandat uciderea lui Malcolm pentru că se îndepărta de separatismul rasial şi tindea să devină un eficient combatant pentru drepturi civile, mişcare pe care autorităţile o considerau teren fertil pentru naşterea de revoluţionari comunişti.

Adevăratul motiv din spatele asasinării lui Malcolm nu va fi aflat niciodată, probabil. Uciderea sa, ca şi cea a lui John F. Kennedy, va continua să fie sursă de speculaţii şi în anii următori.

Mari feline extraterestre

POVEŞTILE DESPRE CREATURI FELINE MISTERIOASE care au fost observate prin mlaştinile englezeşti, prin vâlcelele scoţiene sau prin văile galeze au devenit la fel de obişnuite ca dezvăluirile despre politicienii corupţi. Mulţi oameni susţin că au văzut un animal uriaş cutreierând prin sălbăticie, umbra sa ameninţătoare fiind aceea a unei feline de mărime nefirească. Deci, ce anume stă la baza acestor poveşti?

Conform unei teorii, aceste animale sunt feline de mari dimensiuni, dar nu forme de viaţă nepământene, ci creaturi apărute pe pământ, animale alungate de la circuri, din colecţii importate ilegal, din grădini zoologice şi alte menajerii mobile. Ele sunt pantere, pume, râşi, caracali, oceloţi, tigri, lei şi pisici de junglă, toate abandonate în sălbăticie, unde s-au alăturat faunei deja existente.

Unii cred că felinele care cutreieră zonele rurale îndepărtate sunt hibrizi; feline sălbatice abandonate care şi-au găsit un nou adăpost în regiuni puţin populate, unde s-au împerecheat cu animale locale, dând naştere la noi specii. Astfel ar putea fi explicate dimensiunile şi forma lor neobişnuită. Este posibil să fi apărut în urma procesului natural de evoluţie? Sau este vorba despre specii exotice nedescoperite, care au existat dintotdeauna în număr mic, hrănindu-se cu animale domestice nesupravegheate?

Numărul apariţiilor lor a crescut, de la câteva observate în munţii şi dealurile din Europa, SUA şi Australia în anii '50, la descoperiri mult mai frecvente în prezent. Bestia din mlaştina Bodmin, Pantera din Munţii Albaştri şi Tigrul din Tantanoola nu mai sunt basme pline de mister şi magie. S-ar putea explica această creştere prin introducerea unor reglementări mai stricte în domeniul protecţiei animalelor, legi ce i-au forţat pe proprietarii fără scrupule să renunţe la menajeriile lor altădată dragi? Poate că da.

Dar cum ar trebui abordate teoriile conform cărora aceste mari feline extraterestre sunt capabile să dispară, sunt rezistente la gloanţe şi pot face salturi uriaşe în înălţime şi lungime sau îşi pot schimba forma? Cum pot fi explicaţi ochii care ard ca nişte becuri roşii? Sunt aceste feline mari cu

adevărat extraterestre? Au venit extratereştrii pe Pământ deghizaţi în feline uriaşe astfel încât să poată cutreiera planeta în secret, pentru a strânge informaţii despre locuitorii săi, eventual în perspectiva unui atac de amploare asupra rasei umane?

Christopher Marlowe

ÎN 1593, PE CÂND AVEA 29 DE ANI, Christopher Marlowe, unul dintre cei mai mari poeţi şi dramaturgi englezi, a fost înjunghiat mortal de Ingram Frizer. Istoricii admit că uciderea sa a avut loc, cel mai probabil, în urma unei altercaţii dintr-un bar – o ceartă despre cine să plătească nota, de fapt – dar unii cred că este posibil ca moartea sa violentă să fi avut o cauză politică. Înainte de moartea sa, acuzaţiile de blasfemie, de subminare a puterii statului şi de homosexualitate îi distruseseră imaginea publică; totodată, a fost acuzat de ateism pe baza dovezilor prietenului său şi colegului în ale dramaturgiei, Thomas Kyd. Unii cercetători afirmă că, din cauza credinţelor sale, Marlowe a fost asasinat de către Sir Francis Walsingham, susţinător al puritanilor şi agent al reginei Elisabeta I. Alţii îi acuză pe regalişti, în special pe susţinătorii ducelui de Essex, de uciderea sa. E important de observat că, într-un final, ucigaşul lui Marlowe a fost graţiat de regină.

În secolul al XVI-lea pedeapsa pentru „crime" precum cele de care era acuzat Marlowe presupunea să fie fiert de viu, ars pe rug sau spânzurat, spintecat şi tăiat în patru. Dacă ne gândim la aceste pedepse, nu este deloc surprinzător că unii oameni cred că Marlowe şi-a înscenat propria moarte. Dacă s-ar fi mulţumit să fugă din ţară sau să se ascundă undeva, ar fi fost urmărit toată viaţa. Astfel, pare să fi fost o soluţie mult mai bună să-şi înscenеze moartea şi să-şi asume o nouă identitate. Deoarece, după cum spun unii, Marlowe lucrase ca spion pentru guvern încă din perioada studenţiei la Universitatea Cambridge, el ar fi avut şi experienţa şi contactele necesare pentru a pune în aplicare un astfel de plan. Într-adevăr, faptul că investigaţia legistului şi îngroparea ulterioară a corpului – într-un mormânt fără nume – s-au încheiat în 48 de ore de la „ucidere" vin să susţină această idee.

Chiar şi în prezent, evenimentele care au dus la moartea lui Marlowe sunt învăluite de supoziţii conspiraţioniste şi mai puţin de fapte concrete. Deşi s-a spus că Ingram Frizer a fost ucigaşul poetului, probabil că nu vom şti niciodată adevărul despre sfârşitul lui Marlowe.

Marte

DUPĂ PĂMÂNT, MARTE ESTE PLANETA cea mai locuibilă din sistemul nostru solar şi, în pofida faptului că are temperaturi extreme de aproximativ –50°C, cercetările au arătat că, la un moment dat, planeta a avut un climat similar cu al Terrei. Studiile sugerează că toate şansele ca Marte să fie locuită au fost distruse de un val violent de comete şi asteroizi. Suprafaţa planetei este acoperită cu cratere care probează catastrofa.

Au fost date la iveală fotografii cu posibile fosile microscopice ale unor organisme similare bacteriilor, găsite în meteoriţi marţieni, ceea ce a declanşat speculaţii conform cărora ar fi existat cândva viaţă pe Marte. Dovezi uimitoare au arătat că e posibil ca, la un moment dat, să fi existat viaţă inteligentă pe Marte. Au fost recepţionate de pe planetă de la sondele marţiene de cercetări fotografii cu structuri piramidale remarcabile care, pe lângă faptul că par a fi construite artificial, au un „aspect" similar cu Marele Sfinx de la Giseh. Implicaţiile acestui fapt sunt destul de tulburătoare.

Dacă „piramidele" de pe Marte sunt ceea ce par a fi, ar părea destul de sigur că au o oarecare legătură cu cele de pe Pământ. Să fi existat o civilizaţie antică, mult superioară civilizaţiei noastre, care a ajuns pe Marte şi a construit piramidele? Sau, şi mai tulburător, a venit pe Pământ o civilizaţie antică de pe Marte şi a construit piramidele de la Giseh? Sau poate că piramidele au fost, de fapt, create de o civilizaţie dintr-un alt sistem solar, ale cărei origini nici nu putem spera să le înţelegem?

O întrebare răspândită printre adepţii conspiraţiilor este dacă s-au efectuat şi pe Pământ cercetări similare celor pe care le efectuăm noi pe Marte. Pe termen lung se crede că savanţii plănuiesc o serie de experimente în urma cărora, prin transportarea unor bacterii simple pe Marte, s-ar putea duce viaţă pe această planetă. Nimeni nu poate contesta teoria că viaţa pe Pământ ar fi început în acelaşi fel. E posibil ca o civilizaţie mai avansată şi mai veche decât a noastră să fi creat intenţionat modul nostru de viaţă. Dacă aşa stau lucrurile, par legitime întrebările legate de scopul marţienilor sau de soarta care ne aşteaptă. Suntem oare doar marionete într-o imensă conspiraţie intergalactică?

Amatorii de conspiraţii îşi exprimă şi îngrijorarea că există aici pe Pământ câţiva oameni aleşi care ştiu mai multe decât sunt dispuşi să spună. Sonda spaţială *Mars Observer,* lansată spre Marte în 1993, a dispărut în mod misterios cu trei zile înainte de a se apropia de orbita Planetei Roşii. Pentru un observator cinic, această dispariţie era foarte convenabilă – ce metodă mai bună de a muşamaliza ceea ce se descoperise acolo dacă nu era pe placul NASA? E posibil ca sonda să fi fost lansată cu trei zile înainte de data anunţată public, permiţându-le astfel oficialilor să cântărească informaţiile pe care le descoperea. Dacă avea să găsească dovezi deranjante privind forme de viaţă extraterestră, afirmaţia că sonda dispăruse ar fi redus considerabil neliniştea publicului.

Însă au existat şi încercări reuşite de a trimite sonde pe Marte, inclusiv *Mars Express* şi *Spirit*. Dar acestea au fost compromise de problemele de comunicare, astfel încât controlorii de la sol au primit puţine informaţii sau deloc. Există şcoli de gândire care sugerează că fotografiile care apar în cele din urmă în presă nu sunt decât falsuri create pe Pământ sau, şi mai îngrijorător, că marţienii au preluat controlul asupra sondelor şi ne trimit doar imaginile pe care vor ei să le vedem.

Robert Maxwell

REŢEAUA DE INTRIGI ŢESUTĂ în jurul lui Robert Maxwell pe parcursul vieţii sale nu a început să se destrame decât după moartea sa, în noiembrie 1991. În timp ce făcea plajă pe iahtul său, în largul insulelor Canare, a dispărut în mod misterios peste bord, exact în momentul în care începeau să iasă la suprafaţă dezvăluiri privind tranzacţiile sale financiare suspecte. Fostul preşedinte al Mirror Group fusese implicat, se crede, într-o operaţiune de spălare de bani de 40 de miliarde $, alături de Mafia rusească şi un grup aparţinând de Triadele chinezeşti. Era, în acelaşi timp, şi un apropiat al conspiratorilor care plănuiseră lovitura de stat din 1991 împotriva preşedintelui rus Mihail Gorbaciov, şi s-a aflat în zona marginală a scandalului „Irangate". În acelaşi timp, se mişca cu graţie printre cei care deţineau puterea în lume şi avea acces în cele mai exclusiviste locuri, inclusiv în Biroul Oval şi la Kremlin. Dat fiind trecutul său controversat şi periculos, este prea puţin surprinzător că moartea sa, chiar şi în prezent, rămâne învăluită în mister.

Există numeroase teorii conspiraţioniste privind „asasinarea" lui Maxwell, dintre care multe tind să amestece fapte imaginare cu unele reale. Cea mai populară teorie susţine că a murit din cauza asocierii strânse cu Mossadul, serviciul secret israelian. Se presupune că agenţii Mossadului au hotărât să-l elimine pe Maxwell deoarece acesta ameninţa să dezvăluie secrete de stat israeliene. Într-adevăr, moartea sa are toate semnele unei operaţiuni a Mossadului. Conform celor care susţin această teorie, agenţii israelieni au urcat la bordul iahtului lui Maxwell, *Lady Ghislaine*, la adăpostul întunericului, şi i-au înfipt în gât un ac plin cu o otravă letală pentru sistemul nervos. Apoi i-au aruncat corpul în mare pentru a face ca moartea sa să pară o sinucidere.

Pe lângă faptul că avea relaţii strânse cu Israel, se crede că Maxwell fusese agent al serviciilor secrete comuniste (SB), înfiinţând nenumărate companii în numele unor foşti membri ai KGB, ai agenţiei STASI din Germania de Est şi ai guvernului bulgar. Se zvoneşte şi că guverne şi şefi ai unor grupări infracţionale din Europa de Est au absorbit miliarde întregi din banii spălaţi de Maxwell, după moartea acestuia.

Paul McCartney

ÎN 1969 ZVONURILE CĂ PAUL MCCARTNEY murise cu trei ani în urmă au făcut înconjurul lumii, suprapunându-se cu bănuiala, tot mai răspândită, că în spatele asasinării lui JFK se aflase o conspiraţie. Susţinătorii teoriei pretindeau că Paul murise, de fapt, într-un accident de maşină, cu trei ani în urmă, conform versurilor din piesa *A Day in the Life*. În cântec se vorbeşte despre un personaj care a murit într-o maşină, după ce a observat că luminile se schimbaseră şi, mai suspect, se menţionează că o mulţime de oameni s-au adunat să se uite la el, fiindcă mai văzuseră chipul acelui om.

Cei care cred în această teorie au identificat şi alte „indicii" care sugerează moartea prematură şi ascunsă a lui Paul. Pe coperta albumului *Sergent Pepper's Lonely Hearts Club Band*, plăcuţa de înmatriculare a uneia dintre maşinile din fundal poartă numărul „28 IF". Dacă Paul ar fi trăit, ar fi avut 28 de ani în acel moment. Mai mult, George Harrison poartă haine care seamănă, fără dubiu, cu cele ale unui cioclu. Pe album, la sfârşitul piesei *Strawberry Fields,* faptul că John Lennon reia într-un refren cuvintele *cranberry sauce* este, cu siguranţă, o aluzie destul de puţin subtilă la cuvintele „Îl îngrop pe Paul".[1]

Se spune că, după moartea lui Paul, formaţia Beatles a căutat un înlocuitor, pentru a-şi putea continua existenţa cu acelaşi succes ca înainte. Astfel, se crede că l-au atras pe un oarecare Billy Shears drept înlocuitor, supunându-l unor operaţii estetice complexe şi au hotărât toţi să-şi lase barbă pentru ca nimeni să nu poată observa micile diferenţe faciale care trădau faptul că acesta nu era adevăratul Paul. Dacă teoria e adevărată, atunci au făcut o treabă destul de bună.

[1] În engleză „I bury Paul" – sonoritatea celor două fraze este asemănătoare (n.tr.)

Membrii familiei regale britanice sunt extratereştri

MEMBRII FAMILIEI REGALE britanice formează un grup excentric. Gafe, scandaluri şi fapte pur şi simplu ciudate sunt parte integrală a vieţii lor aristocratice. Unii dintre ei chiar arată puţin caraghios. De ce se întâmplă asta? Să fie din cauză că, după cum ar spune unii, sunt extratereştri reptilieni care îşi schimbă forma?

Conform unei teorii, membrii familiei Windsor se adăposteau toţi de un bombardament al aviaţiei germane în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial când o bombă rătăcită a lovit adăpostul lor şi i-a ucis pe toţi. O navă extraterestră, care survola Pământul încă de la moartea reginei Victoria, s-a folosit de această oportunitate pentru a se infiltra printre oameni şi i-a înlocuit. Extratereştrii şi-au asumat identităţile acestora folosindu-se de puterile lor de a-şi schimba forma.

Se presupune că prinţul Philip este adevăratul conducător al grupului regal. Fascinaţia sa legată de OZN-uri nu este un hobby ascuns. Abonamentele sale la mai multe reviste trimestriale despre extratereştri şi presupusele vizite incognito făcute cu regularitate în zone în care s-au raportat apariţii şi zone secrete de prăbuşire a unor nave i-au permis să recepţioneze mesaje vitale şi să păstreze legătura cu vechii prieteni extratereştri. Se spune că îi este teamă să nu fie demascat şi că, urmărind fiecare teorie despre OZN-uri, se asigură că nici o informaţie privind adevărata sa identitate nu ajunge la public.

Poziţia prinţului Philip de cap al familiei extraterestre a fost, uneori, pusă sub semnul întrebării, deşi nu încape îndoială că el a fost unul dintre primii extratereştri regali – deghizarea este clar un model primitiv: uitaţi-vă doar la mărimea creştetului său şi la urechile sale! (Controversele legate de frunte par să se fi stins, dar e clar că încă mai există probleme cu urechile.) Unii spun că unchiul său, lordul Louis Mountbatten, a fost extraterestrul-şef, şi susţin că interesul său pentru OZN-uri, folosit drept acoperire, a fost transmis către locotenentul său. Asasinarea corpului său uman de către IRA în 1979 l-a obligat pe extraterestru să se întoarcă la nava-mamă.

Deşi unii cred că prezenţa extratereştrilor pe Pământ este benignă – că se află aici pentru a explora planeta şi a se folosi de identităţile lor regale pentru a vizita locuri şi a participa la evenimente la care majoritatea nu au acces –, alţii sugerează că scopul lor este mai sinistru.

Aceşti conspiraţionişti, printre care se numără fostul portar al formaţiei de fotbal Coventry City, prezentatorul sportiv şi purtătorul de cuvânt al Partidului Verde, David Icke (autointitulat fiul lui Dumnezeu), afirmă că membrii familiei regale britanice fac parte dintr-o conspiraţie de extratereştri reptilieni cu puterea de a-şi schimba forma pentru a cuceri lumea. Scopul lor este să creeze un stat totalitar, care să cuprindă întreaga lume, condus de o rasă superioară de creaturi nepământene. George W. Bush este şi el membru al conspiraţiei: acel accident suferit în timp ce mânca un covrigel nu a fost doar o întâmplare nefericită; schimbările de formă cauzează ocazional răniri ale ţesuturilor umane.

Băutura lor preferată este, se crede, sângele oamenilor şi nu se sfiesc să-i reducă definitiv la tăcere pe cei care ameninţă să le dezvăluie adevărata identitate. A fost prinţesa Diana ucisă de această forţă extraterestră pentru că le descoperise secretul? Mult timp nedumerită de insistenţele lui Charles de a avea paturi diferite, chiar şi în perioada când ieşeau împreună şi în timpul căsniciei, se spune că într-o noapte, în cursul unei vizite neprogramate în dormitorul partenerului ei, a descoperit adevărul, pentru că în timpul nopţii ei revin la forma extraterestră. Din acel moment, susţin unii, zilele ei au fost numărate.

Moartea Neagră

SE ESTIMEAZĂ CĂ MOARTEA NEAGRĂ A UCIS 75 de milioane de oameni în lumea întreagă, între 25 şi 50 de milioane fiind europeni – adică circa 30-60% din populaţia Europei. Se crede că boala s-a dezvoltat în Asia şi s-a răspândit spre vest, în Europa, în secolul al XIV-lea. E posibil ca instalarea sa în Europa să fi marcat îndeplinirea unui plan distrugător pus la cale de duşmanii Occidentului?

La sfârşitul primului mileniu d.Hr., civilizaţiile dezvoltate ale Europei s-au lansat în căutarea de noi teritorii şi au iniţiat un nou program masiv de explorare şi expansiune. Exploratorii au depăşit cu mult graniţele cunoscute anterior ale Europei de Vest şi au descoperit noi civilizaţii care nu erau doar bogate, ci şi dispuse să întreţină relaţii comerciale. După câteva secole însă lucrurile au început să ia o întorsătură proastă şi multe dintre aceste naţiuni din Orient au devenit nemulţumite, considerând că partenerii lor comerciali din Occident profitau de pe urma lor.

Prin urmare, conform teoriei, conducătorii din India au luat iniţiativa şi au lansat un plan menit să extermine naţiunile europene. Şobolani infectaţi cu ciumă au fost puşi pe vasele comercianţilor europeni. Şobolanii aveau apoi să se răspândească prin oraşele-port de la Marea Mediterană, iar pentru că europenii nu ar fi avut nici un fel de imunitate, această boală ar fi semănat haosul. Odată ce războiul biologic ar fi fost declanşat, indienii ar fi trimis o armată în Europa, pe uscat, ştiind că timpul necesar pentru a acoperi acea distanţă ar fi permis molimei să se răspândească pe tot continentul, distrugând comunităţi întregi şi decimând populaţia. Astfel, slăbită de epidemie, Europa ar fi putut fi cu uşurinţă dominată, ceea ce le-ar fi permis indienilor să adauge regatului lor noi şi întinse teritorii.

S-ar părea că acest plan a funcţionat până la un punct, pentru că, fără îndoială, Moartea Neagră a devastat naţiuni întregi, ucigând milioane de oameni... dar acea armată indiană nu şi-a mai făcut niciodată apariţia.

Piet Mondrian

CURENTUL NEOPLASTICISM sau De Stijl în pictură s-a născut în Olanda, iar Piet Mondrian şi Theo Van Doesburg au fost doi dintre principalii săi iniţiatori.

Mondrian aranja cu grijă linii şi blocuri de culoare pentru a realiza un stil care, credea el, comunica cele mai fundamentale şi universale elemente ale lumii vizuale. Făcând acest lucru, el crea mici modele, de-abia vizibile cu ochiul liber, care se jucau cu simţul vizual al privitorilor. La intersecţia unor linii negre, privitorului îi apăreau puncte gri. Liniile, juxtapuse pe un fond alb şi blocuri de culori primare, creau în pictură o iluzie tridimensională şi păreau să se deplaseze spaţial, în faţă şi în spate. Mai mult, o parte dintre privitori au observat că liniile se întrerupeau foarte aproape de marginea pânzei. Acestea sunt aspectele lucrărilor sale în care se presupune că Mondrian introducea mesaje ascunse, creându-i privitorului o senzaţie de pace şi armonie.

Unul dintre principalele concepte ale acestei mişcări era de a încerca să redea grafic un ideal utopic. Dar în spatele acestui concept artistic aparent nevinovat, este posibil oare ca pictorii să fi transmis mesaje ascunse, menite să influenţeze minţile privitorilor? Încerca Mondrian să îi programeze pe cei care îi priveau picturile astfel încât aceştia să accepte mesaje ale unei noi ordini mondiale, care să promoveze o societate liniştită, fără clase, pe baza unor imagini de armonie şi mulţumire interioară? Sau e posibil să se fi folosit de picturile sale pentru a exercita o influenţă mai întunecată asupra maselor, urmărind ca, în final, să manipuleze o întreagă societate?

Marilyn Monroe

DINTRE SUTELE DE CĂRŢI care au fost publicate despre Marilyn Monroe după moartea acesteia, aproximativ 50 sunt relatări complete care descriu doar ultima săptămână din viaţa sa şi diversele teorii conspiraţioniste care au apărut în legătură cu moartea ei prematură.

Concluzia oficială a fost că Marilyn s-a sinucis cu o supradoză de somnifere Nembutal şi hidroxid de clor, dar există mai multe detalii ciudate în relatările privind moartea sa, care au rămas neexplicate până în prezent. Ora decesului său, de exemplu, a fost estimată de unul dintre cei care au găsit cadavrul ca fiind între 21:30 şi 23:30, dar acest lucru a fost modificat ulterior în mod misterios. Medicii şi menajera ei au dat răspunsuri vagi la întrebări, iar ulterior şi-au schimbat versiunile privind evenimentele acelei seri. Unii dintre prietenii lui Monroe au fost informaţi despre moartea ei în jurul orei 1:00, dar au afirmat ulterior că nu murise decât la 3:00, iar poliţia fusese chemată la ceva timp după ora 4:00. Care este motivul pentru această diferenţă de timp? Şi de ce i s-a permis menajerei să plece în Europa la scurt timp după aceea, fără a fi interogată din nou? Probele medicale erau derutante şi ele. Nimic nu sugera că Monroe înghiţise medicamentele, deci cum le luase? Se presupune că şi le-ar fi administrat sub forma unei clisme, ceea ce pare o metodă puţin probabilă de sinucidere. În plus, verdictul oficial nu exclude că existau mulţi oameni care voiau să scape de ea dintr-un motiv sau altul. Dacă moartea ei a fost într-adevăr sinucidere, fără îndoială momentul a fost foarte bine ales.

Este posibil ca aventurile lui Marilyn cu indivizi aflaţi în poziţii sus-puse să-i fi permis să aibă acces direct la unele dintre cele mai bine păstrate secrete ale SUA. CIA ar fi un suspect evident în moartea sa dacă aşa ar sta lucrurile. Dacă au descoperit cât de multe ştia Monroe despre operaţiunile lor secrete, e posibil să fi decis că asasinarea ei este cea mai sigură cale pentru a se asigura că nu împărtăşea nimănui aceste informaţii. Ei au plănuit o moarte accidentală pentru a-şi ascunde urmele. Membrii clanului Kennedy, la acea vreme cea mai influentă familie din SUA, intră şi ei în categoria suspecţilor.

Relaţia lui Monroe cu preşedintele John F. Kennedy este bine cunoscută în prezent, dar la acea vreme era un secret păzit cu străşnicie. Pe lângă faptul că JFK dorea să ascundă această aventură de ochii publicului, se crede şi că i-a dezvăluit lui Monroe chestiuni ultrasecrete; după ce a pus capăt relaţiei lor, era poate îngrijorat că ea ar putea face publice indiscreţiile sale conjugale şi politice. S-a sugerat că membrii familiei Kennedy, încrezători că nu vor fi suspectaţi datorită reputaţiei lor demne de încredere şi istoricului excelent de luptă împotriva infracţionalităţii, au comandat uciderea lui Monroe (sau chiar au făcut-o ei înşişi), pentru a o împiedica să facă public ceea ce ştia. Această teorie capătă o urmă de credibilitate dacă e să dăm crezare zvonurilor că Robert Kennedy ar fi fost văzut în zona de lângă casa lui Monroe în seara morţii sale, deşi, evident, el afirmă că dispariţia ei nu are nici o legătură cu el sau familia sa.

Şi Mafia intră în discuţie, dacă sunt adevărate zvonurile că ea într-adevăr ştia prea multe despre o posibilă relaţie între Mafie şi Frank Sinatra. Deşi modul în care a murit pare puţin neobişnuit pentru a aparţine unui asasin plătit de Mafie, e posibil ca la mijloc să fi existat un complot, pentru a evita ca suspiciunile să se îndrepte spre crima organizată. Există şi numeroase persoane care cred că cei care au avut grijă de Monroe în ultimele săptămâni din viaţă au ucis-o pentru averea sa, ceea ce ar explica plecarea bruscă din ţară a menajerei sale şi aparentul refuz al medicilor ei de a dezvălui orice informaţie.

Şi mai tulburătoare e întrebarea dacă nu cumva Marilyn a fost ucisă de către extratereştri care încercau să ascundă faptul că JFK făcea parte din grupul mondial al francmasonilor hotărâţi să cucerească lumea. S-ar putea să nu aflăm niciodată.

Wolfgang Amadeus Mozart

„MOZART E MORT... DEOARECE CORPUL SĂU s-a umflat după moarte, unii oameni cred că a fost otrăvit... Acum că e mort vienezii vor înțelege în sfârșit ce au pierdut în el..."

Astfel suna un articol al unui corespondent din Praga, publicat într-un ziar din Berlin la mai puțin de o lună de la moartea lui Wolfgang Amadeus Mozart. Imediat au apărut și teoriile conspirației. Întrebările despre cine l-a ucis pe cel care fusese poate cel mai mare compozitor al tuturor timpurilor i-au bântuit pe istoricii care au încercat să destrame misterul ce învăluia o astfel de moarte prematură.

Una dintre teorii sugerează că Antonio Salieri, mult timp rivalul de moarte a lui Mozart, l-a ucis pe acesta. Într-adevăr, spre sfârșitul propriei vieți, se pare că Salieri și-a pierdut mințile și a încercat să se sinucidă. Din acel moment și până la propria sa moarte, s-a zvonit că recunoscuse, de fapt, uciderea lui Mozart. Dar ce ar fi putut să câștige Salieri efectiv din moartea lui Mozart? Deși, dintre cei doi compozitori, Mozart era de departe cel mai bun, din punct de vedere material Salieri era cel care avea o funcție mai bine plătită, de *kapellmeister* imperial, funcție care, fără îndoială, ar fi fost foarte pe placul lui Mozart. Salieri avea și un salariu mai bun și mai multe posibilități de a fi creativ, în ceea ce privea libertatea de a compune, iar la acea vreme operele lui Salieri erau cel puțin la fel de apreciate ca acelea ale lui Mozart. Din punct de vedere material, s-ar părea că Mozart ar fi avut motive mai întemeiate să-l ucidă pe Salieri. După cum se arată în filmul *Amadeus*, este posibil ca ura lui Salieri față de rivalul său să fi fost inspirată doar de invidie, pentru că el muncea din greu pentru a-și produce compozițiile artistice care, în final, erau cel mult de mâna a doua, în vreme ce Mozart compunea aparent fără efort, realizând opere ce purtau incontestabil marca geniului.

Alții i-ar indica drept vinovați pe francmasoni, cu care Mozart fusese implicat în tinerețe. *Die Zauberflöte* este, practic, o operă masonică ilustrând lupta artistului împotriva creștinismului și, în special, împotriva Bisericii Catolice. Dar, în același timp, conținutul masonic al operei este în permanență pus sub semnul întrebării. Mozart nu accepta învățăturile masonice drept lege. Provenea dintr-o tradiție incontestabil creștină și, mai mult, în duetul bărbaților înarmați din această operă se aude un coral creștin. Sarastro, personajul masonic arhetipal, nu este pozitiv de la un capăt la altul, ci apare ca un răpitor. Aparent, Mozart intenționase să creeze o nouă ordine, care să rivalizeze cu cea a francmasonilor, cunoscută sub numele „Die Grotte", ceea ce sugerează că relația sa cu masonii înșiși nu era complet fericită. Se presupune că îi făcuse confidențe prietenului său care cânta la clarinet (și, la un moment dat, mason), Anton Stadler, iar acesta îl trădase mai târziu. O posibilă dovadă finală este că masonii nu au contribuit deloc financiar la costurile de înmormântare ale acestuia și au acceptat ca Mozart să fie îngropat într-un cimitir al săracilor.

Muşamalizarea Războiului din Golf

ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI DIN GOLF de la sfârşitul secolului XX, lumea a fost uimită de superioritatea efortului de război al SUA. Armatele irakiene erau depăşite într-un raport de circa o mie la unu, iar trupele s-au întors în viaţă.

Dar asta nu înseamnă că s-au întors sănătoşi; mii de veterani de război au murit sau mor din cauza a ceea ce este numit de toţi sindromul Războiului din Golf. Simptomele sunt foarte variate, printre ele aflându-se migrene, ameţeală şi probleme de echilibru, probleme de memorie, oboseală cronică, pierderea controlului asupra muşchilor, dureri musculare şi de articulaţii, indigestie, probleme dermatologice, dificultăţi în respiraţie şi chiar rezistenţă la insulină. Încercările cercetătorilor de a identifica originea exactă a sindromului Războiului din Golf nu sunt susţinute pentru că guvernul neagă cu îndârjire existenţa acestui sindrom.

Se crede că boala ar fi putut fi creată ca un fel de agent de război biologic. Oricine ar fi creat această boală, se presupune, s-a folosit de gena HIV – boala îi atacă pe cei care au sisteme imunitare slabe. Dar nimeni nu pare să ştie care este adevărul. Lipsa finanţării şi presiunile făcute de guvern pentru a muşamaliza ceea ce s-a întâmplat cu adevărat au împiedicat o cercetare extinsă. S-ar părea că Centrul pentru Cancer M.D. Anderson din Houston, Texas este singurul loc unde acest lucru este luat în serios.

Guvernul a dat publicităţii documente care sugerează că veteranii Războiului din Golf au, într-adevăr, dreptate când susţin că au fost expuşi unor agenţi chimici şi biologici în timpul operaţiunii Furtună în Deşert. Susţinătorii veteranilor cred că SUA au fost direct responsabile pentru aceste arme încă de la început, căci vânduseră acei agenţi chimici şi biologici către guvernul Irakului.

Mai mult, este posibil ca veteranii să fi fost folosiţi drept cobai de către armată însăşi. Armata, se crede, i-a obligat pe soldaţi să accepte injecţii cu medicamente experimentale, pretinzând că acestea îi vor proteja de arme biologice şi gaze neurotoxice. Cu foarte puţin timp înainte de Războiul din

Golf, Departamentul de Alimente şi Medicamente a SUA (FDA) a adoptat Legea Provizorie, care permite armatei să utilizeze medicamente experimentale asupra membrilor săi fără consimţământul acestora „în perioade de necesitate militară". Această lege încă mai este în vigoare. În consecinţă, soldaţilor li se administrau tablete de bromură de piridostigmină şi vaccinuri cu anatoxină botulinică. FDA a declarat că armata îşi informa personalul în privinţa efectelor secundare ale acestor medicamente experimentale şi impunea redactarea de fişe medicale minuţioase pentru soldaţii cărora le erau administrate.

Însă, conform Centrului Naţional de Resurse pentru Războiul din Golf, nu aşa stau lucrurile. Departamentul de Apărare a neglijat să-şi informeze soldaţii despre posibilele efecte secundare şi, practic, i-a obligat să accepte injecţiile. Acelaşi departament nu a reuşit să păstreze evidenţe ale soldaţilor cărora li se administrau medicamente experimentale şi nu a păstrat evidenţe complete ale efectelor secundare care erau, în mod inevitabil, suportate de soldaţi. Această lipsă a evidenţelor îi împiedică şi astăzi pe veterani să primească asistenţă medicală.

Aspectul cel mai înspăimântător este faptul că microplasma despre care se crede că determină sindromul Războiului din Golf pare să fie foarte contagioasă. Se spune că unele dintre familiile acestor veterani ai Războiului din Golf au fost afectate acum de boală şi e posibil ca familiile cu venituri reduse cărora li s-au distribuit, prin intermediul băncilor de alimente, produse alimentare neconsumate în timpul operaţiunii Furtună în Deşert, să se fi îmbolnăvit şi ele.

Ar putea acest lucru să fie o formă ascunsă de control al populaţiei? Începând cu bărbaţii şi femeile care şi-au pus viaţa în joc pentru a-şi servi ţara şi care acum nu au acces la ajutor corespunzător din partea autorităţilor care i-au trimis acolo în primul rând?

După războiul din Irak din 2003, un număr şi mai mare de membri ai armatei SUA au manifestat simptome similare, factor pe care unii l-au atribuit utilizării de către SUA a unor arme cu uraniu sărăcit în timpul conflictului.

Naveta spaţială Columbia

NAVETA SPAŢIALĂ COLUMBIA a agenţiei NASA a explodat în momentul reintrării pe orbita Pământului, la 1 februarie 2003, la încheierea unei misiuni spaţiale reuşite, iar adepţii conspiraţiilor s-au întrebat dacă această tragedie a fost un accident sau rezultatul a ceva mult mai neliniştitor.

În pofida faptului că prăbuşirea a avut loc în Texas, principalele întrebări curioase s-au îndreptat spre o potenţială legătură cu conflictul arabo-israelian din Orientul Mijlociu. Dârele de vapori rămase în urma navetei ce se dezintegra au fost observate iniţial deasupra oraşului Palestine, Texas, şi tot aici au fost găsite primele resturi. Unul dintre cei şase membri ai echipajului aflat la bord era colonelul Ilan Ramon, primul astronaut trimis în spaţiul cosmic de Israel. Ramon era un fost pilot al Forţelor Aeriene Israeliene, care a participat la bombardarea reactorului nuclear Osirak, din Irak, în 1981. Prăbuşirea navetei a avut loc în contextul pregătirilor militare tot mai intense ale forţelor SUA şi ale coaliţiei, în perspectiva războiului din Irak, însă a avut în fundal şi ostilitatea tot mai accentuată în Orientul Mijlociu faţă de SUA şi faţă de inamicii lumii arabe, în special Israel. Dată fiind atitudinea aprigă de condamnare a arabilor faţă de ocuparea de către israelieni a Cisiordaniei şi ceea ce considerau ei a fi persecutarea poporului palestinian, numele oraşului unde a avut loc accidentul – Palestine, Texas – pare mai mult decât o coincidenţă pentru unii.

Pentru cei care sunt pasionaţi de crearea sau descoperirea unor conspiraţii antisioniste, aceste fapte par să indice un singur lucru: intervenţia divină. Organizaţiile teroriste palestiniene au descris accidentul drept „pedeapsă de la Allah". Mulţi dintre cei care cred că există o legătură sunt contestatari activi ai Holocaustului, iar aceştia nu au uitat să menţioneze că ambii părinţi ai colonelului Ramon erau supravieţuitori ai Holocaustului şi că Ramon luase cu el la bord obiecte şi literatură în legătură cu Holocaustul.

Alţii acuză guvernul SUA şi cred că este vorba despre un dezastru autoprovocat, o „operaţiune de război psihologic ca la carte", menită să instige

furia publicului împotriva Irakului şi, la scară mai largă, împotriva lumii arabe, pentru a-i pregăti psihologic pe oameni să susţină războiul din Irak. Chiar fără o confirmare explicită din partea guvernului, legătura tacită ar fi suficientă pentru a îmbunătăţi susţinerea faţă de un conflict controversat. Planul „Northwoods", similar acestuia, fusese pus la punct în anii 1960. Planul fusese redactat în comun de şefii de stat major ale tuturor armelor şi urmărea să arunce vina asupra Cubei dacă lucrurile luau o turnură proastă în timpul misiunii de lansare în spaţiu a lui John Glenn drept primul cetăţean american care să se menţină pe orbita Pământului, în 1962.

Au apărut şi versiuni apocrife, care sugerează că, de fapt, colonelul Ramon efectua experimente secrete în timpul misiunii spaţiale, în numele Institutului israelian de Cercetări Biologice, în căutarea unor mijloace de a combate potenţiala ameninţare reprezentată de armele de distrugere în masă ale lui Saddam Hussein. Se presupune că Ramon se folosea de camere secrete pentru a urmări praful şi vârtejurile de vânt create în deşerturile Irakului, oferind informaţii care ar fi fost de ajutor în respingerea unor eventuale atacuri viitoare.

Barack Obama

PE 5 NOIEMBRIE 2008, ISTORIA SUA a înregistrat un eveniment de mare însemnătate: Barack Obama l-a învins pe John McCain, devenind cel de-al 44-lea preşedinte al SUA şi primul şef de stat american de culoare. George W. Bush şi controversata sa administraţie republicană au fost înfrânţi. Dar cum a reuşit Obama să ajungă în acel punct?

Unii cred că în spatele ascensiunii sale se află forţe întunecate care l-ar fi susţinut, după ce a parcurs drumul de la o copilărie petrecută în Hawaii şi Indonezia, a făcut studii la Universitatea Columbia şi Facultatea de Drept de la Harvard, a lucrat 12 ani ca avocat de drept civil şi a avut trei mandate în senatul statului Illinois (1997–2004), înainte de a fi ales drept conducător al lumii libere.

Susţinătorii acestor teorii pretind că ascensiunea lui Obama la putere a fost o conspiraţie socialistă, orchestrată de un grup de finanţişti din spatele scenei, asociaţi puternicei dinastii Rothschild. George Soros, om de afaceri evreu este, se presupune, cel care a orchestrat succesul lui Obama. Susţinător de-o viaţă al cauzelor liberale şi sponsorizat de familia Rothschild, Soros, se crede, este cel care l-a condus pe politicianul originar din Honolulu pe calea unei cariere strălucite în afaceri, ce a culminat cu alegerea sa ca preşedinte. Mai mult, se presupune chiar că el l-a ales personal pe Obama drept contracandidat al lui Hilary Clinton în competiţia pentru şefia partidului democrat şi, ulterior, în cursa împotriva candidatului prezidenţial republican, McCain.

Eforturile lui Obama de a reforma radical sistemul de sănătate al SUA, care au determinat opoziţia înverşunată a dreptei corporatiste şi creştine, sunt considerate de unii drept dovadă a implicării socialismului în ascensiunea şi deciziile sale politice.

Alţii sugerează că Obama îşi datorează poziţia faptului că ar fi fost susţinut de către familia Kennedy. Se fac speculaţii conform cărora John F. Kennedy a fost cel care l-a ajutat pe tatăl lui Obama să ajungă în SUA din Kenya şi să se bucure de o educaţie universitară costisitoare. Pornind de la această bază sigură, el a reuşit să-şi propulseze fiul pe un drum ce avea să-l

ducă din cel mai tânăr stat al Americii până pe Bulevardul Pennsylvania, numărul 1 600, Washington, şi în fotoliul de preşedinte al SUA.

Influenţa unui alt clan important din SUA a fost şi ea subiect de speculaţie: este vorba despre Naţiunea Islamului. Există persoane care cred că Obama este fiul nelegitim al lui Malcolm X, fost lider al organizaţiei, şi că susţinătorii săi din cadrul Naţiunii Islamului au contribuit la ascensiunea sa drept primul american de culoare care preia puterea la Casa Albă. Este posibil ca dorinţa lui Obama de a asigura un sistem de sănătate universal să fie legată de această susţinere clandestină? Cărui grup etnic îi aparţin cei mai mulţi dintre cetăţenii SUA care nu au asigurate servicii medicale? Nu cumva este vorba de bărbaţi, femei şi copii de culoare?

Omul pe Lună

AU REUŞIT OAMENII DE PE PĂMÂNT să ajungă cu adevărat pe Lună? Cei aproximativ 500 de milioane de telespectatori care l-au urmărit pe Neil Armstrong punând piciorul pe Lună în 20 iulie 1969 s-au întrebat atunci dacă erau cumva martorii unui eveniment dubios; era oare posibil ca toată povestea să fi fost o complicată farsă prezentată de NASA, filmată cu ajutorul tehnologiilor cinematografice şi creată pentru a pretinde că SUA a învins Rusia şi alte ţări în cursa spaţială? Aselenizările au avut loc într-o perioadă deosebit de instabilă a Războiului Rece şi se credea că ţara care va reuşi prima să trimită oameni pe Lună s-ar putea folosi de acest avantaj pentru a utiliza satelitul terestru ca bază de arme nucleare, astfel că exista un motiv foarte bun pentru NASA şi guvernul SUA să încerce să convingă lumea că ei ajunseseră acolo primii.

Întrebările au devenit mai presante odată cu lansarea filmului *Misiunea Capricorn Unu,* produs de compania Warner Brothers în 1978, care mergea atât de departe încât să arate pe ecran cum ar fi putut fi realizate unele dintre efecte. Filmul ilustra o călătorie pe Marte, înscenată inteligent astfel încât publicul chiar credea că ceea ce se întâmpla era real, iar asta i-a făcut pe oameni să se întrebe dacă nu cumva se întâmplase la fel şi cu presupusele imagini filmate pe Lună la sfârşitul anilor 1960 şi începutul deceniului următor.

Există nenumărate dovezi invocate de cei care nu cred că aselenizarea a avut loc vreodată. Unii vorbesc despre steagul fâlfâind pe care îl ridică astronauţii filmaţi şi se întreabă cum de poate prezenta aceste caracteristici dacă nu există vânt în spaţiu. Alţii pretind că diversele unghiuri de umbră de pe Lună – în condiţiile în care Soarele este singura sursă de lumină directă pentru obiectele de la suprafaţă – sunt cauzate de lumini de studio şi demonstrează astfel că este o farsă. Conspiraţionistii menţionează şi lipsa stelelor în fotografiile făcute de astronauţi, explicând că acestea ar trebui să se vadă clar deoarece Luna este lipsită de atmosferă.

Pentru fiecare teorie care susţine că totul a fost o farsă există şi o contrateorie, aşa că, poate, oamenii chiar au ajuns pe Lună. Dat fiind contextul

tehnologic de la acea vreme, oricât de ironic ar părea, era mai uşor să trimiţi oameni pe Lună şi să-i filmezi acolo decât să încerci să reproduci pe Pământ mediul de pe Lună. Chiar şi filmele moderne precum *Apollo 13* au avut dificultăţi considerabile în a simula lipsa de gravitaţie pentru scene de până la 20 de secunde. Durata materialului filmat care a fost adus de pe Lună ar face să fie dificil de explicat dacă ar fi într-adevăr fals.

Nu ar fi deloc uşor să înscenezi lansarea unei rachete enorme cum este *Saturn V* şi, din nou, ar părea mult mai uşor să realizezi efectiv proiectul decât să execuţi un act masiv de iluzionism şi să păcăleşti, cumva, milioanele de oameni care te urmăresc, convingându-i că racheta a fost lansată în spaţiu deşi acest lucru nu s-a întâmplat.

Dar asta nu înseamnă că tot ceea ce primim de la NASA este exact aşa cum ni se prezintă. Chiar dacă oamenii au călătorit pe Lună, au găsit oare obiecte şi structuri care nu au fost dezvăluite niciodată publicului? Au călătorit cu scopuri ascunse? Aceste teorii sunt mai dificil de eliminat, iar faptul că suntem conştienţi că NASA furnizează doar informaţiile pe care vrea să le dezvăluie e cel puţin neliniştitor.

Oracolul din Delphi

ORACOLUL DIN DELPHI, NUMIT ŞI PYTHIA, ne duce cu gândul la imagini întunecoase şi ceţoase şi, mai ales, la profunda înţelegere şi cunoaştere a oamenilor. Delphi se află pe versanţii muntelui Parnas din Grecia, iar oraşul, numit în trecut Kastri, se afla deasupra ruinelor unui complex sacru şi a fost mutat în anii 1890, când au început excavaţiile arheologice sistematice în zona ruinelor.

Conform mitologiei greceşti, Zeus a trimis doi vulturi, unul spre est şi unul spre vest, care să găsească centrul pământului. Când aceştia s-au întâlnit la Delphi, s-a aflat astfel că acela era punctul central. *Omphalos* este o piatră de formă conică care, în trecut, fusese aşezată în faţa templului pentru a marca „buricul" pământului.

Pe la 1500 î.Hr. zona a fost colonizată de micenieni, care au păstrat altarul închinat zeiţei Geea, zeiţa Pământului. Până la acea vreme, femeile înţelepte din Delphi deveniseră deja faimoase. Altarul a cunoscut prosperitatea încă 500 de ani, până când Apollo a coborât din nord şi l-a ucis pe Python, care păzise altarul mamei sale. Apollo a revendicat pentru el însuşi altarul şi, după ce s-a descotorosit de sibilele Geei, şi-a instalat propriile oracole.

Cu secole înainte de naşterea lui Hristos, călătorii plini de credinţă străbăteau drumul până la Delphi, pentru a cere sfaturi de la faimosul oracol. Oraşele considerau aceste pelerinaje drept o prioritate absolută şi făceau donaţii generoase pentru a contribui la finanţarea lor. Timp de peste şase secole, până când altarul a fost distrus de către împăratul roman creştin Arcadius în 398 d.Hr., Delphi a fost centrul lumii spirituale.

Dar era acest lucru o ameninţare la adresa altor religii? În climatul patriarhal al acelor vremuri, puteau oamenii să accepte ideea venerării unei zeiţe? Se putea crede că o zeiţă avea capacitatea de a reprezenta tot ceea ce însemna înţelepciune? Şarpele era un simbol puternic al zeiţei şi, mii de ani, a fost foarte respectat. Dar, în cele din urmă, religiile care au urmat s-au folosit de şarpe pentru a simboliza ispita, deci ceva rău prin definiţie. Povestea biblică

a şarpelui din Grădina Edenului este un exemplu evident. E posibil oare ca acel episod să fi fost conceput pentru a-i descuraja pe oameni să urmeze sfaturile unei religii mai vechi şi ale profeţilor ei? E o teorie care nu poate fi demonstrată sau infirmată vreodată, dar care este, cu siguranţă, plauzibilă. Date fiind puterea şi influenţa oracolului, ar fi reprezentat, în mod sigur, o ameninţare pentru religiile care au apărut mai târziu.

Ordinul Illuminati şi Noua Ordine Mondială

EXISTĂ UNII CARE CRED CĂ UN GRUP puternic de indivizi a manipulat cursul evenimentelor globale timp de secole, în cadrul unei conspiraţii menite să le asigure controlul asupra lumii şi crearea unei Noi Ordini Mondiale.

Se presupune că această cabală a fost pusă la cale, iniţial, de 13 familii legate genetic (sau Illuminati), a căror linie de urmaşi se întinde astăzi la toate palierele puterii. Se crede că oamenii cei mai bogaţi din lume, cei mai importanţi politicieni, cei mai puternici lideri din lumea afacerilor şi elitele aristocraţiei, inclusiv nobilimea britanică, sunt toţi membrii acestei familii.

Cărui scop i se dedică toţi aceştia? Crearea unui stat feudal cum nu s-a mai văzut din Evul Mediu, în care clasele de mijloc să dispară, impunându-se un sistem social în care să predomine doar conducători şi supuşi. Această Nouă Ordine Mondială (sau guvernare mondială unică) ar fi lipsită de graniţe naţionale şi regionale şi ar funcţiona pe baza unui singur sistem monetar. Ordinea ar fi asigurată de forţele guvernului mondial unic şi de o armată unificată. Doar cei supuşi ar supravieţui, iar cei care se răzvrătesc ar fi persecutaţi până la anihilare.

Un alt scop principal al acestui stat fascist, după cum se vehiculează, ar fi reducerea masivă a populaţiei planetei, chiar până la cifra de un miliard de oameni, spun unii. Nivelul actual al populaţiei reprezintă o ameninţare gravă la adresa resurselor naturale ale pământului şi a perspectivelor sale de supravieţuire pe termen lung. Totodată, se crede, o populaţie numeroasă ar ameninţa cercurile conducătoare şi păstrarea controlului.

Se afirmă că această Nouă Ordine Mondială s-a aflat în spatele celor mai multe dintre evenimentele din istoria modernă recentă care au cauzat pierderi uriaşe de vieţi omeneşti sau au redus puterea altor grupuri. Cele două mari războaie din secolul XX, Marea Criză din anii 1930, Războiul din Coreea, Războiul din Vietnam, căderea imperiului sovietic, ambele războaie din Golf, războiul din Balcani, nenumăratele conflicte din Africa şi din Orientul Mijlociu, epidemiile de SARS şi H1N1, valul tsunami din Oceanul Indian şi actuala

recesiune globală, în spatele fiecăreia dintre acestea a existat, după cum se spune, o mână invizibilă.

Unii spun că sabotajul şi manipularea sunt şi mai vechi, datând chiar din vremea cruciadelor care, se crede, au fost declanşate de un clan de Illuminati numit cavalerii templieri, sectă militară a Prioratului de Sion. Sângele care s-a vărsat şi vieţile care s-au pierdut de-a lungul secolelor au făcut toate parte dintr-un plan pentru impunerea unei rase superioare care să controleze lumea.

În prezent conspiraţioniştii cred că majoritatea liderilor din ţările industrializate moderne sunt membri sau colaboratori ai acestui grup, la fel şi cei mai importanţi jucători din industrie sau din domenii influente precum extracţia de petrol, serviciile bancare şi industria farmaceutică. Cei care nu au acceptat să renunţe la putere în favoarea acestei Noi Ordini Mondiale au fost eliminaţi. Unii afirmă că asasinarea lui John F. Kennedy şi a fratelui său a fost orchestrată de Illuminati deoarece amândoi reprezentau o ameninţare pentru baza lor de putere, în vreme ce familia Bhutto din Orientul Mijlociu a devenit o ţintă din cauza eforturilor lui Ali şi, mai recent, ale lui Benazir de a asigura mai multă stabilitate în Pakistan. Dispariţia altor personaje de marcă care au luptat pentru pace şi ale căror idealuri erau contrare celor ale Ordinului Illuminati, precum John Lennon, au fost atribuite şi ele acţiunilor acestui grup.

Dar dacă toate acestea sunt adevărate, cum au reuşit Illuminati să îşi păstreze existenţa şi activităţile învăluite într-un secret aproape deplin? De ce nu a avut loc nici o revoltă populară împotriva acestei lăcomii şi foame de putere? O explicaţie răspândită o reprezintă faptul că acest grup a utilizat programe de control al minţii prin care a împiedicat societatea să adopte în masă o atitudine radicală, inclusiv proiectul secret al CIA, MK-Ultra. Să fie Ordinul Illuminati în permanenţă cu ochii pe toţi şi pe toate?

Ordinul Skull and Bones

PROFEŢIILE PRIVIND O NOUĂ ordine mondială sunt vechi de secole, dar nu s-au îndeplinit niciodată – cel puţin, nu în mod evident. De la Ordinul Illuminati la Grupul Bilderberg, organizaţiile secrete de tip francmasonic au fost acuzate că manipulează sau că încearcă să controleze cursul evenimentelor mondiale.

Ordinul Skull and Bones (Craniu şi Oase) este o societate secretă cu sediul la Universitatea Yale din SUA, destinată bărbaţilor din familii importante. Printre cei mai faimoşi membri ai săi se numără, conform zvonurilor, fostul preşedinte american George W. Bush şi tatăl său, fostul preşedinte George H. W. Bush. Activităţile grupului nu sunt cunoscute public, dar există nenumărate zvonuri privind conspiraţiile clandestine care-şi propun să reorganizeze ordinea globală şi să influenţeze personaje şi instituţii politice. Foştii membri ai societăţii au ajuns să ocupe fotolii de senatori, judecători ai Curţii Supreme şi ambasadori, trei dintre ei devenind preşedinţi. Printre alţi oameni faimoşi despre care se crede că au trecut prin această societate se află membrii familiilor Rockefeller, Pillsbury şi Taft.

Iniţial, societatea a fost formată pentru a-i susţine pe membri după ce terminau facultatea, tot aşa cum francmasonii se reunesc pentru a-şi împărtăşi ideile, interesele financiare şi experienţa. Dar foştii membri ai Ordinului Skull and Bones au fost acuzaţi că ar fi creat un guvern secret bazat pe operaţiuni de spionaj, care acţionează uneori contrar intereselor preşedintelui şi execută acţiuni în numele său. Unele dintre cele mai răsunătoare scandaluri din SUA poartă amprenta membrilor acestui ordin, de la asasinarea lui JFK, la Watergate şi scandalul Irangate. Persoana pe care unii o suspectează că ar fi fost implicată în toate aceste evenimente este George H. W. Bush. La data asasinării lui JFK şi în momentul izbucnirii scandalului Watergate, Bush lucra pentru CIA, iar în timpul afacerii Irangate era vicepreşedinte.

Influenţa unor foşti membri ai acestei societăţi secrete asupra vieţii politice din SUA dă o cu totul altă amploare avertismentelor preşedintelui Dwight D. Eisenhower privind corupţia produsă de putere din cadrul complexului

militar-industrial. Se crede că Eisenhower personal a fost cel care a creat acest „guvern secret", sub faţada unor operaţii de spionaj, grup care desfăşoară activităţi secrete pentru „securitatea naţională". I-a încredinţat lui Gordon Gray sarcina de a ascunde aceste activităţi. Fiul lui Gray, C. Bowden, a fost consilierul de la Casa Albă a lui George H. W. Bush şi „protector al preşedintelui, indiferent de circumstanţe". Sarcina sa era să se asigure că Bush nu era implicat în activităţile grupului, dacă vreuna dintre ele devenea publică. Acuzaţiile împotriva acestui grup secret includ traficul de droguri sub pretextul războiului împotriva drogurilor şi finanţarea comunismului şi a regimului lui Hitler.

Dar unul dintre cele mai bizare aspecte este că doi candidaţi importanţi la alegerile prezidenţiale americane din 2004, George W. Bush şi John Kerry, au făcut parte amândoi din Ordinul Skull and Bones. Se credea că ambii erau agreaţi de către liderii ordinului, astfel că oricine ar fi câştigat alegerile, organizaţia şi-ar fi asigurat controlul asupra centrului de putere pentru următorii patru ani. Mai mult, soţia lui John Kerry, Teresa, a fost căsătorită înainte cu John Heinz, alt fost student la Yale şi membru al ordinului. Heinz era, totodată, şi un liberal declarat, exprimând adesea opinii care nu erau compatibile cu cele ale guvernului. Mai interesant este că el a făcut parte dintr-o comisie care a anchetat scandalul Irangate alături de John Tower. Ambii bărbaţi au avut acces la munţi de informaţii secrete care implicau CIA în activităţi ilegale în perioada în care la conducerea agenţiei se aflase George H. W. Bush. În mod bizar, cei doi au murit în accidente aviatice petrecute unul după altul, în două zile din 1991.

E posibil oare ca societatea Skull and Bones să-şi fi exercitat influenţa asupra Casei Albe decenii la rând şi să fi controlat nu doar ceea ce ajungea la urechile preşedintelui, ci şi ceea ce spunea şi făcea acesta? Fără a-şi asuma vreo răspundere în faţa poporului american, s-ar putea ca aceşti păpuşari din spatele cortinei să fie cei care manipulează, cu adevărat, evenimentele. Deşi controlul acestui ordin asupra preşedinţilor pare să fi slăbit odată cu alegerea în funcţie a lui Barack Obama, s-a descoperit că unii dintre consilierii săi principali au făcut parte din ordin, iar adepţii conspiraţiilor afirmă că guvernul secret încă îşi păstrează puterea, în pofida celor mai sincere eforturi ale celor aflaţi, de faţadă, la putere.

Papa Ioan Paul I

PAPA IOAN PAUL I A MURIT în condiţii misterioase după doar 33 de zile de la alegerea sa. Cine s-a aflat în spatele morţii premature a noului papă?

Pentru a aprecia posibilele cauze care ar fi putut produce decesul papei Ioan Paul I e necesar să vorbim despre conflictele religioase care au avut loc în secolul al XIX-lea, când Bisericii Catolice i-au fost răpite puterile în urma Revoluţiei naţionale italiene din 1848. Papa Pius IX, aflat la acea vreme în fruntea Bisericii Catolice, a compensat pentru această pierdere de teritorii pământeşti şi de putere poruncind Conciliului de la Vatican să promulge doctrina infailibilităţii absolute papale. În urma acestui decret, a reuşit să preia controlul asupra finanţelor Bisericii Catolice şi oraşului Vatican pentru a le folosi în beneficiu propriu, plasându-se pe el şi biserica sa într-un punct unde legea sau taxele nu îi mai puteau atinge şi permiţând ca banii să fie investiţi în scheme obscure, clandestine, din lumea întreagă. Membrii conservatori ai bisericii au fost încântaţi, dar facţiunile mai liberale au fost îngrozite de situaţie.

Conservatorii şi membrii cu tendinţe reformatoare au ajuns în impas de mai multe ori, sub conducerea a diverşi papi, unii năzuind la o reformare a ierarhiei de la Vatican, iar alţii dorindu-şi cu disperare să păstreze ceea ce considerau a fi perioada glorioasă a libertăţii papale absolute asigurată de statutul său intangibil.

Atitudinea modestă şi retrasă a papei Ioan Paul I le-a plăcut conservatorilor, care îl considerau un candidat perfect, pentru că l-ar fi putut controla eficient. Cu toate acestea, după ce a fost ales în august 1978, noul papă a început să manifeste o charismă ce fusese ascunsă în spatele rezervei sale de altădată. S-a dedicat în întregime revoluţionării instituţiei papale şi eforturilor de a o readuce la originile sale spirituale. A refuzat să se lase atras în ritualul lipsit de conţinut al predecesorilor săi şi să citească la conferinţele de presă comunicatele dictate de conservatori. Facţiunile conservatoare au început să-şi piardă speranţa, în special după ce papa a început să dea dovadă

de înţelegere şi toleranţă faţă de contracepţie. Picătura care a umplut paharul a fost atunci când proaspăt-alesul papă a început să cerceteze afacerile Băncii Vaticanului.

Dând la iveală o întreagă reţea de corupţie în care era implicată Mafia, cazuri de mită şi extorcare de bani, Ioan Paul l-a chemat în biroul său pe cardinalul Villot, liderul puternicei şi conservatoarei Curii, pentru a discuta despre anumite schimbări pe care intenţiona să le efectueze. Mai mulţi oameni urmau să fie obligaţi să „demisioneze", iar printre aceştia se aflau guvernatorul Băncii Vaticanului şi mai mulţi membri ai Curiei, inclusiv Villot însuşi. Mai mult, papa i-a spus lui Villot că avea să convoace şi o întâlnire cu o delegaţie americană, pentru a discuta o reconsiderare a poziţiei Bisericii faţă de mijloacele contraceptive.

Până la ora la care s-a retras peste noapte, în seara zilei de 28 septembrie 1978, luând cu el documentele care aveau să dezvăluie legăturile Vaticanului cu Mafia, papa îşi făcuse mai mulţi duşmani ca niciodată. Iar când menajera a încercat să-l trezească devreme a doua zi dimineaţă, nu a primit nici un răspuns. Revenind ceva mai târziu, l-a găsit pe papă aşezat în pat, cu o expresie senină pe chip, încă strângând în mâini acele hârtii. Lângă el se afla o sticluţă cu medicamente pentru hipertensiune arterială, căci îi fusese rău. Prima persoană la care s-a gândit să apeleze a fost Villot. Villot a chemat imediat doctorul. După ce a făcut acest lucru, s-a grăbit să se întoarcă în camera papei şi a luat sticluţa de medicamente, împreună cu preţioasele documente. De atunci, acele obiecte nu au mai fost văzute niciodată.

În plus faţă de aceste circumstanţe suspecte, există şi alte teorii privind moartea papei. Una dintre ele afirmă că Banca Vaticanului, care deţinuse acţiuni la Banco Ambrosiano, intrată în faliment, pierduse până la un sfert de miliard de dolari în acel incident şi se implicase în relaţii cu o lojă masonică secretă şi suspectă, Propaganda Due. P2, aşa cum era cunoscută această organizaţie, avea legături cu banca falimentară şi fusese implicată în deturnarea foarte suspectă a unor fonduri din SUA către diverse grupuri pe care le susţinea în lumea întreagă. Deoarece erau un grup extrem de conservator şi, probabil, nu voiau ca papa să descopere şi alte tranzacţii ilicite între ei şi Banca Vaticanului, aveau un motiv temeinic pentru a dori ca papa să fie eliminat, punând capăt anchetelor sale şi conducerii în spirit liberal.

Nici până în prezent nu există un certificat public de deces al papei. Deşi legea italiană impune să se scurgă cel puţin 24 de ore până la îmbălsămarea unui cadavru, Villot s-a asigurat că papa a fost îmbălsămat în termen de 12 ore. Şi cu toate că procedura de îmbălsămare presupune îndepărtarea sângelui şi a organelor interne, cadavrul papei a fost lăsat aşa cum era. Prin urmare, nimeni nu a avut ocazia să verifice dacă papa fusese sau nu otrăvit.

Papa Ioan Paul II

LA 13 MAI 1981, PAPA IOAN PAUL II a fost împuşcat şi a trecut foarte aproape de moarte după atentatul care a avut loc în piaţa San Pietro. Mulţi au acceptat că această faptă i-a aparţinut unui nebun numit Mehmet Ali Agca. Chiar şi la acea vreme, autorităţile italiene au sugerat că evenimentul ar putea face parte dintr-o conspiraţie mai amplă, dar aceste avertismente au fost, în mare măsură, ignorate. Presa occidentală afirmă că ar fi fost posibil ca Mehmet Ali Agca să fi fost, de fapt, doar un pion într-o conspiraţie a fundamentaliştilor islamici turci de extremă dreaptă, dar nu s-a mers mai departe.

Acuzaţiile s-au îndreptat şi spre KGB, care operase prin facţiunile secrete ale regimurilor comuniste din Bulgaria şi prin intermediul mafiei turce. Se zvoneşte că Agca evadase dintr-o închisoare din Turcia şi, după ce i se asigurase o pregătire complexă şi un plan amănunţit pentru asasinat, a adoptat masca extremismului de dreapta pentru a ascunde adevăratele motive ale asasinatului.

Poate că tentativa de a-l ucide pe papă a eşuat, dar e posibil să fi existat şi un alt scop în spatele acestui atentat. Poate că toată povestea a fost o dublă cacealma deşteaptă. În fond, ce mijloc mai bun de a instiga publicul împotriva extremismului de dreapta şi „fundamentalismului" religios? Nimeni nu a suspectat nici o clipă rolul comuniştilor.

Această perspectivă naşte îndoiala că activităţile neonaziste care au bântuit Germania pentru mai bine de o jumătate de secol ar fi, într-adevăr, executate de facţiuni de extremă dreaptă. De asemenea, se naşte întrebarea dacă nu cumva, o dată în plus, comuniştii sunt cei care se află în spatele unei serii de evenimente care au inclus etalarea svasticii, homofobia militantă şi prejudecăţile rasiale, aşa cum cred unii dintre cei care se îndoiesc. Informaţii scăpate accidental de către Partidul Comunist sovietic au dezvăluit că unul dintre scopurile sale principale a fost cel de a instiga emoţiile publicului împotriva a tot ceea ce era considerat de dreapta. Simpatizanţii lui Hitler reprezentau un exemplu evident, dar alte facţiuni de dreapta cuprindeau creştini, liberali şi, de fapt, pe oricine nu era comunist.

Parizerul de porc la conservă

EXISTĂ O TEORIE CONFORM CĂREIA alimentul numit parizer de porc la conservă joacă un rol important în conspiraţia guvernului de a le permite extratereştrilor să se folosească de oameni drept cobai, în schimbul unor tehnologii laser şi de control al minţii. Această înţelegere presupunea ca, atunci când extratereştrii răpeau pământeni, oficialii să pretindă că nu ştiu nimic, iar în schimb li s-ar fi oferit tehnologia negociată.

Ideea sugerată de această teorie nici nu pare prea rea: trebuie doar să le permitem extratereştrilor să implanteze dispozitive de control al minţii în aproximativ 1 din 40 dintre cetăţenii noştri care, din fericire, nu ştiu nimic. Toate victimele sunt readuse în locul de unde au fost răpite şi nu-şi amintesc nimic, în mod conştient, din oribilul coşmar. Dacă nu ar apela intenţionat la hipnoză, nu ar şti niciodată, de fapt, ce li s-a întâmplat.

Deci ce legătură are parizerul la conservă cu toată această poveste? Amatorii de conspiraţii afirmă că, din cauza unui sistem digestiv subdezvoltat, extratereştrii nu pot consuma mâncarea aşa cum o facem noi. Ei extrag din noi substanţe intestinale şi hormonale, pentru a le folosi ca substanţe nutritive. Dar există şi o problemă. Oamenii cărora nu le-au fost administrate doze corect calculate de parizer de porc la conservă pur şi simplu nu au un gust la fel de bun. Este o ecuaţie simplă; dacă nu consumi acest produs, nu eşti răpit.

Şi dacă nu aveaţi deja motive suficient de bune pentru a nu mânca parizer de porc la conservă, acum aveţi unul!

Pearl Harbor

UNUL DINTRE MOMENTELE HOTĂRÂTOARE ale celui de-Al Doilea Război Mondial a fost atacul-„surpriză" al japonezilor asupra Pearl Harbor, în urma căruia SUA au intrat în război. Fără acest atac şi fără implicarea SUA în Europa de Vest, e posibil ca lumea de după război să fi arătat cu totul altfel.

Dar a fost atacul de la Pearl Harbor, din decembrie 1941, cu adevărat o surpriză? Adepţii conspiraţiilor au găsit dovezi care sugerează că preşedintele Franklin D. Roosevelt ştia că se plănuieşte un atac şi a ţinut secretă această informaţie, pentru a-şi impune politica de implicare în război. Roosevelt voia ca SUA să se angajeze în războiul din Europa de Vest, dar era blocat de opinia publică, care era în proporţie de 88% împotriva intrării în război alături de Aliaţi. Mai mult, în timpul campaniei de dinaintea realegerii sale, el făcuse o promisiune: „Am spus-o şi înainte şi o voi spune din nou şi din nou şi din nou: băieţii voştri nu vor fi trimişi în nici un război străin". Dar, în particular, plănuia ca trupele SUA să intre în război, ca să contribuie la lupta pentru libertate.

În lunile şi anii de dinaintea atacului, SUA provocaseră în permanenţă Japonia, blocându-i conturile şi confiscându-i bunurile, boicotându-i exporturile, impunând un embargo şi refuzând accesul navelor japoneze în canalul Panama. În jurnalul său de război, secretarul de război Henry Stimson scria pe 16 octombrie 1941: „Ne confruntăm cu situaţia delicată a unei manevre diplomatice care să asigure ca Japonia să pară vinovată şi să facă primul pas greşit – un pas vizibil". O lună mai târziu scria: „Întrebarea este cum să-i facem [pe japonezi] să tragă ei primul foc de armă".

Teoria susţine că informaţiile vitale care erau disponibile la Washington nu le erau împărtăşite comandanţilor de la Pearl Harbor. Un rol deosebit de important pare să fi fost jucat de capacitatea Washingtonului de a sparge codul diplomatic secret al Japoniei, numit „Purple". Acest cod foarte complex a fost spart de către spionii americani în comunicaţii în 1940 şi era utilizat pentru a urmări comunicaţiile diplomatice japoneze. Dar comandanţii

de la Pearl Harbor nu au primit copii ale acestor informaţii, în pofida vulnerabilităţii lor evidente în faţa unor atacuri şi plângerilor din partea forţelor armate cantonate acolo. Se crede că un mesaj interceptat la 11 noiembrie avertiza: „Situaţia se apropie de un punct critic, iar timpul aproape a expirat".

De asemenea, chiar şi atunci când flota navală japoneză s-a apropiat de Hawaii, versiunea oficială a susţinut întotdeauna că avioanele zburaseră fără nici un fel de comunicaţii radio, fiind astfel nedetectabile. Dar conspiraţioniştii menţionează următorul ordin de luptă interceptat, despre care se crede că a provenit dintr-un mesaj al amiralului Yamamoto către Prima Flotă Aeriană Japoneză la 26 noiembrie 1941: „Unitatea de atac, păstrându-şi deplasarea strict secretă şi ferindu-se cu atenţie de orice posibil submarin sau avion, va avansa spre apele insulelor Hawaii şi, încă din prima clipă a declanşării ofensivei, va ataca forţa principală a flotei SUA şi o va lovi mortal. Primul raid este programat pentru zorii zilei x. Data exactă se va stabili printr-un ordin ulterior". Marina SUA, printr-un şir de superiori ierarhici care ajungeau până la preşedinte, nu a luat nici o măsură deşi avertismentul era clar. În pofida informaţiilor îngrijorătoare primite de la agenţi olandezi, coreeni şi britanici privind un posibil atac, guvernul SUA fie a dat dovadă de o incompetenţă incredibilă, fie a ignorat intenţionat această ameninţare.

Drept dovadă suplimentară, adepţii conspiraţiilor afirmă că toate transporturile comerciale din partea de vest a Oceanului Pacific au fost întrerupte în ziua atacului, probabil pentru a împiedica localizarea flotei japoneze, ceea ce ar fi dus la alarmarea trupelor şi ar fi distrus astfel planul atent gândit al lui Roosevelt. Fiindcă, odată ce avea loc atacul asupra Pearl Harbor, publicul din SUA avea să ceară o ripostă imediată şi drastică.

Comisia care a anchetat atacurile a fost alcătuită din amici de-ai lui Roosevelt care îi erau loiali şi care au decis că atacurile fuseseră cauzate de abandonarea postului de comandă de către comandanţii din Hawaii; aceiaşi comandanţi cărora administraţia de la Washington refuzase să le împărtăşească informaţii secrete. Acum că furia publicului era îndreptată asupra lor şi asupra Japoniei, adevăraţii vinovaţi aveau calea liberă pentru a-şi continua planul de război, înainte vreme foarte nepopular.

Persecutarea creştinilor

PRIMELE PERSECUŢII LA CARE AU FOST SUPUŞI CREŞTINII de către romani au avut loc în timpul domniei împăratului Nero care, după marele incendiu din Roma din 64 d.Hr., a declarat că vinovaţi de incendierea cetăţii erau creştinii. Persecuţiile au continuat într-o manieră destul de puţin hotărâtă până când puterea a fost preluată de Traianus Decius, în secolul al III-lea, când autorităţile, la porunca împăratului, au început o serie de atacuri asupra aşezărilor de creştini din întregul Imperiu Roman. Numărul persecuţiilor a început să crească, culminând în timpul domniei lui Diocleţian şi Maximian, când a început o vânătoare de oameni extinsă în întregul imperiu, vărsându-se sângele creştinilor. Deşi cei mai mulţi istorici susţin că genocidul s-a datorat faptului că principiile creştine au fost înţelese greşit, unii cercetători au sugerat un motiv mai practic.

Până spre sfârşitul secolului al III-lea superioritatea politică a Romei era în permanenţă ameninţată, iar pentru a se putea lupta cu popoarele care i se împotriveau, Roma avea nevoie urgentă să controleze locuitorii tot mai nesupuşi. Autorităţile romane au căutat un mijloc de a distrage şi de a ţine ocupată populaţia. În consecinţă, au organizat uriaşe spectacole publice, la început având sclavi în rolul principal. Nu este de mirare că, pe parcursul secolului al III-lea, sclavii romani s-au revoltat tot mai frecvent împotriva sorţii lor adesea violente, spre marea tulburare a împăraţilor care erau conştienţi de nevoia de distracţie în masă a publicului, astfel că populaţia romană, lipsită acum de un mijloc de a-şi defula frustrările acumulate, a început să iasă pe străzi înfăptuind acte de violenţă. Drept soluţie, creştinii, în număr mare la Roma, au fost folosiţi drept victime inocente pentru distracţia romanilor. Urmărirea execuţiilor la care erau supuşi creştinii din Roma i-a distras pe cetăţeni şi a stabilizat populaţia cetăţii. Astfel, supravieţuirea sa continuă a fost asigurată până mult după trecerea în secolul al III-lea. De-abia în timpul domniei lui Constantin creştinismul a devenit religie de stat, iar violenţele împotriva creştinilor au luat sfârşit.

Elvis Presley

DACĂ ELVIS PRESLEY A FOST UN AGENT al CIA, atunci majoritatea oamenilor nu ştiau acest lucru şi nici nu sunt conştienţi de implicaţiile acestui fapt. După cum explică unii teoreticieni ai conspiraţiilor, creşterea popularităţii lui Elvis ar fi oferit acoperirea perfectă pentru instalarea unei baze militare ultrasecrete în inima oraşului Memphis din Tennessee. Faptul că acel loc era atât de cunoscut ar fi însemnat că oficialii CIA se puteau manifesta oricât de liber ar fi dorit fiindcă, fără îndoială, nimeni, american sau străin, nu ar fi suspectat vreodată că reşedinţa unei celebrităţi ar fi sediul unei reţele internaţionale de spionaj. Fără îndoială, ar fi fost necesare unele precauţii. Adepţii acestei teorii a conspiraţiei afirmă că, pentru a evita ca un număr suspect de mare de maşini ale guvernului să se strângă pe aleea lui Elvis, a fost creat un sistem extins de tunele, dintre care unele se întindeau pe câteva sute de metri. La moartea „agentului" Presley, guvernul a luat măsuri de precauţie pentru a se asigura că reşedinţa acestuia rămâne în familia Presley. Există zvonuri conform cărora, în pofida valurilor constante de turişti, reţeaua de tunele este utilizată şi în prezent.

Dincolo de presupusele colaborări secrete cu CIA, există, se zice, un alt aspect legat de Elvis ce pare a fi, în general, necunoscut. Ideea că Elvis ar fi putut să-l ucidă pe charismaticul preşedinte John F. Kennedy pentru că a acaparat atenţia mass-media nu poate fi trecută cu vederea. Dacă Elvis l-a ucis într-adevăr pe Kennedy, rămâne întrebarea cine l-a ucis pe Elvis. Iar dacă invidia determinată de atenţia mass-media a fost unul dintre motivele asasinării, ar fi logic ca şi John Lennon să fi fost lovit de o criză similară de gelozie şi să-l fi ucis pe Elvis pentru a avea el parte de mai multă publicitate.

Iar conspiraţia nu se sfârşeşte aici. S-ar părea că Lennon nu s-a gândit la influenţa lui Elvis. Teoria susţine că tragicul asasinat căruia i-a fost victimă fostul membru Beatles în 1980 ar fi putut fi înfăptuit de către fanul lui Elvis, Michael Jackson, care, la rândul său, a închis cercul conspiraţiei şi a dat totul în vileag prin căsătoria cu fiica lui Elvis, Lisa Marie Presley. Propriul sfârşit al lui Jackson ar fi putut fi, se crede, opera unui fan al lui Lennon – sau poate

chiar a unui membru al trupei Beatles. Lumea celebrităţilor este, mai mult decât orice, una lipsită de scrupule.

Dar probabil cea mai cunoscută teorie conspiraţionistă legată de Elvis afirmă că acesta nu a murit la 16 august 1977, fiind încă în viaţă. Se oferă un număr uriaş de motive pentru care se crede că şi-a înscenat propria moarte, iar unele sunt mai convingătoare decât altele. Persoane care au participat la înmormântarea sa au povestit că trupul care se afla în sicriu părea a nu fi al lui Elvis, inclusiv nasul şi sprâncenele având altă formă. Nici mâinile nu păreau a fi ale lui – erau prea moi, diferite de mâinile lui Elvis, care practicase arte marţiale. Unii afirmă că în sicriu nu se afla Elvis, ci o replică de ceară a acestuia, menită să-i inducă în eroare pe cei care participau la înmormântare. Mai mult, o fostă iubită a sa a primit un trandafir a doua zi după moartea lui, cu o notă semnată „El Lancelot", numele ei de alint pentru Elvis, pe care pretindea că nu-l ştia nimeni altcineva.

Totodată, este surprinzător de uşor să găsim motive pentru înscenarea morţii sale. Cu puţin timp înainte de „moartea" sa, Elvis a pierdut aproximativ 10 000 000 $ într-o afacere imobiliară în care era implicată Mafia şi se speculează că guvernul i-ar fi oferit o nouă identitate şi mutarea într-un loc sigur în schimbul depoziţiilor împotriva lumii crimei organizate. Se spunea despre el şi că era extrem de conştient de greutatea sa în creştere şi de faptul că spectacolele sale sunt tot mai slabe, astfel că „moartea" i-ar fi putut apărea drept cea mai uşoară cale de a scăpa de cariera sa muribundă din showbiz; îşi mai înscenase o dată moartea când a aranjat ca cineva să-l „împuşte" (pistolul avea gloanţe oarbe, iar el se prefăcuse a fi însângerat), deci ştia cum să facă acest lucru.

Elvis continuă să fie văzut în lumea întreagă, mulţi fiind convinşi că este un misterios cântăreţ mascat cu numele de Orion, care arată şi cântă ca Elvis. Unii afirmă că l-ar fi văzut lucrând într-un fast-food. Adevărul este că, dacă într-adevăr şi-a înscenat propria moarte, este foarte puţin probabil să aflăm.

Programul HAARP

SĂ FIE OARE PROGRAMUL HAARP (High Frequency Active Auroral Research Program) o armă secretă din era Războiul Stelelor pe care guvernul SUA o utilizează pentru a influenţa evenimente interne şi din afara ţării?

HAARP este cunoscut oficial drept un proiect de studiere a efectelor şi utilizărilor ionosferei, un instrument de supraveghere şi comunicare pe baza undelor radio. Este finanţat, în comun, de către Aviaţia SUA, Marina SUA, Agenţia de Cercetări Avansate în Apărare şi Universitatea din Alaska.

Plasată într-un colţ îndepărtat din Alaska, baza HAARP, izolată şi cu aspect funest, poate fi recunoscută uşor datorită şirurilor de antene uriaşe. Pentru unii, programul are aplicaţii mai sinistre decât cele declarate oficial.

Una dintre teorii este că cercetările legate de supraveghere şi comunicaţii derulate în cadrul programului HAARP reprezintă doar o mică parte din activitatea care are loc la acea bază şi că accentul principal al lucrărilor a fost pe crearea şi dezvoltarea unui sistem de arme pentru modificarea condiţiilor meteorologice. Conspiraţioniştii afirmă că guvernul SUA s-a folosit de programul HAARP pentru a-şi destabiliza inamicii şi pentru a-şi îmbunătăţi controlul asupra rezervelor de ţiţei din lume.

Conform speculaţiilor, programul HAARP a pus la punct o tehnologie capabilă să creeze cutremure uriaşe şi s-a folosit de ea pentru a declanşa valul tsunami care a măturat Oceanul Indian în 2004. Însă de ce ar vrea să însceneze un dezastru natural atât de devastator? Pentru a obţine controlul asupra provinciei Aceh din Indonezia, bogată în petrol. Ce să înţelegem din zvonurile că un corp de armată de 2000 de persoane al Marinei SUA a fost văzut debarcând în Aceh imediat după ce lovise valul tsunami? Să fi fost scopul lor acela de a facilita obţinerea autonomiei pentru provincie, astfel încât să poată negocia o tranzacţie profitabilă cu petrol cu SUA?

Alţii cred că programul HAARP s-a aflat în spatele catastrofalului seism din Sichuan, China, din mai 2008, eventual în cadrul unei încercări de a destabiliza economia Chinei, aflată în expansiune rapidă. Clădirile de birouri

din cartierul financiar al oraşului Shanghai au fost evacuate, la fel şi unele dintre birourile din Beijing implicate în organizarea Jocurilor Olimpice din 2008. Elemente vitale de infrastructură, inclusiv aeroporturi şi căi ferate, au fost avariate sau distruse complet.

O altă posibilă utilizare a programului HAARP pe care amatorii de conspiraţii o atribuie guvernului SUA este cea de a manipula politica internă; printre exemplele sugerate se numără utilizarea programului pentru a accelera perioadele de secetă care au afectat producţia de cereale a SUA. De asemenea, unii cred că programul ar fi fost folosit pentru a doborî naveta spaţială Columbia în 2003 cu scopul de a reduce programul spaţial, care presupunea costuri exorbitante.

Şi totuşi, poate că programul HAARP nu este decât o sursă de electricitate ieftină pentru cele mai importante companii petroliere din ţară.

Proiectul MK-Ultra

MK-ULTRA ESTE CONSIDERAT a fi un program clandestin al CIA pentru controlul minţii. Se presupune că a fost lansat la începutul anilor '50 şi se bazează pe lucrări ale unor savanţi nazişti care s-au strecurat în secret în SUA după Al Doilea Război Mondial; se pare că încă de atunci se efectuează experimente asupra unor cetăţeni fără ştirea lor.

Se credea că programul MK-Ultra a fost înfiinţat de CIA în 1953, în replică la tehnicile de control al minţii utilizate asupra prizonierilor americani aflaţi în mâinile chinezilor, nord-coreenilor şi sovieticilor. Guvernul SUA voia, totodată, să exploreze posibilitatea de a controla lideri străini utilizând controlul asupra minţii. Se spune că una dintre primele ţinte a fost liderul cubanez Fidel Castro.

Se presupune că proiectul s-a inspirat din cercetări efectuate de experţi nazişti în tortură şi în spălarea creierelor, ajunşi în SUA neoficial, în urma procesului de la Nürnberg, din 1945. Aceste cercetări au contribuit la progresul studiilor asupra modificărilor comportamentale, studii efectuate sub diverse pretexte, inclusiv proiectul Chatter şi proiectul Artichoke, înainte de a li se da un nou nume experimentelor: MK-Ultra.

Numele reprezintă o combinaţie între termenul utilizat de CIA pentru a descrie cea mai secretă clasificare a informaţiilor din spionaj din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial (Ultra) şi prefixul utilizat de Divizia de Servicii Tehnice a agenţiei (MK).

Principalul mijloc prin care se presupune că CIA a încercat să controleze minţile subiecţilor a fost administrarea unor droguri. LSD a fost preferat la începuturile programului şi a fost administrat iniţial unor aşa-zişi voluntari, înainte de a fi încercat pe cobai neştiutori. Însă rezultatele imprevizibile i-au obligat pe cercetători să renunţe la această substanţă. S-au utilizat şi heroină, morfină, temazepam, mescalină şi canabis. O altă formă de control care se aplica era hipnoza.

Se crede că soldaţii au fost supuşi unor experimente intense pe tot parcursul anilor '50, '60 şi '70, administrându-li-se medicamente care să facă din

ei maşini de ucis neşovăielnice, imune la tortură şi la interogatorii dure. S-a speculat că CIA pregătea asasini cărora le putea fi indusă o transă hipnotică, făcându-i să se supună complet comenzilor celui care îi controla, dar şi incapabili să-şi amintească actele comise. Unii spun că CIA s-a folosit de această metodă pentru a-i elimina pe John F. Kennedy şi pe fratele său, Robert.

Proiectul MK-Ultra a fost dezvăluit, pentru prima dată, în 1975 de Congresul SUA, în urma anchetelor derulate de Comitetul Church şi Comisia Rockefeller. În pofida investigaţiilor, s-au aflat prea puţine informaţii deoarece CIA, tot mai îngrijorată că activitatea sa ar putea fi făcută publică, a distrus dosarele legate de acest program în 1973.

Mulţi au crezut că acest lucru a marcat sfârşitul proiectului MK-Ultra, dar alţii cred că, pur şi simplu, a trecut în umbră şi a devenit un program CIA invizibil. De ce ar fi întors CIA spatele unui program în care investise aproape trei decenii şi peste 10 milioane $ pentru a-l perfecţiona?

Una dintre teorii susţine că acest program s-a aflat în spatele sinuciderii în masă a adepţilor „Templului Poporului" din Jonestown, în 1978, când 918 oameni şi-au luat viaţa. O alta susţine că programul s-a aflat în spatele tentativei lui John Hinckley de a-l asasina pe preşedintele SUA Ronald Reagan în 1981, tentativă de asasinat alimentată de iritarea CIA pentru că un actor preluase puterea la Casa Albă. Se spune şi că Michael Jackson se afla sub influenţa sistemului MK-Ultra şi că depigmentarea sa şi comportamentul tot mai haotic au fost o consecinţă a experimentelor la care a fost supus de CIA.

Alţii cred că CIA s-a folosit de tehnologia MK-Ultra pentru a-l controla pe George W. Bush. Alcoolismul său i-a oferit agenţiei oportunitatea perfectă de a-şi aplica tehnicile de control al minţii; decizia sa de a trece la abstinenţă a asigurat o faţadă pentru schimbările de personalitate determinate de experimente. Hotărârea sa ulterioară de a deveni creştin practicant a făcut parte din această presupusă conspiraţie. CIA l-a manipulat pe Bush pe toată durata mandatelor sale de preşedinte. Utilizarea programului MK-Ultra ar putea explica de ce s-a grăbit Bush să implice SUA în două războaie în care şansele unei victorii erau foarte mici, dar probabilitatea de a îmbunătăţi stocurile de petrol ale ţării era mare.

Protocoalele înţelepţilor Sionului

PROTOCOALELE ÎNŢELEPŢILOR SIONULUI este un document care a fost prezentat, cu argumente tot mai şubrede, încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, drept dovadă a planurilor evreilor de a cuceri lumea. Se presupune că aceste Protocoale reprezintă procesele-verbale redactate cu ocazia unei întâlniri a liderilor evrei la Congresul Sionist inaugural din Basel, Elveţia, din 1897.

După cum se afirmă, acest manifest de manipulare şi opresiune cuprinde instrucţiuni despre cum pot fi folosite finanţele, războiul şi religia ca instrumente de control, precum şi în legătură cu tehnici de spălare a creierului, abuzuri de autoritate şi arestări ale oponenţilor. Protocoalele sunt prezentate de unii drept dovadă a unui complot al evreilor de a-şi impune stăpânirea asupra lumii sub forma unei autocraţii.

Însă autenticitatea acestor Protocoale ale înţelepţilor Sionului este aprig contestată. Mulţi cred că este un fals antisemit copiat după o satiră machiavelică de la mijlocul secolului al XIX-lea, despre ambiţiile imperialiste ale lui Napoleon III. Conform acestei teorii, numele primului preşedinte al Republicii Franceze a fost pur şi simplu înlocuit cu iudaismul.

Prima apariţie a acestor documente a fost înregistrată în Rusia, la începutul secolului XX. Tot acolo a fost publicată în cursul următorului deceniu, în diverse formate. Această cercetare stabileşte o legătură între apariţia documentelor şi convingerea tot mai răspândită că evreii se aflau în spatele suferinţelor pe plan intern şi extern ale ţării, fiind responsabili, în special, de pierderea războiului ruso-japonez din 1905.

Faptul că versiunile în limba engleză ale Protocoalelor au ajuns să fie publicate tot mai frecvent în SUA şi Europa în anii '20 şi '30 dă consistenţă ideii că documentul era o farsă rasistă. Cum Europa se străduia să-şi revină după Primul Război Mondial, iar economiile de pe ambele ţărmuri ale Oceanului Atlantic erau din ce în ce mai instabile, responsabilitatea pentru criza economică a fost aruncată de unii pe umerii populaţiei evreieşti.

Să fi fost Protocoalele înţelepţilor Sionului o ocazie pentru masele marginalizate de a-şi defula mânia şi frustrarea? E relevant de observat că

documentul a fost utilizat de Hitler şi, ulterior, de către partidul nazist, pentru a justifica persecuţia evreilor, iniţial în Germania, iar apoi, în cele din urmă, în întreaga Europă.

Faptul că doctrina de bază a acestor presupuse Protocoale a fost descoperită în documente legate de pretinsele comploturi ale Ordinului Illuminati, francmasonilor sau chiar extratereştrilor vine să arunce şi mai multe îndoieli asupra autenticităţii lor. Cu toate acestea, unii încă mai cred că Protocoalele înţelepţilor Sionului sunt un plan care detaliază complotul evreilor de a-şi impune dominaţia asupra lumii.

Publicitatea subliminală

PUBLICITATEA SUBLIMINALĂ ESTE SUBIECTUL unor controverse nesfârşite între oamenii de ştiinţă, industria publicitară şi marile companii în general, iar publicul, prins la mijloc, nu ştie în cine să aibă încredere. Oamenii de ştiinţă şi cei din domeniul publicităţii s-au atacat reciproc, nu o dată, ambele tabere susţinând că spun adevărul şi acuzându-i pe adversari că fac afirmaţii profund dăunătoare.

Deseori când se vorbeşte de teorii ale conspiraţiei, ele sunt asociate unor evenimente politice, fie de către partizani agitatori, fie de către persoane interesate sincer să descopere adevărul. George W. Bush şi partidul său au fost acuzaţi că se folosiseră de mesaje subliminale în cursul campaniei electorale din 2000 din Florida. Într-o reclamă a republicanilor, ce critica propunerea candidatului democrat Al Gore privind medicamentele pe reţetă, cuvântul RATS („Şobolani") apărea pe ecran pentru o clipă, deasupra textului „Planul Gore de medicamente pe reţetă". Apoi, aceste litere se regăseau în următorul mesaj, care spunea „Birocraţii decid"[1].

Dat fiind caracterul extrem de controversat al cursei electorale din 2000 şi, în special, evenimentele din Florida, echipa de campanie a lui Bush a devenit ţinta unor acuzaţii. Al Gore a afirmat: „Nu am văzut niciodată nimic de genul acesta. Cred că nu mai este nevoie de comentarii". Întrebat ce crede că se află în spatele mesajului, el a afirmat: „Este evident!" Clipul publicitar a fost difuzat de 4400 de ori, pe 33 de posturi de televiziune din SUA.

Mesajele subliminale pun adesea accentul pe tabuuri sociale. Conform doctorului Wilson Bryan Key, subiecte precum sexul, moartea, incestul, homosexualitatea şi simbolurile păgâne sunt utilizate toate de companiile de publicitate pentru a transmite un mesaj secret către mintea privitorului, fără ca acesta să-şi dea seama. Agenţiile de publicitate pretind că, dacă există eventuale simboluri ascunse, ele apar doar printr-o coincidenţă, accidental sau în urma iniţiativelor prea îndrăzneţe ale unor artişti individuali. Cu toate acestea, Key susţine în cercetarea sa că agenţiile de publicitate au investit

[1] În engleză, *Bureaucrats decide* (n.tr.)

mii de dolari şi au petrecut sute de ore în studiourile de creaţie, pentru a se asigura că reclamele lor sunt perfect adaptate publicului-ţintă, recurgând chiar şi la utilizarea unor simboluri ale morţii, chipul unor oameni care ţipă, imagini cu animale şi reprezentări ale satisfacţiei sexuale.

Deoarece nu există legi care să împiedice o astfel de activitate, nu prea se poate face nimic pentru a obliga agenţiile să nu mai apeleze la mesaje subliminale. Este, într-adevăr, foarte îngrijorător să vedem câtă putere au creatorii de publicitate pentru a conspira în vederea manipulării comportamentului societăţii fără ştirea noastră.

Recesiunea economică globală

NOU-NĂSCUTUL SECOL XXI A FOST MARTORUL unei recesiuni economice globale spectaculoase. Numeroase ţări mari industrializate au îndurat cea mai gravă scădere economică de generaţii întregi. Problemele care s-au acumulat au afectat şi statele în curs de dezvoltare. Dar cine sau ce a cauzat această criză?

Se afirmă că sistemul capitalist era pe punctul de a se prăbuşi catastrofal. Sectorul bancar a fost zguduit din temelii, comerţul internaţional a fost ruinat, preţurile la mărfuri au scăzut vertiginos, iar şomajul a sărit în aer. Statele Unite au fost considerate principalele vinovate – prin împrumuturile ipotecare de o incompetenţă şocantă.

Conform unei teorii, un grup din umbră, din care fac parte unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume, politicieni de top, persoane din elita afacerilor şi membri ai celor mai puternice aristocraţii, a fost responsabil de criza financiară, care a fost orchestrată în cadrul unui plan de a prelua stăpânirea asupra lumii.

Presupusa activitate a acestei Noi Ordini Mondiale, al cărei scop este să creeze un guvern fascist care să controleze întreaga lume, a fost urmărită de-a lungul secolelor şi se află, după cum se crede, în spatele războaielor, epidemiilor şi dezastrelor naturale majore. Se presupune că influenţa sa a ajuns să contamineze fiecare culoar al puterii, acest grup fiind capabil să creeze artificial recesiunea folosindu-se de Banca Centrală a SUA.

E posibil oare ca instituţiile financiare care au dat faliment să fi fost împrumutătorii ce au refuzat să coopereze cu acest grup? A fost recesiunea o cale de a transfera mai multă putere în mâinile politicienilor, baronilor industriali şi oligarhilor care fac parte din acest clan secret?

Alţii cred că guvernul SUA a cauzat această furtună fiscală pentru a reduce imigraţia ilegală. Ce ar trebui să înţelegem din faptul că, de la sfârşitul lui 2007, numărul de persoane care au intrat ilegal pe teritoriul SUA a scăzut dramatic? Şi nu e adevărat, oare, că mulţi dintre consumatorii care, în urma exploziei balonului imobiliar, au rămas fără case şi săraci lipiţi

pământului proveneau din rândurile hispanicilor şi populaţiei de culoare, două grupuri etnice din care fac parte mulţi dintre imigranţii ilegali?

O altă teorie aruncă vina asupra unei alianţe secrete între guvernele ţărilor industrializate, care au pus la cale o perioadă de austeritate globală severă pentru a zdrobi finanţarea actelor teroriste. Sufocând căile de alimentare cu bani ale unor celule din ce în ce mai bine organizate şi finanţate, acest grup spera să neutralizeze grupări precum al-Qaeda şi alte facţiuni militante care s-au aflat în spatele unor atentate cu bombe şi altor atacuri din lumea întreagă.

Regele Iacob I al Angliei

ÎN POFIDA ATACURILOR CONSTANTE din partea unor naţiuni catolice puternice, Anglia îşi apăra bine poziţia în vremea dinastiei Tudor şi se impunea rapid drept una dintre naţiunile importante ale Occidentului, atât din punct de vedere cultural, cât şi militar. Nici măcar Armada spaniolă nu reprezenta o ameninţare, iar domnia reginei Elisabeta I a fost o perioadă de prosperitate şi securitate.

Cu toate acestea, după moartea Elisabetei I nu exista nici un urmaş evident la tron, iar ţara a fost aruncată într-o oarecare confuzie. Acest lucru le-a oferit duşmanilor Angliei ocazia perfectă de a ataca. Şi s-au grăbit să profite. Se presupune că trei dintre duşmanii catolici ai Angliei s-au adunat şi au pus la cale un complot. Dacă l-ar fi pus pe tronul Angliei pe regele Scoţiei, sperau ca domnia acestuia, contrastând cu sistemul englez, mult diferit, să provoace un asemenea dezastru încât un război civil ar fi devenit inevitabil. În acel moment s-ar fi revoltat irlandezii, alungându-i pe englezi din Irlanda. Următorul pas ar fi fost ca naţiunile catolice să se unească şi să trimită o armată uriaşă pentru a cuceri Anglia şi a-i reda papei autoritatea religioasă supremă. Monarhul scoţian era considerat o persoană de care se puteau lipsi. Acest complot aproape că a fost îndeplinit, rezultând un război civil, nu în timpul domniei lui Iacob I, ci sub domnia fiului său, Charles I.

Însă, atunci când războiul civil a izbucnit în sfârşit şi naţiunile catolice ar fi avut ocazia perfectă pentru a ataca, nu au reuşit să adune suficiente trupe. Din această cauză, Oliver Cromwell, liderul puritan, a fost răsturnat, iar coroana britanică a fost restaurată. Fără susţinere din partea celorlalte naţiuni, irlandezii pur şi simplu nu au fost suficient de puternici pentru a alunga Anglia din Irlanda, iar englezii nu au făcut decât să îmbrăţişeze cu şi mai multă dârzenie credinţa protestantă, pentru a-i sfida pe duşmanii lor catolici.

Regina Elisabeta I

NU AU IEŞIT NICIODATĂ LA IVEALĂ MOTIVELE clare pentru care Elisabeta I nu s-a căsătorit niciodată. Cu siguranţă, această parte a vieţii sale pare a fi învăluită într-un aer de ambiguitate: pe lângă faptul că decizia sa a fost considerată de neacceptat, era destul de greu de admis ca regina să nu nască un urmaş direct la tron. Au existat speculaţii conform cărora regina suferea, de fapt, de o malformaţie, iar incapacitatea ei de a avea copii a fost doar una dintre manifestările sexualităţii sale anormale.

Această teorie a fost dusă cu un pas mai departe de unii istorici care pretind că Elisabeta a fost, de fapt, bărbat. Dacă într-adevăr aşa au stat lucrurile, deghizarea sa a fost una foarte reuşită, fără îndoială, dar am avea şi un răspuns la întrebarea de ce nu s-a căsătorit niciodată. Conform teoriei, la frageda vârstă de trei ani, regina-copilă a plecat să locuiască la nişte veri îndepărtaţi. În perioada cât a stat acolo s-a îmbolnăvit, rudele sale nu au reuşit să o salveze, iar ea a murit. Îngroziţi că îşi vor atrage furia tatălui său, Henric, care i-ar fi decapitat fără să clipească, familia a deghizat un băieţel care i-a luat locul. Această păcăleală a continuat, se spune, până la moartea ei şi ar explica de ce a rămas necăsătorită.

Rennes-le-Château

APARIŢIA CĂRŢII *SÂNGELE SFÂNT ŞI SFÂNTUL GRAAL*, scrisă de Michael Baigent, Henry Lincoln şi Richard Leigh în 1982, a iscat valuri de controverse în toată lumea occidentală. Elucidarea de către Lincoln a misterelor care învăluiau micul sat francez Rennes-le-Château a dat la iveală o conspiraţie care data încă de la naşterea lui Hristos. Ar putea acest fapt să arunce o nouă perspectivă asupra ultimilor 2000 de ani din istoria noastră?

Primul mister a luat naştere în jurul preotului paroh care păstorea în acest sat la sfârşitul secolului al XIX-lea. Numele său era Berenger Saunière. Între 1885 şi 1891 a câştigat suma obişnuită pentru un preot al acelor vremuri şi a dus o viaţă simplă şi liniştită. Îşi dorise multă vreme să restaureze biserica din sat, care se sprijinea pe fundaţiile unei structuri mult mai vechi, datând din secolul al VI-lea. Aceasta era într-o stare de degradare avansată. Cu o finanţare modestă din partea satului, Saunière a pornit un plan de restaurare, pe parcursul căruia a găsit într-una dintre coloanele goale ale altarului patru pergamente păstrate în tuburi de lemn închise. Pergamentele constau dintr-o serie de coduri aparent incomprehensibile, dar, în timp, mesajele lor au devenit mai clare. Literele în relief din cel de-al doilea pergament alcătuiau un mesaj coerent: LUI DAGOBERT II ŞI LUI SION ÎI APARŢINE ACEASTĂ COMOARĂ ŞI EL ESTE ACOLO MORT. Deşi nu era sigur ce însemna acest lucru, Saunière şi-a dat seama că descoperise ceva important. S-a dus imediat la Paris cu speranţa să găsească răspunsuri. Saunière şi-a petrecut acolo trei săptămâni. Nu se ştie ce s-a întâmplat, dar ceea ce ştim este că el, un preot provincial, a fost primit în cele mai distinse cercuri ecleziaste.

După această călătorie, misterul a început să capete proporţii. Lincoln susţine că, pentru început, cheltuielile lui Saunière păreau să depăşească cu mult mijloacele sale materiale. Până la sfârşitul vieţii sale, în 1917, s-a calculat că acesta cheltuise milioane de franci, adesea în circumstanţe aparent bizare. Biserica a fost redecorată, dar într-o manieră foarte neconvenţională, astfel că deasupra intrării principale se afla inscripţia în latină cu mesajul: TERRIBILIS EST LOCUS ISTE (ACEST LOC ESTE ÎNFRICOŞĂTOR), iar frescele

ţipătoare de pe zidurile bisericii păreau toate să se abată de la învăţăturile biblice. În cazul celei de a noua opriri de pe Drumul Crucii, de exemplu, în care se arată cum trupul lui Iisus este dus în mormânt, în fundal se vede o Lună plină. Ce mesaj se transmite aici? Biblia afirmă că îngroparea lui Iisus a avut loc după-amiază, deci să fie acest lucru doar o interpretare conform căreia îngroparea s-a petrecut, de fapt, la căderea serii? Sau ilustrează, într-adevăr, punerea lui Iisus în mormânt? N-ar fi posibil să fie vorba, de fapt, despre scoaterea sa din mormânt, în loc de îngropare?

Viaţa lui Saunière a devenit din ce în ce mai misterioasă. Intrarea sa în clasele superioare ale societăţii pariziene părea cel puţin absurdă, dar ascensiunea sa nu a ridicat la fel de multe întrebări ca şi puternicul interes manifestat de biserică faţă de descoperirile sale sau ca scutirea de taxe care i-a fost acordată ulterior de Vatican. Se zvoneşte că, atunci când a fost chemat la patul de moarte a lui Saunière, preotul paroh din satul vecin a fugit din camera bolnavului, vizibil tulburat, şi a refuzat să-i asculte spovedania. Conform unui martor, acel preot nu a mai zâmbit niciodată. Şi de ce ar fi vorbit menajera sa, Marie Denardaud, care i-a fost tovarăşa de-o viaţă, despre un „secret" care i-ar fi asigurat nu doar bogăţii, ci şi putere?

E posibil ca Saunière să fi descoperit o sumă uriaşă de bani undeva, pe parcursul acestei poveşti. Dar Henry Lincoln explorează posibilitatea ca el să fi scos la iveală ceva mult mai scandalos, cu adevărat periculos. Este posibil, oare, să fi descoperit informaţii care ar fi afectat întreaga concepţie a Occidentului asupra istoriei religioase? Să fi făcut aceşti bani parte dintr-un vast şantaj ecleziast? Sau chiar o plată pentru tăcere? Oricare ar fi răspunsul, Vaticanul a părut să se teamă de el câtă vreme a trăit şi i-a stat la dispoziţie gata să-i satisfacă orice dorinţă. Nu ştim dacă îi şantaja sau nu, dar s-ar părea că avea o influenţă care depăşea cu mult liniştita zonă rurală Rennes-le-Château. Pe patul de moarte i-a transmis acest secret menajerei sale. Ea a dus secretul în mormânt, însă misterul continuă.

Henry Lincoln afirmă că nu şi-a propus să discrediteze dogmele creştinismului, dar cercetarea sa, inspirată de misterul care-l învăluie pe Saunière, dezvăluie o reţea de conspiraţii obscure care, inevitabil, pun sub semnul întrebării întreaga cultură creştină. Ipoteza sa porneşte de la ideea că, de fapt, Iisus a fost căsătorit. Nu există nici o afirmaţie explicită în Evanghelii care să susţină acest lucru, dar dacă pretindea că este rabin, acest fapt ar fi fost aproape o condiţie obligatorie. Legea iudaică stabilea destul de categoric că un bărbat necăsătorit nu putea fi învăţător. Mai mult, episodul nunţii din Cana ne face să ne întrebăm dacă nu cumva această ceremonie a fost, de fapt, propria nuntă a lui Iisus – având în vedere prezenţa Mariei, mama lui Iisus, şi menţionarea repetată a titlului de mire, cu care i se adresau lui Iisus.

Lincoln continuă afirmând că, dacă Iisus a fost căsătorit, dovezile biblice par să o indice fie pe Maria Magdalena, al cărei rol în Evanghelii este în mod intenţionat ambiguu, fie pe Maria din Betania, ca fiind soţia sa. Există şi o

teorie conform căreia cele două Marii erau, de fapt, aceeaşi persoană. După cum subliniază Lincoln, biserica medievală şi tradiţia populară susţineau cu tărie acest lucru. O femeie, care reapare pe tot cuprinsul Evangheliilor sub diverse nume şi îndeplinind diverse roluri, ar fi putut fi soţia lui Iisus.

Iar dacă Iisus a fost căsătorit, e posibil oare ca această căsnicie să fi pus bazele unei dinastii, o linie de urmaşi care ar fi ameninţat întreaga civilizaţie romană?

Întrebarea dacă Iisus a avut sau nu copii este, din nou, prea puţin explicită în Evanghelii, însă, conform argumentului lui Lincoln, se poate pune sub semnul întrebării statutul lui Baraba. Dacă Iisus ar fi avut un fiu, ar fi fost, într-adevăr, probabil ca el să se fi numit „Iisus bar Rabbi", „Isus, fiul rabinului". Alternativa, „Isus bar Abba", „Iisus, fiul tatălui" s-ar putea referi la fiul lui Iisus, dacă el era, cu adevărat, Tatăl Ceresc.

Apoi, întregul episod al răstignirii este încărcat cu elemente ambigue, după cum susţine Lincoln. Răstignirea era o practică romană rezervată exclusiv celor care se făcuseră vinovaţi de crime împotriva Imperiului. Acest lucru ar sugera că a făcut, probabil, ceva ce a stârnit mânia Imperiului Roman, mai degrabă decât să încalce legea iudaică. Mai mult, cei care erau răstigniţi mureau, de obicei, în mai mult de o săptămână, în schimb moartea lui Iisus pare să fi fost bine programată pentru a confirma profeţia din Vechiul Testament. Iar conform legilor romane, răstigniţii nu aveau dreptul să fie îngropaţi, fiind pur şi simplu lăsaţi să putrezească pe cruce.

Dacă Iisus nu a murit pe cruce, ce I s-a întâmplat şi unde s-a dus? A fost învierea un fapt real sau totul a făcut parte dintr-o evadare spectaculoasă? Conform unor anumite legende orientale, El a trăit aproape 80 de ani şi, susţine Lincoln, documentul găsit de Saunière la Rennes-le-Château cuprindea „dovezi incontestabile" că Iisus încă era în viaţă în 45 d.Hr. Lăsând la o parte povestea Lui, ce s-a întâmplat cu familia Sa? Dacă a avut într-adevăr o soţie şi copii, ar fi fost la fel de urgent şi pentru ei să fugă. Lincoln merge mai departe, întrebându-se dacă este posibil să fi fugit în sudul Franţei. Este posibil ca descendenţii lui Iisus să fi ajuns în Franţa? Evident, nimeni nu poate spune despre o persoană sau alta că este un urmaş direct al lui Iisus, dar, această teorie, în care unii cred, ar putea arunca o nouă lumină asupra sistemului de valori şi gândire al lumii occidentale.

Secretul lui Saunière a fost bine păstrat. Dar a dat el la iveală oare o uriaşă muşamalizare realizată de biserică, umbrită de legendă şi pierdută în timp? Putem înţelege de ce biserica, la sfârşitul secolului al XIX-lea, era atât de preocupată ca Saunière să nu dezvăluie ceea ce ştia.

Roswell

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ADEVĂRAT LA ROSWELL? Nici un alt incident cu OZN-uri nu a atras atât de multă atenţie ca evenimentul petrecut aici în 1947. Amatorii de conspiraţii susţin că cel puţin una, dacă nu două farfurii zburătoare s-au prăbuşit în New Mexico în luna iulie a acelui an şi că un fermier numit Mac Brazel a găsit la locul impactului o parte din rămăşiţele navei. Presupusa epavă extraterestră şi corpurile celor despre care se crede că se aflau în navă au fost recuperate imediat şi duse altundeva pentru investigaţii suplimentare. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu acestea, dar nici un oficial nu pare prea dornic să dezvăluie vreo informaţie, ceea ce sugerează că, indiferent ce s-ar fi descoperit, reprezenta, destul de probabil, un pericol pentru civilizaţia noastră.

Întreaga poveste a căzut pradă uitării până în 1978, când Stanton Friedman şi William L. Moore au redescoperit rapoartele din cazul Roswell şi au pus cap la cap dovezi conform cărora Brazel găsise, într-adevăr, bucăţi dintr-o navă extraterestră. Au reuşit să reconstituie o posibilă traiectorie de zbor a OZN-ului: conform teoriei lor, acesta a venit de undeva, de la sud-est de Roswell, a suferit un fel de defecţiune sau accident deasupra fermei lui Brazel, apoi a cotit către vest şi s-a prăbuşit în deşert în regiunea St Augustine. Le-a devenit şi lor foarte clar însă că autorităţile SUA nu erau cu nimic mai dispuse să le împărtăşească informaţii decât fuseseră cu 30 de ani în urmă. Şi nu doar guvernul părea hotărât să păstreze secretul. Când Lydia Sleepy, operator de telex din Albuquerque, a început să transmită în eter relatări privind nava extraterestră prăbuşită, dispozitivul ei s-a oprit brusc. Apoi, se spune în *Incidentul Roswell* (Friedman şi Moore, 1980), maşinăria a imprimat acest mesaj concis: ATENŢIE ALBUQUERQUE: NU TRANSMITEŢI. REPET NU TRANSMITEŢI ACEST MESAJ. ÎNCETAŢI COMUNICAŢIILE IMEDIAT. Expeditorul nu era identificat.

Cineva nu voia ca adevărul privind acest incident să fie scos la iveală. Şi, astfel, ne putem întreba: a fost, într-adevăr, obiectul prăbuşit o navă extraterestră? Sau există un secret întunecat şi înspăimântător în spatele a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat?

Desigur, e posibil ca obiectul respectiv să fi fost un balon, fie unul meteorologic, fie lansarea-pilot a unui balon din cadrul proiectului ultrasecret Mogul. Conform membrilor supravieţuitori ai proiectului Mogul, e cu siguranţă posibil ca multe dintre aceste baloane să se fi prăbuşit peste ferma lui Brazel, iar rămăşiţele lor s-ar potrivi cu descrierea a ceea ce a găsit acesta. Obiectivul secret al proiectului Mogul era de a încerca să pună la punct un mijloc de monitorizare a eventualelor valuri nucleare sovietice, iar la acea vreme nu existau alte mijloace de a investiga activităţile nucleare ale unei ţări închise precum URSS. Proiectul era considerat unul de maximă prioritate. Cu toate acestea, întregul mister al incidentului Roswell s-ar putea explica prin incapacitatea armatei de a deosebi un balon de o farfurie zburătoare extraterestră.

Însă există şi posibilităţi mai tulburătoare. Dacă acest balon era într-adevăr dispozitivul ultrasecret prin intermediul căruia SUA ar fi câştigat Războiul Rece? Dacă acesta s-ar fi prăbuşit la primul său zbor, iar o anchetă serioasă ar fi dat la iveală faptul că era un proiect fără şanse de reuşită, realizat doar pentru a facilita contracte guvernamentale şi tranzacţii corupte? Sau poate că există un secret Roswell şi mai sinistru, cum ar fi posibilitatea ca un balon ancorat, care transporta un dispozitiv nuclear, să fi fost programat să explodeze la o altitudine ridicată? Dacă s-a desprins de ancoră şi şi-a depus încărcătura letală lângă Roswell, oraşul scăpând ca prin urechile acului de anihilarea totală? Acesta ar fi genul de eveniment pe care autorităţile ar vrea să-l ascundă cu orice preţ, chiar inventând poveşti complicate despre contacte cu OZN-uri, după începerea investigaţiilor.

În 1948, la un an după incident, Newman, un scriitor britanic, a scris o carte a cărei temă era deranjant de similară cu evenimentele de la Roswell. Cartea vorbea despre o falsă prăbuşire a unui OZN, orchestrată de savanţi mondiali reputaţi, al căror scop era să forţeze dezarmarea statelor lumii. Dacă aşa au stat lucrurile cu adevărat, cartea ar sugera că este posibil ca incidentul de la Roswell să fi avut şi o semnificaţie politică sau chiar că incidentul să fi reprezentat o formă de avertizare.

Sfinxul şi marile piramide

EGIPTENII ANTICI ŞI-AU CONSTRUIT monumentele la o scară impresionantă chiar şi pentru oamenii de ştiinţă ai zilelor noastre. Cel mai grandios dintre monumentele lor şi, poate, cel mai controversat este reprezentat de Marile piramide şi de Sfinxul de la Giseh. Aceste structuri, construite în întregime din blocuri solide de piatră cântărind câte 200 de tone fiecare, i-au fascinat pe vizitatori încă de la început, tehnicile folosite pentru ridicarea lor pierzându-se în negurile istoriei.

Este oare posibil ca faraonii, dorindu-şi să ofere lumii o dovadă puternică şi de lungă durată a măiestriei egiptene, să fi creat aceste structuri cu scopul de a deruta civilizaţiile viitoare în privinţa modului exact în care fuseseră construite? Date fiind teoriile privind masele largi de sclavi, tehnologia antică necunoscută sau chiar asistenţa oferită de extratereştri, misterul piramidelor va persista probabil mult timp de acum înainte.

O altă teorie sugerează că, poate, monumentele nici măcar nu au fost construite de egipteni. Marele Sfinx de la Giseh nu este construit cu piatră scoasă din carieră, precum piramidele şi templele pe care le păzeşte, ci dintr-un monolit. Are capul unui bărbat (sau poate al unei femei) şi corpul unui leu. Este înalt de 20 de metri, lung de 73 de metri şi poartă pe chip o expresie absolut extraordinară, privind dincolo de marginea lumii şi spre infinit. Majoritatea egiptologilor, ca şi majoritatea egiptenilor, de altfel, cred că Sfinxul a fost construit aproximativ în 2500 î.Hr., sub conducerea faraonului Khefren, care a fost responsabil şi de construirea celei de-a doua piramide de la Giseh. Cu toate acestea, cercetările recente au arătat că această teorie este mai mult o legendă, dar una care merită sprijinul egiptenilor, pentru că monumentala construcţie a devenit un simbol al regatului lor.

John A. West, egiptolog de renume, a studiat îndelung această statuie şi a avut mereu convingerea că este ceva deosebit, ceva mult mai vechi decât orice civilizaţie cunoscută. În timp ce citea o carte despre Egipt scrisă de autorul şi matematicianul francez Schwaller de Lubicz, a dat peste o teorie conform căreia pe corpul Sfinxului ar exista semne ale unei eroziuni produse

de apă. West şi-a dat seama că modelele de eroziune observate pe Sfinx nu erau orizontale, precum cele de pe alte monumente de la Giseh, ci verticale. Eroziunea orizontală rezultă în urma expunerii îndelungate la vânturi puternice şi furtuni de nisip. În zona aridă a Saharei apar des astfel de fenomene, dar e posibil oare ca eroziunea verticală a Sfinxului să fi fost provocată de apă? De unde apă?

În 1991, doctorul Robert Schoch, geolog de renume şi profesor la Universitatea din Boston, a examinat urmele de eroziune de pe Sfinx şi a remarcat în studiile sale că modelele au fost provocate, fără îndoială, de ploi torenţiale, ceea ce ar presupune că Sfinxul fusese construit într-o perioadă în care astfel de ploi erau frecvente în acea zonă, şi că restul monumentelor au fost ridicate, cel mai probabil, mulţi ani mai târziu. Acest lucru ar sugera că Sfinxul a fost construit înainte de cele mai vechi forme de civilizaţie egipteană, mai devreme chiar decât primele dinastii, cu mii de ani înainte de Hristos, de fapt chiar mai înainte de istoria cunoscută a lumii. Iar această teorie ar veni în sprijinul unor teorii uluitoare.

E cât se poate de posibil ca Sfinxul să fie cel mai remarcabil monument din lume. Nu se compară cu nimic din ceea ce ar fi putut construi fie egiptenii antici, fie cultura noastră modernă. Pare să aparţină unei culturi antice, şi una care, probabil, a avut o experienţă tehnică mult mai mare decât cea a civilizaţiei noastre. Faţa sa este una surprinzător de modernă, iar expresia chipului este de o asemenea înţelepciune şi profunzime încât sugerează cunoştinţe care depăşesc cu mult inteligenţa noastră limitată. Nu putem decât să speculăm care sunt secretele pe care le păzeşte Sfinxul, dar oricare ar fi ele, egiptenii nu vor să fie date la iveală.

Capul faraonic al Sfinxului este disproporţionat raportat la corp. E posibil oare să fi fost iniţial capul unui leu, sculptat cu 12 000 de ani în urmă pentru a marca Era Leului, fiind redescoperit în urmă cu doar 4000 de ani şi remodelat, în acel moment, în onoarea faraonului lor?

O serie de studii au arătat, totodată, existenţa a mai multe tunele sub Sfinx, care duc la o încăpere încă neexplorată, la aproximativ 7 metri sub labele din faţă ale statuii. Nu putem decât să încercăm să ghicim ce s-ar putea afla în această încăpere, dar posibilităţile sunt nelimitate. E posibil ca aici să se păstreze rămăşiţele unei civilizaţii antice. Iar dacă această civilizaţie a fost capabilă să construiască Sfinxul, descoperirile privind capacităţile sale ar putea fi deosebit de revelatoare. Poate că aici se află enigma Sfinxului.

Mai mult, în martie 1993 s-a descoperit o uşă mică la capătul unui lung puţ îngust din Marea Piramidă. De atunci, cercetătorului principal, germanul Rudolph Gantenbrink, i s-a interzis să continue explorarea. Pretextul oferit de autorităţile egiptene a fost acela că, dezvăluind această ştire presei britanice, Gantenbrink a încălcat o regulă a arheologiei. Autorităţile egiptene au susţinut cu tărie că descoperirea nu avea mare importanţă, dar s-ar părea că încercau să ascundă ceva.

O altă teorie populară sugerează că piramidele şi Sfinxul au fost create (sau că egiptenii au fost ajutaţi la construcţia lor) de către o tehnologie superioară extraterestră. Pe de altă parte, în cartea lor *Conspiraţia Stargate,* Lynn Picknett şi Clive Prince afirmă că aceste teorii privind intervenţia extratereştrilor în construirea piramidelor fac parte şi ele dintr-o conspiraţie de mai mare amploare, dar despre care avem mai puţine informaţii. Falsa idee a intervenţiei extraterestre este un tertip intenţionat în cadrul unei conspiraţii mult mai largi, care implică agenţiile de spionaj, al căror scop este ca oamenii să simtă că sunt inferiori în faţa unei rase extraterestre superioare. Astfel s-ar crea o dependenţă a omenirii faţă de forţele din afară şi un complex de inferioritate care ar cuprinde întreaga rasă umană. Mesajele „interceptate" apoi de guverne şi agenţii de spionaj ar putea fi utilizate pentru a manipula populaţia unei ţări sub pretextul că sunt ordine ale extratereştrilor. Fascinaţia lumii faţă de Egiptul antic ar putea fi cel mai important exemplu al acestei conspiraţii măreţe.

William Shakespeare

ROMEO ŞI JULIETA, HENRIC AL V-LEA, Visul unei nopţi de vară, Cum vă place şi *Furtuna:* acestea sunt doar câteva dintre celebrele opere scrise de William Shakespeare, cel mai mare scriitor englez. Sau să se fi aflat altcineva în spatele acestor piese? Este Shakespeare cea mai mare farsă literară din istorie?

Există unii care cred că nu Shakespeare a fost, de fapt, cel care a scris colecţia de piese clasice care îi sunt atribuite celui mai celebru fiu al localităţii Stratford-upon-Avon. Oare lipsa dovezilor scrise despre existenţa lui Shakespeare, altele decât piesele sale, e o dovadă a faptului că a fost inventat? Cum pot fi explicate cunoştinţele extinse de geografie şi de limbi străine ale lui Shakespeare, câtă vreme a avut doar o educaţie modestă? Dacă toate acestea sunt adevărate, cine a fost responsabil?

Christopher Marlowe este unul dintre candidaţii propuşi ca fiind adevăratul autor din spatele unor piese precum *Othello* şi *Negustătorul din Veneţia.* Marlowe a fost, totodată, un poet din secolul al XVI-lea şi autor apreciat de tragedii elisabetane. Moartea sa în 1593, după ce a fost înjunghiat mortal într-o încăierare din Deptford, l-ar împiedica să fie adevăratul autor al operelor lui Shakespreare, dar unii cred că şi-a înscenat propria moarte ca să nu fie arestat pentru blasfemie şi pentru a se ascunde de recuperatorii de datorii, care intenţionau să-l ucidă. Din refugiul anonimităţii, susţin unii, a scris piesele şi poeziile atribuite colegului său, despre care unii cred că era doar un actor dintr-un sat, de care Marlowe se folosea pentru a rămâne ascuns. Se zvoneşte că un copist numit Thomas Walsingham a participat şi el la această înşelătorie. Pentru ca identitatea sa să nu fie descoperită datorită scrisului de mână, Marlowe l-a angajat pe Walsingham să-i transcrie manuscrisele. Un astfel de aranjament ar explica şi de ce primele schiţe dramatice ale lui Shakespeare erau aproape perfecte.

Sir Francis Bacon este un alt personaj pe care mulţi îl consideră a fi fost „adevăratul" Shakespeare. Aluziile la duplicitatea sa, care apar în scrisorile sale în care se descrie drept un „poet ascuns", au fost prezentate de

conspiraţionişti drept dovezi ale identităţii sale ascunse. Alţii afirmă că şi-a luat acest pseudonim literar pentru a-şi asigura anonimitatea, deoarece descendenţa sa aristocrată nu i-ar fi permis niciodată să se bucure de adevărata faimă literară. Se spune că singurul caiet al lui Shakespeare descoperit vreodată a fost *Promus* a lui Bacon. Se crede chiar că numele lui Bacon apare în lucrările lui Shakespeare.

Edward de Vere, al 17-lea duce de Oxford, este prezentat de unii ca fiind autorul operelor lui Shakespeare. Din nou, descendenţa aristocrată a lui de Vere l-ar fi obligat să folosească un pseudonim, pentru că la acea vreme era considerat ruşinos ca un om de rangul lui să scrie texte pentru teatrul public. Educaţia sa clasică şi asemănările dintre piese şi viaţa sa sunt considerate dovezi că el ar fi fost autorul.

Sau să fi fost Henry Neville, o rudă îndepărtată a lui Shakespeare, care era poreclit Falstaff – personaj care apare în trei dintre piesele sale? S-a spus chiar că nici nu a fost vorba despre un bărbat, ci că faimosul dramaturg ar fi fost însăşi regina Elisabeta I, o femeie foarte inteligentă a cărei cea mai mare moştenire se prea poate să fi fost înşelarea cohortelor de istorici şi producerea celei mai impunătoare opere a literaturii engleze.

Tupac Shakur

DUPĂ CE A PLECAT DE LA UN MECI al lui Mike Tyson care avusese loc în Las Vegas, în ziua de sâmbătă, 7 septembrie 1996, se spune că Tupac Shakur a fost împuşcat de cinci ori dintr-o maşină care oprise aproape de a sa. Iniţial, a supravieţuit împuşcăturilor şi a fost dus la un spital din apropiere. Decesul a fost pronunţat la 13 septembrie 1996, dată care cădea într-o zi de vineri 13. Au apărut numeroase teorii conspiraţioniste privind uciderea sa, dar nici una nu a prins atât de bine ca aceea conform căreia moartea lui nu ar fi decât doar o farsă de proporţii. Această teorie susţine că Shakur voia să scape de publicitatea sufocantă generată de stilul său de viaţă de gangster celebru şi că trăieşte în prezent undeva pe o insulă pustie.

Conspiraţioniştii au produs diverse „dovezi" pentru a susţine această teorie. Printre acestea şi următoarele:

- A apărut răstignit pe coperta unuia dintre albumele sale, ceea ce ar sugera că se va întoarce.
- Un clip video lansat în mod convenabil la doar câteva zile după moartea sa îl arată pe Tupac ucis, probabil pentru a convinge publicul că asta este ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.
- Tupac purta întotdeauna o vestă antiglonţ, oriunde s-ar fi dus. De ce nu a purtat-o şi la un eveniment unde era atât de expus, precum un meci al lui Tyson? Unii cred că ar fi vrut să facă plauzibilă ideea că a murit împuşcat.
- În multe dintre cântecele sale vorbeşte despre cum va fi înmormântat, atunci de ce se presupune că a fost incinerat imediat după moarte? Mai mult, e foarte suspect să incinerezi pe cineva în ziua următoare morţii, fără a efectua o anchetă completă. De fapt, este ilegal să înmormântezi pe cineva care a fost ucis fără a efectua o examinare post-mortem.
- De ce nu a reuşit poliţia să localizeze maşina albă din care s-a tras? În fond, Las Vegas este în mijlocul deşertului şi ar părea destul de puţin probabil să fi scăpat neobservată.
- Cei din jurul lui Tupac erau notorii pentru imaginea lor publică de gangsteri. Atunci de ce nu a tras nici unul dintre ei focuri de răspuns?

O anchetă asupra acestei crime, publicată în *Los Angeles Times*, a ajuns la concluzia că ucigaşul era un bărbat pe care Tupac îl atacase mai spre începutul serii, sub privirile martorilor, Orlando Anderson, membru al unei bande în conflict cu cea a lui Tupac. Anderson a fost ucis după aceea de un glonţ încasat într-o confruntare între gangsteri, dar până la acea vreme nu fusese pedepsit pentru uciderea lui Tupac – poate că era protejat de persoane suspuse. Dar cel mai important detaliu din descoperirile ziarului a fost când s-a aflat cine pusese la dispoziţie arma cu care fusese ucis artistul: era vorba de principalul rival în muzica rap şi duşman suprem al lui Tupac, Notorious B.I.G., despre care se zvonea că ar fi plătit în jur de 1 milion $ pentru uciderea lui Tupac. Deşi a negat orice implicare, rapperul a fost şi el împuşcat mortal într-o crimă care a avut loc la doar câteva luni după moartea lui Tupac, crimă rămasă şi ea nerezolvată. Dacă a fost într-adevăr implicat, probabil că această conspiraţie a cuprins întreaga cultură de bande din Los Angeles, din moment ce au reuşit să-l acopere atâta timp.

SIDA

NU GREŞIM PREA MULT CONSIDERÂND CĂ APARIŢIA SIDA este unul dintre cele mai îngrozitoare evenimente ale secolului XX. Cercetările au înghiţit milioane de lire sterline, dar tratamentul pare să fi rămas la fel de imposibil de găsit. Astfel au apus zilele sexului neprotejat, ale consumului liber de droguri şi stilului de viaţă rock&roll: virusul fatal îi infectează pe toţi cei expuşi, fără discriminare.

Oricât de şocant ar fi întregul fenomen dacă ar fi vorba într-adevăr de o molimă naturală, există o teorie că virusul SIDA a fost, de fapt, produs artificial de guvernul SUA pentru a extermina aşa-numiţii „consumatori inutili": negrii, homosexualii şi utilizatorii de droguri, mai exact. Doctorul Abdul Alim Muhammad, Ministrul Sănătăţii din cadrul organizaţiei religioase a lui Louis Farrakhan, Naţiunea Islamului, a solicitat o anchetă oficială. După cum spune chiar el:

„Ştim din raportul Congresului că s-au alocat bani pentru crearea unor agenţi biologici artificiali care să distrugă sistemul imunitar. Acest lucru s-a întâmplat în iulie 1969. Zece milioane de dolari au fost alocate armatei SUA. Aşa că... să se organizeze audieri pentru a da la iveală aceste dosare".

În cadrul unui experiment care a avut loc în Tuskegee, Alabama, între 1932 şi 1972, aproximativ 400 de negri săraci au fost folosiţi drept cobai de către cercetători care studiau efectele îmbolnăvirii cu sifilis, dacă boala nu era tratată. Acest experiment a generat multă neîncredere în rândul populaţiei de afro-americani, determinându-i pe mulţi dintre ei să creadă că guvernul ar fi contaminat intenţionat cu virusul SIDA comunităţile de negri, folosindu-se de astfel de teste medicale.

Cu peste 30 de ani mai târziu, un studiu al organizaţiei Rand Corp dezvăluia că 16% dintre afro-americani credeau că SIDA fusese creată pentru a reduce populaţia de culoare, în vreme ce 25% credeau că virusul fusese sintetizat într-un laborator. Fără îndoială, această idee a luat naştere din faptul că boala a apărut iniţial printre homosexuali şi afro-americani. Această teorie susţine că Programul American Special pentru Cancerul provocat de Virusuri

(SCVP) este responsabil de apariţia bolii şi că virusul a fost răspândit, ulterior, în rândul populaţiei în cursul vaccinării împotriva variolei sau în rândurile bărbaţilor homosexuali, prin vaccinarea împotriva hepatitei B.

Un critic vehement al legăturii dintre HIV şi SIDA este Peter Duesberg, care afirmă că HIV nu e nicidecum un virus şi nu are nici un efect asupra declanşării SIDA. El susţine că agenţi non-infecţioşi precum contactele sexuale şi administrarea de droguri – fie recreaţionale, fie în scopuri medicale – sunt adevăratele cauze ale SIDA.

Nu putem şti care sunt originile acestei boli. Nu ştim dacă cel mai eficient ucigaş viral din lumea întreagă s-a născut din vreo conspiraţie denaturată în numele controlului demografic sau al experimentului ştiinţific. Dar dacă a fost vorba de o conspiraţie, fără îndoială a reuşit. Poate că nu preconizase rezultate atât de dramatice.

Printre alte teorii conspiraţioniste împotriva negrilor se numără şi cea conform căreia Charles Drew, doctorul de culoare din Washington ale cărui cercetări inovatoare în domeniul plasmei sanguine au salvat mii de vieţi, a murit după un accident de maşină din cauză că nu a fost primit într-un spital rezervat albilor; cea conform căreia Tropical Fantasy, o băutură răcoritoare produsă de o firmă care angajează în număr mare minorităţi etnice, era, de fapt, un produs al Ku Klux Klan-ului şi conţinea substanţe chimice menite să sterilizeze bărbaţii de culoare. Au existat acuzaţii similare şi în legătură cu lanţul fast-food Church's Fried Chicken şi băuturile răcoritoare Snapple.

Sistemul ECHELON

CEI CARE TRĂIESC ÎN LUMEA OCCIDENTALĂ au ajuns să se obişnuiască cu deschiderea şi democraţia tot mai pronunţată a guvernelor lor pe parcursul ultimelor decenii ale secolului XX şi începutului secolului XXI, dar există un domeniu în care s-au păstrat un secret şi o confidenţialitate depline: rolul spionilor. Reticenţa guvernelor de a discuta orice problemă, fie ea importantă sau măruntă, care ţine de serviciile noastre secrete a creat o aură de suspiciune, de ilicit sau clandestinitate în legătură cu operaţiunile care sunt executate în numele nostru.

La baza temerilor oamenilor se află întrebarea cine anume este spionat de MI5 şi MI6. Data viitoare când daţi un telefon, trimiteţi un e-mail, telex sau fax, aveţi grijă ce spuneţi şi ce scrieţi pentru că s-ar putea ca cineva să tragă cu urechea. În pofida adoptării unor legi privind drepturile omului şi dreptul la intimitate în multe ţări, ani la rândul au continuat zvonurile conform cărora există un mecanism enorm de monitorizare electronică care interceptează întregul trafic de comunicaţii din lume şi îl procesează prin intermediul unor supercalculatoare gigantice. Aceste zvonuri au persistat încă de la începuturile Războiului Rece, dar în anii '80 a ieşit la iveală o dovadă oficială a acestei scheme demne de Orwell. Ea a venit din partea şefilor serviciilor de spionaj din Noua Zeelandă care, pentru că au avut mustrări de conştiinţă, au recunoscut ceva ce se derula de o generaţie. Un sistem numit ECHELON fusese pus la punct în urma unui tratat numit Acordul de Securitate Marea Britanie-SUA, semnat în 1947, între guvernele SUA, Marii Britanii, Canadei, Australiei şi Noii Zeelande.

Această alianţă urmărea să creeze o reţea globală de spionaj cu o largă bază de informaţii care să fie analizate de serviciile de securitate ale ţărilor semnatare. Deşi este ilegal ca serviciile de securitate britanice şi americane să-şi spioneze proprii cetăţeni şi companii, membrii alianţei au reuşit să ocolească graţios legile naţionale spionându-se reciproc. Astfel că, de exemplu, dacă MI6 ar dori să urmărească un individ suspect din Londra, în loc să treacă prin procesul interminabil de a obţine un mandat, ar putea pur şi

simplu să le ceară colegilor lor din SUA să facă acest lucru pentru ei, apoi să le împărtăşească informaţiile.

Sistemul a fost conceput de Agenţia Naţională Americană pentru Securitate, care are acces la toate informaţiile. Ceilalţi membri nu pot vedea decât anumite părţi din informaţiile colectate, relevante pentru sfera lor de influenţă specifică. Piesa centrală a întregii operaţiuni este baza de date ECHELON, o vastă resursă de cuvinte-cheie care cuprinde nume, subiecte, adrese, numere de telefon şi adrese de e-mail. Milioanele de comunicaţii care au loc zilnic în lumea întreagă sunt scanate automat pentru a selecta cuvintele, frazele, numerele şi adresele recunoscute. De fiecare dată când se găseşte o potrivire, aceasta este transcrisă şi utilizată de către agenţii care colectează informaţii.

Acest sistem a trezit deja mânia statelor Uniunii Europene care nu fac parte din acest pact. Problema era atât de delicată încât s-a solicitat redactarea unui raport al Parlamentului European care să cerceteze aceste aspecte. „Este un atac foarte periculos la adresa suveranităţii statelor membre", s-a plâns un europarlamentar. Guvernul francez este furios din cauza a ceea ce consideră a fi înregistrarea ilegală a comunicaţiilor guvernamentale şi de afaceri, informaţiile fiind împărtăşite numai de aliaţii semnatari ai pactului ECHELON. Raportul european a menţionat „o gamă largă de dovezi" conform cărora aceste informaţii sunt utilizate „pentru a asigura avantaje comerciale unor companii". Presa franceză a făcut afirmaţii conform cărora Boeing a primit informaţii secrete menite să fure contracte de la rivalul său european, Airbus.

Putem accepta că acest sistem are utilizări importante în combaterea terorismului, infracţionalităţii şi ameninţărilor la adresa securităţii naţionale, dar implicaţiile sale legate de libertăţile civile şi autoritatea sa legală dubioasă ridică întrebări cruciale pentru cetăţeni şi politicieni. Lipsa unei recunoaşteri oficiale a existenţei sale sau necunoaşterea exactă a compoziţiei şi funcţiilor sale îi determină pe cei pasionaţi de conspiraţii să se întrebe exact ce anume se întâmplă.

Iosif Stalin

CÂND SERGHEI KIROV, „PRIETENUL", confidentul şi susţinătorul politic al lui Iosif Stalin s-a transformat într-un potenţial rival la conducerea Partidului Comunist, a devenit necesar ca acesta să fie eliminat de pe scena politică. Mulţi cred că Stalin a organizat uciderea lui Kirov şi a dat vina pe facţiunea Zinoviev pentru a avea un pretext pentru eliminarea membrilor disidenţi ai partidului. Deşi acest lucru nu a fost dovedit, există legături între asasinul care l-a ucis pe Kirov şi membri ai cercului de apropiaţi ai lui Stalin – se presupune că Stalin a pus la dispoziţie fondurile din care a fost plătit Leonid Nikolaev pentru a executa asasinatul. Nikolaev a fost executat prin împuşcare, în aceeaşi lună, iar soţia sa a fost ucisă şi ea. Pentru a spori misterul, cei care au fost martori la momentele de după asasinat au murit şi ei în mod straniu în „accidente" în zilele imediat următoare. Stalin era un conspirator viclean şi a prevăzut valul de adulaţie inspirat de Kirov. Robert Tucker scrie, în cartea sa *Stalin in Power*, că: „În momentul în care cultul lui Kirov s-a contopit cu cel al lui Stalin, căruia i-a adăugat o strălucire suplimentară, Kirov a devenit «Cel mai bun camarad de arme şi prieten al tovarăşului Stalin». Stalin era prezentat în garda de onoare alături de Kirov, în fotografii vechi, prefăcându-se cel mai afectat dintre toţi cei prezenţi la funeraliile din Piaţa Roşie".

Dar această crimă unică făcea parte dintr-o conspiraţie mult mai mare, ale cărei ţeluri nu se limitau la eliminarea unui singur concurent politic. Tucker scrie: „Pentru conspiratorul de sus, scopul principal al uciderii lui Kirov a fost să constate oficial că în Rusia sovietică acţiona o conspiraţie care îl eliminase pe Kirov în cadrul unui plan mult mai larg de acţiuni teroriste împotriva regimului". Astfel, Stalin a găsit un pretext pentru a începe marea epurare, în urma căreia au murit milioane de oameni nevinovaţi.

Chiar înainte de această crimă, Stalin promulgase un decret care permitea recent înfiinţatei Comisii Speciale să aibă ultimul cuvânt în privinţa „persoanelor considerate a fi un pericol social". Dar acest lucru făcea loc pentru orice interpretare, pentru că nu se definea conceptul de „pericol social", deci

el putea fi înţeles ca orice era contrar voinţei lui Stalin. Aşa cum Hitler avea justificări prin care să-i convingă pe germani că genocidul era pentru binele lor, tot astfel Stalin nu a avut scrupule în a pretinde că programul său era unul de conştiinţă socială şi dreptate.

Chiar şi moartea lui Stalin este învăluită în mister. Deşi versiunea oficială este că a murit în urma unei hemoragii cerebrale în casa sa din afara Moscovei, evenimentul pluteşte într-un ocean de circumstanţe suspecte. În primul rând, la cele dintâi ore ale dimineţii de după un dineu cu membrii de partid, care ţinuse toată noaptea, şeful gărzilor lui Stalin le-a poruncit soldaţilor să se retragă pentru restul nopţii. Pentru gărzile care îl apărau pe paranoicul Stalin acest lucru era de neconceput; de regulă, erau obligaţi să rămână treji toată noaptea pentru a-l proteja de un eventual atac. Când s-au întors la posturile lor a doua zi dimineaţă, conducătorul lor nu era nicăieri. Au început să se îngrijoreze în legătură cu absenţa sa şi, cu toate că s-au liniştit pe moment când au văzut lumina aprinzându-se devreme dimineaţă în camera lui, cineva a fost trimis în cele din urmă să vadă ce se întâmplă cu dictatorul. L-au găsit pe jumătate inconştient şi scoţând sunete ciudate şi au trimis imediat după membrii de partid, să-i ajute. Unii afirmă că a durat o zi întreagă înainte să ceară ajutor, ceea ce ridică întrebări legate de motivul pentru care nu au acţionat mai devreme. Voiau să se asigure că Stalin a murit? A fost el otrăvit în timp ce gărzile sale dormeau? S-a descoperit că ceasul de mână al lui Stalin se oprise la 6:30, oră la care fusese aprinsă lumina. Era acest lucru un semn că asasinul îşi făcea treaba?

Deşi liderii de partid au fost văzuţi în public deplângând moartea conducătorului lor, se spune că unii au exprimat uşurare şi chiar încântare în particular. Ulterior s-a spus că Lavrenti Beria, şeful poliţiei secrete, s-a lăudat unui coleg politician: „L-am eliminat". Beria era unul dintre cei care se temeau că vor fi executaţi de Stalin în cursul următoarei epurări – este posibil oare să se fi decis să facă el primul pas şi să-l elimine pe dictatorul pe care îl considera o ameninţare la adresa vieţii sale?

Alţii cred că mai mulţi membri ai partidului au fost implicaţi în conspiraţie, sugerând că erau înspăimântaţi de războiul mondial pe care se zvonea că îl pregăteşte Stalin. Oricum ar fi fost, circumstanţele morţii sale şi evenimentele obscure din jurul acesteia sunt învăluite în mister şi nu pare improbabil ca dispariţia dictatorului să fi fost rezultatul unui complot.

Submarinul nuclear *Kursk*

DEZASTRUL SUBMARINULUI NUCLEAR *KURSK*, în care au murit 118 oameni, a fost un eveniment larg discutat în presa mondială spre sfârşitul verii 2000, dar cele mai multe articole despre această tragedie puneau accentul pe încercarea eşuată de salvare şi pe poveştile personale ale membrilor echipajului, prinşi sub Marea Barents, închişi într-un mormânt de metal. Dar a fost acest dezastru un simplu accident naval sau există o explicaţie mai funestă pentru ceea ce s-a întâmplat la 20 de metri sub îngheţatele ape ruseşti?

Submarinul Oscar de clasa II cu cocă dublă, vechi de cinci ani, făcea parte dintr-o flotă cu 50 de vase de război implicate în exerciţii navale ruseşti în largul coastei de nord a Rusiei. Două explozii masive la bord au avut un efect dezastruos; cauza exploziilor este încă dezbătută aprins. Concluzia oficială a guvernului rus, în 2002, după ridicarea la suprafaţă şi cercetarea epavei, a fost că submarinul *Kursk* fusese scufundat de o torpilă defectă, dar teoriile despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat includ varianta că submarinul s-ar fi lovit de fundul mării, cu un submarin britanic sau american rătăcind în apele teritoriale ruseşti, cu un spărgător de gheaţă sau cu un vas transportor, ar fi detonat o veche mină din cel de-Al Doilea Război Mondial sau că ar fi fost un act de sabotaj intenţionat. Dmitro Korcinski, liderul Asociaţiei Politice a Ucrainenilor, o organizaţie cu caracter naţionalist, a afirmat că submarinul *Kursk* fusese scufundat de separatiştii ceceni. Totodată, el a declarat că serviciile de securitate ruseşti fuseseră avertizate în legătură cu această ameninţare cu două săptămâni înaintea accidentului, dar nu o luaseră în serios.

Dar n-ar fi posibil ca submarinul să fi fost atacat din afara Rusiei? În pofida faptului că Războiul Rece s-a încheiat, submarinele americane şi britanice au continuat să se joace de-a şoarecele şi pisica, cu submarinele ruseşti, în apele Oceanului Atlantic. Echipajele de pe submarinele rivale obişnuiesc adesea să îşi imite reciproc mişcările, din umbră, în cadrul unor astfel de jocuri, dar uneori pot avea loc ciocniri, iar din 1967 până astăzi au avut loc 11 astfel de coliziuni doar în Marea Barents. Surse anonime din interiorul

Ministerului Apărării afirmă că este posibil să fi fost implicat un submarin britanic, dar, chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, guvernul britanic nu l-ar recunoaşte niciodată public. Ce e interesant e că, în ziua dezastrului, agenţia naţională de presă a Rusiei, Interfax, informa că „surse militare" neidentificate declaraseră că un obiect care semăna cu o bucată din „coşul unui submarin străin" fusese descoperită la 330 de metri de *Kursk* pe fundul mării. Aceleaşi surse afirmau că explicaţia cea mai probabilă pentru accident era coliziunea cu un alt submarin, „cel mai probabil britanic". Dar acest lucru a fost negat vehement de ambii miniştri ai apărării, cel britanic şi cel rus.

Ofiţerii navali ruşi de rang superior au propria versiune despre ceea ce s-a întâmplat. Şi ei cred că dezastrul a fost provocat de o coliziune, dar cu un submarin american. Ei susţin că două submarine americane efectuau operaţii de spionaj şi au prezentat fotografii din satelit cu un submarin american andocat în baza navală norvegiană de la Bergen nu mult după scufundarea submarinului *Kursk*. Marina rusă susţine că aceste fotografii demonstrează că submarinul ieşise la suprafaţă pentru reparaţiile care se impuneau după impact. Submarinele sunt concepute astfel încât să poată petrece mult timp sub apă, fără a avea nevoie să andocheze pentru a se aproviziona, „demonstrând", după cum credeau ruşii, că acest submarin fusese andocat pentru reparaţii. Mai mult, fotografiile au fost făcute în timpul misiunii eşuate de salvare şi existau urme vizibile pe corpul submersibilului care ar fi confirmat teoria unei coliziuni prin frecare. Marina SUA neagă aceste acuzaţii, dar, în mod ciudat, recunoaşte că a desfăşurat operaţiuni în acea zonă în momentul dezastrului.

Însă cea mai atrăgătoare explicaţie este că una dintre torpilele de la bordul lui *Kursk* a explodat pe neaşteptate, provocând un şoc devastator resimţit până în Alaska ca un seism de 4,2 grade pe scara Richter. Există numeroase teorii conform cărora se testa pe ascuns o torpilă ultrasecretă şi ultrarapidă numită Şkval, torpilă despre care se crede că depăşea orice torpilă din arsenalul NATO, afirmaţii care ar întări măsurile luate de Rusia pentru păstrarea secretului şi contracararea operaţiunilor de spionaj ale SUA.

S-au înregistrat şi afirmaţii contradictorii odată cu dezvăluirea unor documente secrete ale guvernului britanic referitoare la un accident al unui submarin în largul coastei engleze, din 1955. Acesta implicase utilizarea unui carburant pe bază de peroxid de hidrogen cu concentraţie mare pentru a alimenta motorul torpilei, carburant despre care se crede că declanşase o explozie. Din cauza acestui risc britanicii au renunţat la acea tehnologie, dar, în mod uimitor, este posibil să fi fost folosită, în continuare, de Rusia şi să fi fost agentul principal care a declanşat tragedia submarinului *Kursk*.

În 2001, ziarul comunist *Komsomolskaia Pravda* sugera că amiralitatea rusă încerca să muşamalizeze episodul. Se afirma în ziar că, înainte de explozie, de pe submarin fusese trimis un mesaj către comandanţii aflaţi la baza de pe uscat, în care se spunea: „Avem o torpilă care nu funcţionează corect. Cerem permisiunea să o detonăm". Negând această versiune, autorităţile ruse scapă în mod convenabil de responsabilităţi şi-l scot basma curată pe preşedintele Vladimir Putin, care a fost criticat că nu şi-a întrerupt concediul pe durata acestei crize.

Date fiind toate aceste interpretări diverse a ceea ce s-a întâmplat, singurul punct asupra căruia s-a căzut de acord este secretomania manifestată de toate părţile despre care se crede că ar fi fost implicate şi lipsa unei explicaţii care să fie acceptată pe scară largă. Tocmai această impresie a negării oficiale şi indiciile privind o potenţială muşamalizare sunt cele care dau naştere sentimentului copleşitor de nedreptate resimţit de familiile victimelor.

Ştrumfii

S-AR PUTEA CREDE CĂ *ŞTRUMFII* sunt doar un program inofensiv de televiziune pentru copii, dar unii ar vrea să vă convingă că adevărul e mult mai deranjant. Deşi adepţii conspiraţiilor nu sunt întotdeauna de acord asupra mesajului secret pe care încearcă să-l transmită aceste desene animate, cred în unanimitate că elementele acestui program apelează la subtonuri sinistre incluse intenţionat de către producătorul belgian care a creat omuleţii albaştri pentru a manipula subtil minţile copiilor şi a le insufla modul său de gândire.

Unii cred că barba voluminoasă şi căciuliţa roşie purtate de Papa Ştrumf, conducătorul comunităţii de ştrumfi, indică perspectiva comunistă asupra societăţii lor. În satul ştrumfilor nu sunt permise schimburile comerciale din afară şi toţi sunt trataţi ca membri cu drepturi egale în societatea condusă de Papa Ştrumf – fiecare individ are un rol specific şi toţi contribuie la funcţionarea fără probleme a satului. Vrăjitorul malefic Gargamel este descris ca inamicul de moarte al ştrumfilor. Este prezentat ca o persoană care aspiră la bogăţii şi aur, caracter despre care se crede că simbolizează capitalismul egoist şi interesat. Faptul că este mereu învins coincide, se crede, cu intenţia programului de a prezenta, în mod pozitiv, societatea comunistă.

Alţii vorbesc despre aparenta similitudine dintre costumele ştrumfilor şi cele ale Ku Klux Klan-ului. Ştrumfii „normali" poartă căciuli ascuţite albe, în timp ce Papa Ştrumf poartă o căciulă ascuţită roşie, comparabilă cu gluga purtată de membrii Klanului şi liderii lor. La fel, s-a sugerat că trăsăturile lui Gargamel, inclusiv nasul proeminent şi lăcomia după aur, reproduc stereotipurile naziste despre evrei.

O a treia teorie a devenit larg răspândită în America Latină în anii '80, perioadă în care oamenii pretindeau că au văzut ştrumfi îmbrăcaţi în satanişti şi practicând forme de magie neagră. Într-un episod, Gargamel este arătat desenând o pentagramă, iar atât el cât şi Papa Ştrumf sunt văzuţi adesea îndeplinind ritualuri de vrăjitorie şi preparând poţiuni. În unele ţări din America Latină erau des raportate cazuri de apariţie a ştrumfilor şi mulţi

credeau că, dacă ascultă CD-ul cu muzica serialului de televiziune, aveau să fie atacaţi de mici ştrumfi demonici. Unii erau convinşi că îi văzuseră pe aceşti omuleţi ascunzându-se sub plante, în grădini sau chiar în case. În SUA a existat cel puţin un predicator despre care se spunea că descoperise o legătură între ştrumfi şi satanism.

Rămâne de văzut dacă micii spectatori au fost afectaţi de această presupusă spălare a creierelor, dar nu există cazuri cunoscute în care posturile de televiziune să fi refuzat să transmită programul. Să fie oare implicate şi ele în conspiraţie?

Televiziunea

DUPĂ AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL, mass-media şi industria spectacolelor s-au schimbat definitiv. Datorită inventării televiziunii, oamenii nu mai erau nevoiţi să se bazeze pe radiouri cu bruiaje şi proiectoare de diapozitive care proiectau imagini pe un cearşaf vechi, pentru a-şi asigura distracţia de seară şi nici să apeleze la propria imaginaţie. La televizor, imaginile în mişcare erau redate în detalii realiste.

Nimeni nu poate nega că televiziunea s-a dovedit un mijloc popular şi trainic de petrecere a timpului liber. Dar conspiraţionistii afirmă că în spatele dezvoltării şi promovării televiziunii se află o conspiraţie mondială pusă în mişcare de guvernul SUA şi de (pe-atunci) proaspăt formata CIA. Dându-şi seama că televiziunea ar revoluţiona complet divertismentul, CIA, se crede, şi-a stabilit drept prioritate absolută să o dezvolte şi promoveze. Până la data la care au apărut pe piaţă modele de televizoare accesibile ca preţ, se crease deja o întreagă gamă de forme speciale de distracţie.

Şi de ce şi-ar fi dorit guvernul atât de mult să încurajeze publicul să se uite la televizor? Dacă vasta majoritate a publicului era ocupată, acest lucru le-ar fi distras atenţia de la programele secrete de apărare. Exista speranţa că, datorită acestei distracţii moderne, SUA va putea să se folosească de orice strategii ar fi dorit pentru a concura cu Uniunea Sovietică în timpul Războiului Rece.

Teoria Pământului gol

DUPĂ UNII, NU ÎNCAPE ÎNDOIALĂ CĂ PĂMÂNTUL este, de fapt, gol pe dinăuntru şi că există oameni care trăiesc în interiorul lui, inclusiv descendenţi ai unor supravieţuitori din cultura Atlantidei. Cei care susţin această teorie afirmă că există intrări secrete, localizate peste tot pe Pământ, din care ies, cu regularitate, farfurii zburătoare. În mijlocul Pământului gol se presupune că există un soare central, mai mic decât propriul nostru soare, dar suficient de mare pentru a asigura lumină şi căldură, astfel s-ar explica de ce se observă aurora boreală sau aurora australă în zona polilor, consideraţi a fi zonele unde sunt amplasate două intrări secrete în punctele în care scoarţa Pământului are cea mai mică grosime. Soarele central care iluminează această lume din interior creionează peisajul unui paradis tropical; e posibil chiar să fi fost cadrul în care s-a desfăşurat episodul din Grădina Edenului. Omenirea, s-ar părea, s-a născut în interiorul Pământului şi, ulterior, s-a mutat în exterior.

Există numeroase variaţii asupra teoriei sugerate mai sus. Unii afirmă că farfuriile zburătoare ies într-adevăr din Pământ, dar nu sunt nave ale urmaşilor Atlantidei şi nici măcar o dovadă a existenţei unor forme de viaţă extraterestre, ci provin, mai degrabă, din baze secrete construite de nazişti, care au descoperit o cale de acces în această lume secretă, exact înainte de prăbuşirea celui de-Al Treilea Reich. S-ar părea că încă se mai ascund acolo şi aşteaptă un moment oportun pentru a relansa campania împotriva lumii din afară, după ce au exterminat toţi locuitorii din interior care nu se încadrau în idealul lor arian. Alţii susţin că interiorul Pământului este locuit, dar locuitorii nu au consistenţă fizică, astfel că materia noastră normală, pământească nu le stă în cale. Sau că locuitorii acelei lumi sunt, de fapt, fiinţe cu patru dimensiuni, cea de-a patra dimensiune fiind de neînţeles pentru oameni, însă presupune faptul că aceştia nu pot comunica decât telepatic cu noi. Sau că există oraşe sub pământ, dar acestea nu au fost construite de vreo civilizaţie umană avansată, ci de creaturi extraterestre care folosesc centrul Pământului drept bază. Sau chiar că Pământul este gol pe dinăuntru şi noi

locuim în interiorul lui fără să ne dăm seama. Adevăratele legi ale fizicii ar putea fi complet diferite de ceea ce credem.

Dar cea mai importantă întrebare dintre toate este cum am putea intra în lumea ascunsă în centrul Pământului. Iar acest lucru rămâne o enigmă. Conform zvonurilor, Pământul are forma unei gogoşi uriaşe, cu două găuri la fiecare pol care asigură accesul spre pământurile din interior. Alţii ar spune că singura cale de acces este prin vechi tunele, peşteri şi văgăuni. Există şi dovezi privind existenţa unor alte intrări secrete către lumea din interior în Zona 51 şi în alte regiuni misterioase ale lumii. Însă varianta care pare cea mai probabilă este că orice eventuală intrare spre centrul Pământului ar fi ascunsă vederii prin utilizarea unor tehnologii avansate care ar împiedica orice formă de detecţie, fiindcă, altfel, o groapă uriaşă nu ar putea rămâne secretă prea mult timp. Acest proces s-ar putea realiza prin folosirea de holograme, controlul minţii sau alte metode psihiatrice, prin călătorii în timp sau metode pe care nici măcar nu ni le-am imaginat, date fiind cunoştinţele noastre limitate. Dar există un lucru ce pare destul de clar: locuitorii acestui tărâm din interior nu doresc să-şi dezvăluie identitatea, pentru că, dacă ar fi fost să o facă, presupunând că sunt conştienţi de situaţia lor, fără îndoială ar fi făcut-o deja. Iar dacă nu vor ca noi să aflăm despre existenţa lor, asta nu sugerează că motivele lor ar fi complet amiabile. Dacă guvernul are sau nu dovezi privind existenţa lor e ceva ce nu poate fi dovedit, dar un guvern care nu e dispus să ne împărtăşească ceea ce ştie despre OZN-uri va încerca, în mod sigur, să ascundă şi eventualele informaţii privind oamenii care trăiesc în centrul Pământului.

Există unii care chiar cred în posibilitatea ca lumea să fie invadată şi luată în stăpânire de către cei care locuiesc în centrul Pământului.

Titanicul

ÎN 1912 VASUL ENGLEZ DE CROAZIERĂ *TITANIC* s-a scufundat în Atlanticul de Nord, provocând moartea a aproximativ două treimi din pasageri, înecaţi în apele îngheţate. Tragedia celei mai mari nave de linie de la acea vreme a fost atribuită, multă vreme, unei coliziuni mortale cu un aisberg, versiune susţinută atât de cei aflaţi la bordul navei, cât şi de cei de pe vasele de salvare.

Nava a rămas nedescoperită timp de peste 70 de ani până când doctorul Robert Ballard, de la Institutul Oceanografic Woods Hole, a organizat o expediţie care a reuşit să localizeze epava. Scufundările ulterioare la epavă şi o examinare mai atentă a scheletului avariat au dat naştere unei noi teorii privind distrugerea navei. Uitaţi aisbergul. *Titanicul* a fost scufundat de o torpilă.

Susţinătorii acestei teorii dau vina pe germani. Până în 1912 germanii îşi perfecţionaseră submarinele şi construiseră câteva prototipuri pe care le testau. Conform acestei versiuni, guvernul german nu avea încredere în englezi şi a decis să le dovedească acestora că se înşelau atunci când au declarat că nava era „imposibil de scufundat". Submarinul s-a strecurat discret în Atlanticul de Nord şi s-a apropiat pe furiş de luxosul vas de croazieră. A fost pur şi simplu o problemă de noroc şi coincidenţă faptul că tocmai atunci vasul trecea pe lângă un aisberg; dându-şi seama că acesta le va ascunde fapta nelegiuită, germanii au bombardat vaporul din aceeaşi parte. Distrugerile provocate au scufundat *Titanicul* şi pe pasagerii aflaţi la bord. Submarinul german s-a îndepărtat neobservat şi a lăsat aisbergul să-i preia gloria scufundării *Titanicului*.

Turnul Eiffel

ISTORIA ÎNCEARCĂ SĂ NE CONVINGĂ că Turnul Eiffel, simbolul Parisului, s-a născut dintr-o idee a burgundului Gustave Eiffel şi că a fost construit drept exponat pentru o expoziţie. Dar unii ar afirma că structura este de fapt cea a unui arhitect progerman şi că această construcţie face parte dintr-un complot pe termen lung al cărui scop ultim este cucerirea Franţei.

Turnul, construit, zice-se, ca piesă centrală a unei Expoziţii Mondiale, a fost destinat să funcţioneze drept stâlp de ancorare pentru zeppeline. Plasarea turnului în mijlocul celui mai important oraş din Franţa ar fi fost ideală pentru aşa ceva, pentru că ar fi permis trupelor să coboare direct în inima Parisului, permiţând astfel o cucerire rapidă şi uşoară la momentul oportun.

E de la sine înţeles că acest plan nu a fost pus niciodată în aplicare, dar cine ştie cine sau ce va ateriza pe Turnul Eiffel în viitor?

Turnul înclinat din Pisa

ÎN TIMPUL EVULUI MEDIU ŞI RENAŞTERII, contextul cultural al Europei era dominat de cetăţile italiene. Italienii nu se uitau la bani când venea vorba să-şi menţină reputaţia culturală şi cheltuiau sume enorme pentru a-şi decora bisericile şi catedralele, care erau adesea puncte centrale ale cetăţilor lor. Pisa nu făcea, nici ea, excepţie. Puterea acestei cetăţi a atins punctul culminant imediat după anul o mie, iar cetăţenii şi-au dedicat toate eforturile construirii unui grup complex de clădiri bisericeşti, începând cu catedrala şi terminând cu baptisteriul. Pentru clădiri se foloseau cele mai bune materiale şi cei mai pricepuţi meşteri disponibili, iar rezultatele erau foarte apreciate pentru frumuseţea lor.

Dar un asemenea succes, atât cultural cât şi financiar, atrăgea, în mod firesc, şi o oarecare invidie din partea duşmanilor cetăţii Pisa, în special printre veneţieni, care se considerau cea mai importantă forţă din sudul Europei. Teoria afirmă că invidia veneţienilor a crescut tot mai mult, până când aceştia au început să pună la cale comploturi complexe împotriva cetăţii. În timpul construirii campanilei din Pisa, se crede că mai mulţi vandali veneţieni au slăbit fundaţiile astfel încât, după finalizarea câtorva etaje, turnul a început să se încline. Arhitecţii din Pisa au încercat să compenseze această înclinare curbând etajele superioare, dar nu au reuşit. Orgoliul lor a fost rănit amarnic, iar încrederea rănită mortal. Au intrat în declin şi ca putere navală în vreme ce veneţienii, după ce reuşiseră ceea ce îşi propuseseră să facă, au cunoscut o perioadă de prosperitate şi s-au dezvoltat, devenind puterea dominantă în partea de vest a Mării Mediterane.

Uniunea Nord-Americană

EXISTĂ O TEORIE CONFORM CĂREIA UN GRUP misterios de susţinători de elită ai globalizării plănuieşte să şteargă SUA, Canada şi Mexic de pe harta lumii şi să creeze un nou stat transnaţional, similar Uniunii Europene. Aceasta ar fi conspiraţia Uniunii Nord-Americane.

Conform adepţilor conspiraţiilor, guvernele de la Washington, Ottawa şi Ciudad de Mexico ar fi dizolvate şi înlocuite cu un sistem politic centralizat în stil european. Cum se presupune că se va pune în practică acest complot? Ei cred că se realizează pe furiş, sub forma unei serii de acorduri de comerţ liber.

Principalele caracteristici ale Uniunii Nord-Americane, se presupune, vor fi o superautostradă colosală cu 12 benzi şi renunţarea la monedele naţionale care vor fi substituite printr-o nouă unitate monetară comună. Super-autostrada sau „superculoarul", cum a fost poreclit, care s-ar întinde din Yukon până în peninsula Yucatan, ar fi o parte intrinsecă a noului superstat, facilitând circulaţia uşoară a mărfurilor şi a oamenilor în limitele noilor graniţe extinse. Mulţi cred că deja s-au pregătit planuri secrete care aşteaptă doar să fie puse în aplicare.

Uniunea Nord-Americană ar avea o nouă monedă, *amero*, care ar înlocui dolarii SUA şi dolarii canadieni, precum şi peso-ul mexican. Se zvoneşte chiar că s-ar renunţa la limba engleză în favoarea celei spaniole. Creşterea populaţiei hispanice din SUA şi transformarea sa într-o forţă tot mai importantă din punct de vedere social şi economic ar contribui la facilitarea unei astfel de schimbări controversate.

Deci ce anume se află în spatele acestei poveşti? Există speculaţii conform cărora Uniunea Nord-Americană este un concept creat de către un grup de industriaşi liberali ale căror corporaţii ar fi avantajate de libertatea comercială presupusă de o astfel de expansiune geografică. Amatorii de conspiraţii susţin că această clică îşi atinge scopul prin creşterea numărului de acorduri comerciale bilaterale.

E posibil oare ca activităţile Acordului Nord-American de Comerţ Liber (NAFTA), Parteneriatului pentru Securitate şi Prosperitate (SPP) şi Consiliului

de Relaţii Internaţionale (CFR) să fie toate orientate spre realizarea Uniunii Nord-Americane? E oare o coincidenţă faptul că SPP pledează pentru o mai bună cooperare între SUA, Canada şi Mexic într-o gamă largă de probleme sau că CFR a redactat un raport numit *Construirea unei comunităţi nord-americane?*

O altă organizaţie despre care unii cred că este implicată este Coaliţia Super-Culoarului Nord-American (NASCO), al cărei rol este de a susţine activităţile economice de-a lungul unui culoar ce se întinde prin toată partea centrală a SUA, estul şi centrul Canadei şi până în inima Mexicului. Organizaţia pretinde că realizează o legătură între 71 de milioane de oameni şi sprijină comerţul a trei ţări în valoare de 71 de trilioane $.

Sau poate că Uniunea Nord-Americană este o uriaşă diversiune protecţionistă, orchestrată de grupurile de afaceri de dreapta din SUA? Unii speculează că această teorie a superstatului face parte dintr-un plan de a distrage atenţia de la adevăratele probleme cu care se confruntă ţara, cum ar fi şomajul, imigraţia ilegală şi tensiunile rasiale. Manipulând temerile profunde legate de ameninţările externe, răspândirea teoriei privind Uniunea Nord-Americană împiedică dezvoltarea pe care o generează îmbunătăţirea dreptului muncii, reforma imigraţiei, reglementarea pieţelor, măsuri care ar fi toate dezavantajoase pentru dreapta americană corporatistă, care se opune operaţiunilor unor grupuri precum NAFTA şi SPP.

Uraganul Katrina

URAGANUL KATRINA A LOVIT statul american Louisiana la 29 august 2005. A fost una dintre cele mai violente furtuni din istoria ţării, provocând inundarea catastrofală a oraşului New Orleans. Frontul meteorologic distrugător a ucis 1800 de oameni şi a provocat pagube de peste 81 de milioane $. Dar unii ar putea spune că nu a fost un dezastru în întregime „natural".

Anumiţi adepţi ai conspiraţiilor sugerează că, în spatele dezastrului, s-a aflat o mână de om şi că unele dintre cele 53 de diguri sparte de torentele de apă în New Orleans au fost slăbite intenţionat prin plasarea strategică a unor explozivi.

Teroriştii musulmani se numără printre cei acuzaţi. Să fi fost distrugerea unor diguri vitale o cale de a pedepsi SUA pentru războiul său împotriva terorii şi abuzul istoric de putere din Orientul Mijlociu din cea de-a doua jumătate a secolului XX? Dacă aşa au stat lucrurile, au avut un oarecare succes: inundaţiile au provocat un număr mare de victime în SUA şi au destabilizat baza de putere a administraţiei Bush.

Sau poate că prăbuşirea digurilor a fost orchestrată de o alianţă secretă între oficiali din guvernul SUA şi personaje din industrie, cu scopul de a determina o creştere a preţurilor la petrol? Dezastrul reprezentat de uraganul Katrina a blocat producţia internă a unei mari cantităţi de ţiţei şi gaz, pentru că părţi uriaşe din Louisiana şi alte zone au fost evacuate, ceea ce a permis o creştere şi mai accentuată a preţurilor la petrol. Legăturile strânse dintre administraţia Bush şi industria petrolului îi fac pe mulţi să fie suspicioşi.

Alte surse afirmă că guvernul SUA a intensificat forţa uraganului, folosindu-se de tehnologii secrete de manipulare a condiţiilor meteorologice, dezvoltate în colaborare cu ruşii. Care a fost motivul unei astfel de fapte? Poate că urmăreau să distragă poporul de la ştirile privind frauda şi corupţia din interiorul administraţiei Bush, care ieşeau la iveală în aceeaşi perioadă şi care ar fi putut să-l răstoarne pe preşedinte.

Sau scopul a fost să-i permită acestuia să-şi accentueze controlul autoritar asupra naţiunii în contextul în care îşi dorea mai multă autocraţie pentru politica internă şi de externe? Astfel s-ar explica de ce preşedintele Bush a permis ca haosul să domnească asupra oraşului New Orleans mult timp după trecerea uraganului: panica naţională tot mai extinsă i-a oferit ocazia de a aplica măsuri administrative mai stricte. Această iluzie de ordine i-a permis să-şi fortifice baza de putere.

O altă teorie susţine că uraganul Katrina nu a fost o conspiraţie întunecată, ci un act de pedeapsă divină, la care s-a expus New Orleans prin păcatele sale. Comentatorii religioşi au considerat că ceea ce provocase distrugerea de proporţii biblice fuseseră nivelul ridicat al criminalităţii din acest oraş, atitudinea sa liberală faţă de avort şi homosexualitate, trecutul plin de vrăjitori şi magie şi tot ceea ce este numit, în general, imoralitate şi depravare.

Primarul oraşului New Orleans a fost citat spunând „Dumnezeu e supărat pe America". Reverendul Bill Shanks, un conservator religios de dreapta, ar fi comentat: „New Orleans a scăpat de avorturi... de Mardi Gras... de vrăjitorie şi religii false. Dumnezeu a curăţat toate acestea şi acum începem totul din nou".

Valul tsunami din 2004

PE 26 DECEMBRIE 2004 UN DEVASTATOR TSUNAMI a lovit sud-estul Asiei. Valuri de până la 30 de metri au izbit linia de coastă a Oceanului Indian, ucigând aproape 230 000 de oameni. Acel tsunami este considerat a fi unul dintre cele mai ucigătoare dezastre naturale din epoca modernă. Dar unii cred că în spatele fenomenului s-ar afla ceva mai sinistru.

Conform unei teorii, guvernul SUA este responsabil de tsunami pe care l-ar fi declanşat prin detonarea unei bombe atomice. De ce au făcut-o? Pentru petrol. A fost creat un dezastru natural pentru a obţine controlul asupra rezervelor de ţiţei din provincia Aceh din Indonezia. După ce utilizase intervenţia directă pentru a-şi asigura rezervele de ţiţei din Irak, administraţia Bush credea că aceeaşi strategie ar funcţiona din nou.

Rapoartele primilor salvatori, ulterior distruse după cum se spune, afirmau că un corp de 2 000 de puşcaşi marini ai SUA au ajuns în provincia Aceh la scurt timp după ce lovise valul tsunami, având ordine să faciliteze autonomia parţială faţă de guvernul indonezian pentru acea regiune bogată în petrol. Tot ei au descoperit că probele luate din apă erau radioactive.

O altă ipoteză este că guvernul SUA s-a folosit de programul său HAARP (High Frequency Active Auroral Research Program) pentru a declanşa acel tsunami. HAARP este un proiect finanţat parţial de către Marina SUA şi Aviaţia SUA pentru a cerceta utilizarea ionosferei ca instrument de comunicare şi monitorizare, existând zvonuri conform cărora, în paralel, ar fi fost dezvoltat şi un sistem de modificare a condiţiilor meteorologice. Această creatură a armatei americane asemănătoare celor din *Războiul stelelor* a fost învinuită de unii că ar fi creat aşa-zisul dezastru natural.

Alţii cred că India, şi nu SUA, s-ar fi aflat în spatele exploziei nucleare care a cauzat acel tsunami. Guvernul indian, dornic să-şi păstreze superioritatea faţă de Pakistanul învecinat într-o perioadă în care tensiunile dintre cele două ţări atinseseră cote periculoase, a testat un dispozitiv nuclear într-o regiune a Oceanului Indian numită Centura Cinci, care a fost identificată ca fiind epicentrul seismului.

Unii consideră că acţiunile guvernului indian au avut motive şi mai sinistre: exterminarea unei părţi importante a omenirii. Având o istorie de ostilitate împotriva musulmanilor, nu ar fi o coincidenţă faptul că şi-au ales drept ţintă o regiune preponderent musulmană din sud-estul Asiei.

Virusul SARS

VIRUSUL SINDROMULUI ACUT RESPIRATOR SEVER (SARS) a fost subiect de prima pagină la sfârşitul lui 2002, răspândind rapid panica în lumea întreagă. Epidemia a durat până în vara lui 2003. S-au înregistrat peste 8000 de îmbolnăviri şi aproape 800 de morţi. Dar a fost SARS o epidemie apărută natural sau ceva mai sinistru?

Există unii care cred că SARS a fost un virus produs artificial. Aceştia fac referire la afirmaţiile a doi importanţi oameni de ştiinţă ruşi, făcute în mijlocul epidemiei. Nikolai Filatov, şeful serviciilor epidemiologice din Moscova, şi Serghei Kolesnikov, membru al Academiei de Ştiinţe Medicale din Rusia, au afirmat public că virusul reprezenta un amestec de oreion şi pojar care nu ar fi putut să se formeze pe cale naturală.

Dacă aceste afirmaţii ar fi adevărate, cu ce scop a fost creat SARS? Unii cred că a fost creat în laboratoarele guvernului american ca armă biologică destinată destabilizării unuia dintre cei mai aprigi duşmani ai ţării. Oare nu au arătat evenimentele din anii recenţi cât de mult sunt afectate tranzacţiile comerciale ale SUA şi sănătatea sa fiscală generală de dezvoltarea rapidă a economiei chineze? Nu e convenabil că Organizaţia Mondială a Sănătăţii a înregistrat doar 27 de cazuri de SARS în SUA şi nici un deces, în vreme ce numărul cel mai mare de îmbolnăviri şi decese cauzate de SARS s-a înregistrat, de departe, în China?

Conspiraţionistii cred că guvernul SUA a reuşit să creeze un virus a cărui forţă a fost adaptată rasei chineze, utilizând sânge colectat de companiile medicale şi farmaceutice mixte, americano-chineze, din China. Alţii merg mai departe, susţinând că şi japonezii au colaborat la acest complot de producere a unei boli mortale, oferind probe de sânge de la fabricile sale din China.

Alţii acuză statul chinez. Ei cred că SARS a fost o armă biologică creată de oamenii de ştiinţă chinezi şi că epidemia a apărut din cauza unui accident la laboratoarele unde era produs şi păstrat virusul. Această teorie ar explica incidenţa mare a îmbolnăvirilor din această ţară, tentativele iniţiale ale guvernului de a ascunde severitatea epidemiei şi ezitarea sa în a coopera cu Organizaţia Mondială a Sănătăţii.

O altă teorie sugerează că SARS a fost creat de un grup secret de industriaşi şi politicieni, numit Noua Ordine Mondială, ca instrument de control al populaţiei. Numărul locuitorilor lumii e pe punctul de a nu mai putea fi ţinut sub control, iar presiunea asupra resurselor naturale a ajuns la un nivel critic. Aparent, acest grup consideră că răspunsul la aceste probleme se află în reducerea numărului de oameni de pe pământ cu cel puţin o treime. A fost SARS doar un experiment legat de crearea armei biologice perfecte, capabilă să şteargă de pe faţa pământului peste două miliarde de oameni?

Paul Wellstone

LA 25 OCTOMBRIE 2002, PAUL WELLSTONE, senator american progresist, a murit după ce avionul său privat s-a prăbuşit şi a luat foc, cu doar trei kilometri înainte de a ajunge la destinaţie, în Minnesota. Rapoartele au sugerat, iniţial, că dezastrul fusese provocat de probleme mecanice, dar unii cred că Wellstone a fost asasinat din motive politice. Neşovăind niciodată când era vorba să-şi exprime opiniile, democratul liberal era un oponent bine cunoscut al planului susţinut de George W. Bush de a implica ţara într-un nou război împotriva Irakului. A fost, de altfel, singurul senator care a votat împotriva acestui plan.

Anchetatorii au ajuns la concluzia că nici una dintre cauzele tipice pentru prăbuşirea unui avion mic – cedarea motorului, acoperirea cu gheaţă, eroarea de pilotaj – nu provocaseră prăbuşirea acestui avion. Şi, cu toate că datele meteorologice nu erau tocmai ideale, cu ceva gheaţă şi lapoviţă, vizibilitatea era mult peste minimul necesar, între trei şi patru kilometri. Deşi apropierea de aeroport se făcea cu ajutorul instrumentelor, acesta ar fi fost clar vizibil pentru pilot după ce avionul cobora sub nivelul celui mai jos strat de nori, la aproximativ 200 de metri.

Dacă circumstanţele politice ar fi fost diferite, am putea accepta că moartea lui Wellstone a fost un accident tragic a cărui cauză, chiar dacă nu poate fi determinată cu exactitate, ţine de construcţia avionului şi de fenomene meteorologice. Dar, e interesant de observat, moartea lui Wellstone s-a produs la doar câteva zile distanţă de împlinirea a doi ani de la un accident aviatic similar, în urma căruia şi-a pierdut viaţa un alt potenţial senator democrat de succes, guvernatorul statului Missouri, Mel Carnahan, pe 16 octombrie 2000.

Harold Wilson

HAROLD WILSON A FOST UNUL dintre cei mai remarcabili prémieri britanici din cea de-a doua jumătate a secolului XX. A deţinut de două ori funcţia de prim-ministru, între 1964 şi 1970 şi între 1974 şi 1976. Dar a fost totodată şi agent sovietic?

Presupusa duplicitate a lui Wilson a fost denunţată pentru prima dată de dezertorul sovietic Anatoli Goliţîn, în timpul unei sesiuni secrete de interogare. El a afirmat că politicianul Partidului Laburist era un agent operativ al KGB a cărui ascensiune la şefia partidului şi, ulterior, la funcţia de prim-ministru fusese orchestrată prin asasinarea de către sovietici a fostului lider al partidului, politicianul proamerican Hugh Gaitskell, în 1963.

Moartea prematură a lui Gaitskell i-a lăsat cale liberă lui Wilson pentru a duce Partidul Laburist spre o victorie previzibilă în alegeri împotriva unui guvern conservator hăituit de toată lumea, în 1964. Faptul că, în acelaşi an, KGB fusese asociat în minţile multora cu asasinarea preşedintelui SUA, John F. Kennedy, a întărit convingerea oamenilor privind capacitatea organizaţiei de a elimina personaje politice majore ale epocii.

Fostul ofiţer al Serviciilor Secrete Peter Wright a confirmat, ulterior, afirmaţiile lui Goliţîn în senzaţionala sa carte-dezvăluire din 1987, *Spycatcher*, care a dat naştere unui scandal uriaş în Marea Britanie, făcând publice numeroase dintre activităţile clandestine ale MI5 din timpul stagiului său la GCHQ[1]. L. Ron Hubbard, fondatorul controversatei biserici scientologice, l-a acuzat şi el pe Wilson că lucrează pentru sovietici.

MI5 nu a făcut mari eforturi pentru a combate zvonurile privind asocierea lui Wilson cu sovieticii, iar în unele cercuri este considerat parţial responsabil de propagarea lor. Aversiunea organizaţiei faţă de virarea spre stânga a Marii Britanii, iar, pentru unii, spre comunism, era un fapt general cunoscut iar pentru conducătorii săi cu orientări de dreapta este posibil ca Wilson să fi întruchipat această schimbare periculoasă de direcţie.

[1] GCHQ (Government Communications Headquarters) – agenţia britanică de servicii secrete (n.red.)

Implicarea MI5 în presupuse comploturi ale dreptei politice menite să-l răstoarne pe Wilson şi guvernul laburist, mai întâi în 1968, apoi din nou în 1974, vin doar să întărească presupunerea conform căreia această organizaţie îl detesta pe remarcabilul politician.

Pretinsul scop al acestor ipotetice lovituri de stat era de a reda conservatorilor controlul asupra ţării, numindu-l lider interimar pe lordul Mountbatten, unchiul prinţului Philip şi Amiral al Flotei. Dar circumstanţele au fost de aşa natură încât acest plan trădător nu a fost pus în aplicare niciodată.

Zborul AF 447

ÎN SEARA ZILEI DE 31 MAI 2009, zborul Air France 447 a decolat de pe aeroportul internaţional Galeao din Rio de Janeiro, îndreptându-se spre Paris, Franţa. Nu a mai ajuns niciodată. Un echipaj de 12 persoane şi 216 pasageri au dispărut, inclusiv 72 de cetăţeni francezi şi 59 de brazilieni.

Toate legăturile cu avionul s-au întrerupt când acesta s-a apropiat de marginea zonei aeriene de supraveghere radar a Braziliei, deasupra Oceanului Atlantic. Autorităţile au dat vina pe vremea rea, în special pe existenţa mai multor furtuni, şi pe deteriorarea, cu efecte catastrofale, a sistemelor de bord, dar există teorii mai sinistre privind dispariţia avionului.

Una dintre teorii afirmă că guvernul SUA s-a aflat în spatele prăbuşirii zborului Air France 447. Se presupune că avionul a fost ras de pe cer de un nou laser aeropurtat care era testat de oficiali militari din SUA dornici să demonstreze capacitatea celei mai proaspete invenţii a lor în faţa unei sceptice administraţii Obama. Eficienţa acestei arme explică de ce a fost nevoie de zile întregi de căutări pentru a găsi vreo urmă a epavei şi a cadavrelor şi de ce nu s-au găsit niciodată cutiile negre.

S-a speculat că guvernul SUA a avut nevoie de câteva zile şi de promisiunea unor ajutoare suplimentare în combaterea problemelor economice pentru a convinge partea braziliană să intre în jocul său. Această stratagemă ar explica de ce autorităţile braziliene, care afirmaseră iniţial că reperaseră epava avionului dispărut, s-au răzgândit brusc în legătură cu originea resturilor pe care le găsiseră. Ulterior au declarat că era imposibil ca acestea să fi aparţinut avionului.

Unii adepţi ai conspiraţiilor sugerează chiar că pasagerii nu s-au îmbarcat niciodată în acel avion dispărut, pentru că acesta era sortit să fie utilizat drept ţintă de antrenament. În schimb, cei care îşi cumpăraseră bilete la acest zbor au fost trimişi în ascuns la minele de cărbuni din Colorado, de către guvernul SUA, pentru a da o mână de ajutor la suplimentarea producţiei într-o perioadă de recesiune economică gravă în ţară. E posibil oare ca întârzierea cu care a fost găsită presupusa epavă să fi constituit o măsură de siguranţă împotriva unor eventuale probleme apărute iniţial în legătură cu acest plan?

Sau poate că zborul Air France 447 a fost deturnat de un nou tip de piraţi africani, alungaţi din mediul Africii de Vest de concurenţa în creştere şi de intervenţiile militare străine tot mai ostile? Piloţii ar fi putut fi obligaţi să zboare la altitudini mici pentru a nu fi detectaţi de radar şi obligaţi să aterizeze undeva de-a lungul coastei africane, în ţara nimănui. Avionul se îndrepta spre spaţiul aerian controlat de Senegal când a dispărut.

Au existat chiar afirmaţii conform cărora dispariţia avionului s-a produs în urma unei alianţe provizorii între cartelurile de droguri din regiune şi personaje dubioase din guvern. Scopul acestora ar fi fost de a-l elimina pe pasagerul Pablo Dreyfus, expert argentinian în lupta împotriva contrabandei cu arme, ale cărui pledoarii zgomotoase pentru intensificarea controlului asupra comerţului ilicit de arme şi droguri le făcea zile negre traficanţilor de droguri şi politicienilor fără scrupule din America de Sud.

Zona 51

TIMP DE MULŢI ANI S-AU FĂCUT SPECULAŢII asupra a ceea ce se întâmplă cu adevărat într-o regiune îndepărtată din deşertul Nevada, lângă Roswell, New Mexico, regiune care a ajuns să fie cunoscută drept Zona 51. Este un fost aerodrom care, în 1955, a fost transformat într-o bază ultrasecretă pentru producerea avioanelor de spionaj şi care a devenit faimos pentru caracterul său secret şi incidentele bizare. Nici măcar numele aerodromului nu este recunoscut de către guvernul SUA, dar pare aproape sigur că acolo se întâmplă ceva despre care publicul nu trebuie să ştie.

Varianta oficială sugerează că zona este o bază militară de teste. Singura informaţie concretă disponibilă este localizarea geografică – ştim că se află la nord de Las Vegas. Dincolo de acest lucru, intrăm într-o adevărată reţea de conspiraţii şi perdele de fum. Puţini sunt cei care ştiu ce se întâmplă cu adevărat acolo. Deoarece perimetrul este protejat de o zonă aeriană în care este interzis accesul oricăror nave, inclusiv din spaţiu, pare imposibil să desluşim orice informaţie credibilă. Armata pare să adopte măsuri excesive pentru a împiedica accesul. Dacă zona este o bază militară de tragere, acest lucru este justificat, cu toate acestea, interdicţiile legate de acces par cel puţin severe. Zona este înconjurată complet cu garduri supravegheate prin sute de camere de securitate cu circuit închis, demne de un zid al Berlinului din epoca modernă. Semnele din apropiere îi avertizează pe intruşi că riscă să devină victimele forţei şi violenţei, ba chiar ar putea fi ucişi dacă pătrund în perimetrul bazei. Se pare că cineva este foarte interesat să ţină oamenii la distanţă. Drumurile care înconjoară acea zonă sunt păzite de maşini de camuflaj cu plăcuţe de înmatriculare ale guvernului. Sunt conduse de bărbaţi în uniforme militare pentru deşert, dotaţi cu puşti de asalt M16. Mai mult, drumurile sunt pline de senzori care transmit mişcările oricărui vehicul care trece prin zonă. Toate aceste lucruri nu par să indice o bază militară convenţională.

Acum, după ce avioanele de spionaj au fost construite şi retrase din Zona 51, nu se ştie pentru ce mai este folosită această zonă. Tot ceea ce ştim este

că există un vast aerodrom care nu este trecut pe nici o hartă. Câţiva curioşi îndrăzneţi şi-au riscat viaţa, fotografiind zona de pe dealurile din apropiere şi sunt disponibile alte câteva fotografii surprinse de sateliţi ruşi şi comerciali – inclusiv o fotografie cu un hangar recent construit, ceea ce infirmă teoriile că Zona 51 ar fi fost închisă de către guvern.

Conform unei teorii, zona reprezintă un centru de cercetare pentru studiul OZN-urilor şi pentru construirea faimoaselor elicoptere „negre". Fără îndoială, OZN-urile ar avea nevoie de un loc unde să fie duse pentru a fi studiate, de exemplu în perioada de după incidentul Roswell din anii '50, când, de la o fermă din New Mexico a fost recuperată epava a ceva ce se zvonea a fi o farfurie zburătoare. Desigur, este posibil şi ca guvernul SUA să încerce să reproducă aici tehnologia furată de la nava extraterestră.

O teorie şi mai tulburătoare şi mai bizară susţinută de unii este că în acea zonă sunt ţinuţi captivi extratereştri vii, recuperaţi de pe nava lor spaţială. Cine ştie ce li s-ar fi putut întâmpla eventualilor extratereştri rămaşi în urma presupusei prăbuşiri a unui OZN la Roswell? Dacă aşa stau lucrurile, s-ar părea că autorităţile stau pe o bombă cu ceas. Dacă într-adevăr extratereştrii au reuşit să ajungă pe Pământ înseamnă că tehnologia lor este mult superioară celei de care dispunem noi. Dacă ar fi ţinuţi în viaţă în Zona 51, posibilitatea ca ei să evadeze şi să ajungă printre noi nu poate fi ignorată – iar consecinţele unui astfel de eveniment ar fi potenţial catastrofale.

Şi nu uitaţi, doar fiindcă sunteţi paranoici,
nu înseamnă că ei nu vă urmăresc...